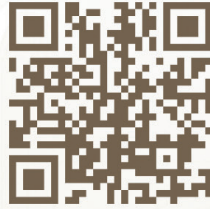

Válogatás a Prófétai Hagyományok Enciklopédiájából

المُدَّةُ تَمَّتْ مِنْ مَوْسُوعَةِ الْأَحَادِيثِ النَّبَوِيَّةِ

هنجاري مجري

magyar

الْمُنْتَقَى

مِنْ

مُوسَى وَعِيسَى الْأَحْمَرِيُّ النَّبِيُّ

اللغة المجرية

إعداد القسم العلمي

جمعية خدمة المحتوى
الإسلامي باللغات

جمعية الدعوة
وتوعية الجاليات بالربوة

ح) جمعية خدمة المحتوى الإسلامي باللغات ، ١٤٤٦ هـ

جمعية خدمة المحتوى الإسلامي
المنتقى من موسوعة الأحاديث النبوية - مجري (هنغاري) . /
جمعية خدمة المحتوى الإسلامي - ط.ا.ب. - الرياض ، ١٤٤٦ هـ
٢٢٧ ص ؛ ..سم

رقم الإيداع: ١٤٤٦/١١٦٦٠
ردمك: ٩٧٨-٦٠٣-٨٤٧٤-٩٠-٧

Partners in Implementation

Content
Association

Rowad
Translation

Byenah

IslamHouse

This publication may be printed and disseminated by
any means provided that the source is mentioned and
no change is made to the text.

Tel : +966 50 244 7000

info@islamiccontent.org

Riyadh 13245-2836

www.islamiccontent.org

A Könyörületes és Irgalmas Allah Nevében

Bevezető

Minden dicsőítés és hála csak Allahot illeti, a világok Urának, és Allah áldja meg és adjon örök üdvösséget a mi Próféta-nak, Muhammad-nak, áldás és béke a háznépére és Társaira, és azokra, akik kegyes istenfélő módon követik őt a Feltámadás Napjáig. Ezután pedig:

A legfontosabb, amivel a muszlimnak foglalkoznia kell - recitálva, elmélyülve, elgondolkodva, tudás és cselekedetek alapján; - Allah Könyvét követően - az Allah Küldöttének (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) a Szunna-ja (hagyományainak illetve tanításainak gyűjteménye). A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt mondta: "Ó, emberek! Közöttetek hagytam olyan dolgokat, amikhez ha kitartóan ragaszkodtok, soha többé nem fogtok eltévelyedni: Allah Könyve és az Ő Küldöttének Szunna-ja. Imám Málík jegyezte le. A Magasztos azt mondja: {Amit a Küldött (Muhammad) hozott nektek, azt fogadjátok el, amitől pedig eltiltott benneteket, attól forduljatok el!}[Az Összegyűjtés: 7; Q 59:7] Ezért igyekezett a Gamiyyatu Khidmati-l-Muhtawá-l-Iszlámi bi-l-lughát (Az Iszlám Tartalom Szolgálatának Szövetsége, különböző nyelveken) és a Gamiyyatu-d-Dawati wa Tawiyat al-gáliyat bir-Rabwa (a Rabwa-ban található, Iszlámra való meghívás és a Közösségek felvilágosítása Szövetsége) a Próféta Hagyományok Enciklopédiáját elkészíteni és annak fordítását számos nyelvre.

A Magasztos és Fenséges Allah megkönnyítette egy nagyobb egység kiválasztását ezen Enciklopédia számára, olyanokat (hagyományokat) amelyekre a muszlim embernek szüksége van a vallásának és földi életének dolgait illetően; rövid értelmező magyarázattal ellátva, tartalmának, jelentésének magyarázatával kiegészítve és hasznos tulajdonságaiknak kiemelésével; kiadva azokat a könyvben, amelynek a címe: "Válogatás a Próféta Hagyományok Enciklopédiájából" A folyamatban lévő munka alapvető célja: azok lefordítása a világ élő nyelveire, hogy tartalmának haszna mindenkihez elérhessen, illetve Allah Küldöttének (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) Sunna-jának terjesztése céljából - az egész emberiség számára, mindenkinek a saját nyelvén.

Kérjük Allah-ot, hogy fogadja el ezt a munkát, tegye azt egy áldott munkává, amely kizárólag az Ő Fenséges Orcáját (Elégedettségét) keresi; jutalmazza mindazokat, akik segítettek elkészítésében, fordításában és terjesztésében. És Allah áldja meg és adjon örök üdvösséget a Próféta-nak, Muhammad-nak.

(1) - عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّةِ، وَإِنَّمَا لِأَمْرٍ مَّا نَوَى، فَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ، فَهِيَ جَرَّتُهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ، وَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ لِدُنْيَا يُصِيبُهَا أَوْ امْرَأَةٍ يَتَزَوَّجُهَا، فَهِيَ جَرَّتُهُ إِلَى مَا هَاجَرَ إِلَيْهِ».

وفي لفظ للبخاري: «إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ، وَإِنَّمَا لِكُلِّ أَمْرٍ مَّا نَوَى». [صحيح] - [متفق عليه]

(1) - 'Umar ibn al-Khattábtól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah Áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Bizony a tettek kizárólag a szándék szerint ítéltetnek meg. Minden embernek csupán az jár, ami a szándékában állt. Aki a Hidzsrát (bizonyos okból elvándorolni vagy kivonulni egy helyről egy másik helyre) Allahért és az Ő Küldöttéért végezte el, annak kivonulása Allahért és az Ő Küldöttéért történt. Ám az, akinek a kivonulása a viláért történt, hogy ott javakra tegyen szert, vagy egy asszony miatt, hogy őt feleségül vehesse, úgy a kivonulása azért történt, amiért kivonult." Al-Bukhāri változata szerint: " Bizony a tettek kizárólag a szándékok szerint ítéltetnek meg. Minden embernek csupán az jár, ami a szándékában állt." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhāri és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) megmagyarázza, hogy minden egyes cselekedet a szándék alapján ítéltetik meg. Ez a törvényi alapelv érvényesül általánosan minden cselekedet esetén, legyen az istenszolgálat, vagy bármilyen más emberek közötti tett, kereskedelmi, gazdasági tranzakció. Aki cselekedete által előnyt, hasznot remél elérni csupán, azt a hasznot vagy előnyt éri el, nem jár érte jutalom. Ám az, aki a cselekedete által a Magasztos Allahhoz történő közeledést igyekszik elérni, az a tette révén jutalomban részesül, még akkor is, ha csupán egy hétköznapi tettről van szó, mint evés vagy (szomjoltó) ital elfogyasztása.

Ezt követően (a Próféta - Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) példázatot adott a szándék hatásának magyarázatára nézve, a cselekedeteket illetően - ha azok formailag hasonlóak is. Megmagyarázza, hogy aki a kivonulásával, az otthona elhagyásával az Urának elégedettségét igyekszik keresni, annak kivonulása törvényesen elfogadott kivonulás; jutalomban fog részesülni miatta, mivel őszinte és tiszta volt a szándéka. Ám az, akinek a kivonulása földi javakat, előnyöket, vagyont, rangot, kereskedelmi gyarapodást vagy feleséget keres, annak kivonulása csupán azt az egy hasznot éri el, amit szándékában állt elérni, nem jár neki részesedés majdan a jutalmazásból.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Buzdítás az őszinte és tiszta odaadásra, hiszen Allah csupán azt a cselekedetet fogadja el, amely által kizárólag az Ő Arcát (elégedettségét és tetszését) szándékozott (valaki) elérni.
2. Azon cselekedetek, amelyek által a Magasztos Allahhoz történő közeledést kívánja a felnőtt, törvényileg büntethető korú (al-mukallaf) elérni, ám csupán teszi ezt megszokásból - azért nem jár jutalom, kizárólag, ha az Allahhoz történő közeledést áhította ezzel elérni.

(4560)

(2) - عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: بَيْنَمَا نَحْنُ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاتَ يَوْمٍ إِذْ طَلَعَ عَلَيْنَا رَجُلٌ شَدِيدُ بَيَاضِ الثِّيَابِ، شَدِيدُ سَوَادِ الشَّعْرِ، لَا يُرَى عَلَيْهِ أَثَرُ السَّفَرِ، وَلَا يَعْرِفُهُ مِنَّا أَحَدٌ، حَتَّى جَلَسَ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَسْنَدَ رُكْبَتَيْهِ إِلَى رُكْبَتَيْهِ، وَوَضَعَ كَفَّيْهِ عَلَى فَخْذَيْهِ، وَقَالَ: يَا مُحَمَّدُ، أَخْبِرْنِي عَنِ الْإِسْلَامِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْإِسْلَامُ أَنْ تَشْهَدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَتُقِيمَ الصَّلَاةَ، وَتُؤْتِيَ الزَّكَاةَ، وَتَصُومَ رَمَضَانَ، وَتَحُجَّ الْبَيْتَ إِنْ اسْتَطَعْتَ إِلَيْهِ سَبِيلًا» قَالَ: صَدَقْتَ، قَالَ: فَعَجَبْنَا لَهُ، يَسْأَلُهُ وَيُصَدِّقُهُ، قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ الْإِيمَانِ، قَالَ: «أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ، وَمَلَائِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ، وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، وَتُؤْمِنَ بِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ» قَالَ: صَدَقْتَ، قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ الْإِحْسَانِ، قَالَ: «أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ» قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ السَّاعَةِ، قَالَ: «مَا الْمَسْئُولُ عَنْهَا بِأَعْلَمَ مِنَ السَّائِلِ» قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ أَمَارَتِهَا، قَالَ: «أَنْ تَلِدَ الْأُمَّةُ رَبَّتَهَا، وَأَنْ تَرَى الْخُفَاءَ الْعُرَاءَ الْعَالَةَ رِعَاءَ الشَّيْءِ يَتَطَاوَلُونَ فِي الْجُبَيَانِ» قَالَ: ثُمَّ انْطَلَقَ، فَلَبِثْتُ مَلِيًّا ثُمَّ قَالَ لِي: «يَا عُمَرُ، أَتَدْرِي مِنَ السَّائِلِ؟» قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «فَإِنَّهُ جِبْرِيْلُ، أَتَاكُمْ يُعَلِّمُكُمْ دِينَكُمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(2) – ‘Umar ibn al-Khattábtól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Miközben mi Allah Küldöttének (Allah áldja meg adjon neki örök üdvösséget) társaságában ültünk egy nap, eljött hozzánk egy férfi. Vakítóan fehér ruhát viselt és mély fekete színű volt a haja. Nem látszott rajta az utazás pora. Közülünk senki sem ismerte őt. Leült ő is a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mellé, térdeit szorosan az ő térdei mellé és egyik kezét az ő combjára téve, és mondta: 'Ó, Muhammad! Mesélj nekem az Iszlámról!' Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Az Iszlám azt jelenti, hogy tanúságot teszel arról, hogy nincs más jogosan imádható isten, kivéve az Egyetlen Allah, és arról, hogy Muhammad, Allah Küldötte! Továbbá azt, hogy (az idejében és a szabályok szerint) elvégzed az imát (assz-szalát), (az előírásoknak megfelelően megadod a szegényeknek járó alamizsnát (az-zakát), végigböjtölöd Ramadánt és elzarándokolsz a Házhoz (Ká'ba), ha arra módot találsz." - Mondta: "Helyesen és az igazat mondtad." Nagyon csodálkoztunk azon, hogy kérdezgeti őt és helyesli a válaszait. - Majd újból szólt (az idegen): "Tudósíts engem a hitről (al-ímán)!" - Ő mondta: "Ez azt jelenti, hogy hiszel Allahban, az Ő Angyalaiban, az Ő (kinyilatkoztatott) Könyveiben, az Ő Küldötteiben, az Ítélet Napjában, hiszel az Allah által elrendelt sorsban (Qadr), annak jó és rossz oldalaiban." - Mondta: "Helyesen és az igazat szóltad." - Majd így szólt: "Tudósíts engem az al-ihszánról!" - Mondta: "Ez az jelenti, hogy úgy szolgálod Allahot, mintha látnád Őt, holott te nem látod Őt, ám Ő lát téged." - Majd kérdezte: "Tudósíts engem az Óráról!" - Mondta: "A kéreztett sem tud arról többet, mint a kérdező." - Majd újból kérdezt: "Mik az Óra előjelei?"- Mondta: "Ha a rabszolganő szüli az úrnőjét. Továbbá, ha azt látod , hogy a mezítelen fejűek és a ruhátlan kecskepásztorok nagy jólétben és gögösen élnek." Ezután (az idegen) elment. Én egy ideig csendben maradtam. Majd Allah küldötte kérdezte: "Ó, 'Umar! Tudod-e, hogy ki volt a kérdező?"- Én pedig azt feleltem, hogy: Allah és az Ő Küldötte jobban tudja. - Ő pedig mondta: "Ő Dzsibríl (Gábiel Angyal) volt, aki eljött hozzátok

azért, hogy tanítsa nektek a Vallásotok dolgait." [Şahîh (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

‘Umar ibn al-Khattáb (Allah legyen elégedett vele) elmondja, hogy Gábriel arkangyal eljött a Társakhoz (Allah legyen elégedett velük) egy ismeretlen férfi alakjában. Tulajdonságai: a ruházata vakítóan fehér volt, a haja pedig sötét fekete, továbbá nem látszott semmi nyoma az utazásnak a ruházatán, sem pedig fáradtság vagy por vagy kócos, zilált haj vagy rendezetlen ruházat. A jelenlévők közül senki sem ismerte őt. Midőn ők a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) körül ültek, (az idegen) a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) elé ült le úgy, ahogyan a tanuló ül le, majd kérdezte őt az Iszlámról ő pedig a fent említett alap pillérekkel válaszolt, amelyek tartalmazzák a két tanúságtételt, az őt ima pontos megtartását és elvégzését, a szegényeknek járó alamizsna pontos teljesítését azoknak adva, akik jogosultak rá, majd a Ramadán havi böjtöt, majd a Haddzs (zarándoklat) kötelező voltát - ám csupán azok számára kötelező, akik (fizikailag és anyagilag) képesek rá.

A kérdező mondta: -"Igazat szóltál". A társak csodálkoztak a kérdésen, ami arra utalt, hogy láthatóan nem tudta, ám végül igaznak tartotta.

Majd ezt követően a hitről kérdezte. Ő pedig a következő hat alap pillérral (arkán) válaszolt, amelyek tartalmazzák a hitet a Magasztos Allah létezésében, a hitet az Ő Tulajdonságaiban; bizonyos tettekre csupán Ő képes, mint például a teremtés (al-khalq), egyedül Őt lehet szolgálni; továbbá (hit abban,) hogy az Angyalok, akiket Allah teremtett meg fényből, ők tisztelt hívő szolgák (‘ibádun mukramún), soha nem engedetlenek a Magasztos Allahal szemben, az Ő Parancsai szerint cselekszenek. A hit a Kinyilatkoztatott Könyvekben, amelyeket a Küldöttek kaptak meg - ezek mind a Magasztos Allahtól származnak, mint a Korán, a Tórah és az Evangélium és a többi. Továbbá (hit) a

Küldöttekben, akik továbbítják az Allah Vallását. (ilyenek, mint) Noé, Ábrahám, Mózes, Jézus, és a sorban a legvégén érkezett, Muhammad (Béke legyen mindannyiukkal) és a többi Küldöttet és Prófétát. Hit az Utolsó Napban, ami tartalmazza a halál utáni állapotot a sírban és az al-haját al-barzakhijja-t (az a köztes állapot, amit az elhunyt a sírban tölt a Feltámadás napjáig), hiszen Allah feltámasztja az embert a halál után és számonkérésben részesül; útja vagy a Paradicsomba (al-dzsannah) vezet, vagy a Tűzbe (an-nár). Hit abban, hogy Allah elrendelt minden egyes dolgot annak megfelelően, ahogyan Allahnak erről mindig is tudása volt és ahogyan az Ő bölcsessége megköveteli; az Ő szándéka és akarata szerint - ezen elrendelt dolgok úgy fognak sorban bekövetkezni, ahogy Ő rendelkezett róluk és megteremti azokat. Majd az al-ihszánról kérdezte. Ő pedig elmondta, hogy az ihszán azt jelenti, hogy a hívő úgy szolgálja Allahot mintha látná is Őt, jöllehet ez a helyzet nem adatik meg neki, így aztán úgy szolgálja a Magasztos Allahot, mintha Allah jelenlévő tanúként szemlélné őt, az első a manzilat al-musáhada (éber megfigyelés) ez a magasabb fok, a másik pedig a manzilat al-muráqaba (megtartás, betartás) állapota.

Majd azt kérdezte tőle mikor fog bekövetkezni az Óra? A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) világossá tette, hogy az Óra (bekövetkeztének) tudását a Magasztos Allah Magánál tartotta, a teremtettek közül senki sem tudhatja azt, sem az arról kérdezett, sem az arról kérdező.

Majd az Óra előjeleiről kérdezte őt. Ő elmagyarázta, hogy előjelei közé tartoznak a következők: az ágyasok sokasága és azok gyermekeinek sokasága, a növekvő engedetlenség a gyermekek részéről anyáikkal szemben, akiket szolgálóként kezelnek, vagy a pásztoroknak és a szegényeknek az idők végén a földi lét javakat juttat, amivel ezek büszkélkednek majd az ékes, pompás magas épületeikben.

Végül a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tudatta, hogy ő Gábiel arkangyal, aki eljött hozzájuk, hogy tanítsa a

Társaknak ezt a Vallást, amely az ember veleszületett vallása (ad-dínul haníf).

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ebben a hadíthban belefoglalt: a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) kimagasló morális, erkölcsi és viselkedési leírása, ahogy leült a Társai közé ők pedig köréje ülnek.
2. A kérdezővel szembeni tisztességes és illendő viselkedés törvényi előírása, közel kell engedni, hogy kérdését minden zavaró tényező nélkül fel tudja tenni.
3. A helyes viselkedés a tanárral szemben, ahogyan Dzsibríl (béke legyen Vele) is tette: leült a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) elé olyan módon, mint a tanulni szándékozó, aki a tudást keresi tőle.
4. Az Iszlám Pilléreinek (oszlopai; arkán) száma öt, míg a Hit alapelveinek (uszúl al-ímán) száma hat.
5. Ha együttesen kerül szóba az Iszlám és a Hit, abban az esetben az Iszlámot külsőleg végrehajtott dolgokkal kell magyarázni, míg a Hitet a belső meggyőződés dolgaival.
6. Annak magyarázata, hogy a Vallás különböző fokozatokkal rendelkezik. Az első fokozat: az Iszlám, a második a Hit, a harmadik és egyben a legmagasabb fokozat az al-ihszán.
7. A kérdező alapvető tulajdonsága a tudás hiánya, a tudatlanság, az ismeretek hiánya egy ösztönző tényező a kérdésre, ezért csodálkoztak a Társak a kérdésén és (ugyanakkor) a helyeslésén és igaznak tartásán.
8. A legfontosabbal kell kezdeni, majd innen haladva a kevésbé fontos felé, hiszen a hagyományban is a két Tanúságtétellel

kezdte az Iszlám magyarázatát, majd az Allahban való Hittel a Hit magyarázatakor.

9. A tudás népének megkérdezése arról, amit a kérdező tudhat, hogy így mások is új ismeretekre tehessenek szert.
10. Az Óra bekövetkeztének időpontját és annak pontos tudását Allah Magánál tartotta.

(4563)

(3) - عَنْ مُعَاذِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: كُنْتُ رِدْفَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى حِمَارٍ يُقَالُ لَهُ عَفَيْرٌ، فَقَالَ: «يَا مُعَاذُ، هَلْ تَدْرِي حَقَّ اللَّهِ عَلَى عِبَادِهِ، وَمَا حَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ؟»، قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «فَإِنَّ حَقَّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا، وَحَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ أَنْ لَا يُعَذِّبَ مَنْ لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا»، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلَا أُبَشِّرُ بِهِ النَّاسَ؟ قَالَ: «لَا تُبَشِّرُهُمْ، فَيَتَّكِلُوا».

[صحيح] - [متفق عليه]

(3) – Mu‘ád-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mögött ültem a nyeregben, a szamar hátán, amelyet ‘Ufayr-nak hívtak. A Próféta mondta: "Ó, Mu‘ád! Tudod-e mi Allah joga a szolgálival szemben? És mik a szolgák jogai Allah-hal szemben?" Mondtam: Allah és Küldötte jobban tudják! Mondta: "Allah joga a szolgálakkal szemben az, hogy csak és kizárólag Őt imádják és ne társítsanak senkit és semmit Mellé. A szolgák jogai Allah-hal szemben pedig, hogy ne büntessen meg senkit, aki nem követi el a társítás bűnét." Én pedig mondtam: Ó, Allah Küldötte! Vajon ne tudassam az emberekkel ezt az örömhírt? Azt mondta: "Ne tudasd velük ezt az örömhírt, hiszen akkor talán csupán erre hagyatkoznának." [ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ‘alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

E hagyományban a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) ismerteti Allah jogát a szolgálakkal szemben és a szolgák jogát Allah-hal szemben. Allah joga a szolgálakkal szemben: hogy egyedül Őt imádják és senkit és semmit ne állítsanak Mellé társként; a szolgák joga Allah-hal szemben pedig: Ő (a Magasztos) nem bünteti meg az egyistenhívőket, akik nem társítanak Mellé senkit és semmit. Majd ezt követően Mu‘ád mondta: Vajon ne mondjam-e el azt az örömhírt az embereknek, hogy örvendezhessenek és reményteljes boldogsággal fogadhassák ezt a kegyelmet? A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) nem engedélyezte ezt neki; félve attól,

hogy ezt követően csupán erre a jóhírre támaszkodnának és elhanyagolnák a cselekedeteket.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a hadísz fényt derít Allah jogára, amit kötelezően előírt az szolgálai számára, ami nem más, mint: egyedül és kizárólag Őt imádják és ne társítsanak Mellé senkit és semmit.
2. A szolgálak joga, amit a Magasztos Allah kötelezően kirótt a Maga számára - isteni kegyelemként és adományként, aminek következtében belépteti őket a Paradicsomba és nem fogja őket megbüntetni.
3. Ebben hatalmas örömhír olvasható az egyistenhívők számára, akik senkit és semmit nem társítanak a Magasztos Allah mellé - (ez az örömhír pedig:) a sorsuk a Paradicsomba történő belépés lesz.
4. Mu'ád ezt a hagyományt a halála előtt továbbadta, félve attól, hogy a tudás elrejtésének bűnébe esik.
5. Figyelmeztetés ez arra, hogy némely hagyományt nem szükséges továbbadni némely ember számára, félve attól, hogy lehet közöttük olyan, akik nem fogja megérteni annak értelmét és tartalmi mondanivalóját; ez arra vonatkozik, ami mögött nincs cselekedet, sem pedig hadd (Allah törvényi rendelkezései a büntetésre vonatkozóan) az Isteni Törvény előírásai közül.
6. Az istenhívők közül való engedetlenek, Allah Akarata alatt vannak - ha Ő úgy akarja megbüntetni őket, ha pedig úgy akarja megbocsát nekik; ezt követően a sorsuk a Paradicsomba történő belépés lesz.

(4) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَمُعَاذٌ رَدِيفُهُ عَلَى الرَّحْلِ قَالَ: «يَا مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ»، قَالَ: لَبَّيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ، قَالَ: «يَا مُعَاذُ»، قَالَ: لَبَّيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ، ثَلَاثًا، قَالَ: «مَا مِنْ أَحَدٍ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ صِدْقًا مِنْ قَلْبِهِ إِلَّا حَرَّمَهُ اللَّهُ عَلَى النَّارِ»، قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَفَلَا أُخْبِرُ بِهِ النَّاسَ فَيَسْتَبْشِرُوا؟ قَالَ: «إِذَا يَتَّكَلَّمُوا». وَأُخْبِرَ بِهَا مُعَاذٌ عِنْدَ مَوْتِهِ تَأْتِمًا. [صحيح] - [متفق عليه]

(4) – Anas bin Mālik-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Amikor Mu‘ādh a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mögött lovagolt a nyeregben, azt mondta: "Ó, Mu‘ādh bin Ğabal!"- mire ő ezt válaszolta: „Szolgálatodra és meghallgatásodra (labbayka), ó, Allah Küldötte!” Azt mondta: "Ó, Mu‘ādh"- mire ő azt válaszolta: "Szolgálatodra és meghallgatásodra, ó, Allah Küldötte!" Azt mondta: "Ó, Mu‘ādh"- mire azt válaszolta: "Szolgálatodra és meghallgatásodra, ó, Allah Küldötte!", összesen háromszor. Azt mondta (a Próféta): "Ha valaki a szívéből őszintén tanúságot tesz arról, hogy: 'Nincs más jogosan imádni való isten, Allahon kívül, és hogy Muḥammad Allah Küldötte', Allah tiltottá fogja nyilvánítani a pokol tüzétől." Megkérdezte (Mu‘ādh): „Ó, Allah Küldötte! Ne tájékoztassam az embereket erről, hogy jókedvük legyen?” Azt válaszolta: „Akkor egyedül erre hagyatkoznának." Mu‘ādh mesélt erről a halálakor, hogy elkerülje a bűnt. [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ḥalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Mu‘ādh bin Ğabal (Allah legyen vele elégedett), a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mögött lovagolt a hátasállatán, és így szólt neki: Ó, Mu‘ādh! és háromszor megismételte ezt a felszólítást, rámutatva annak fontosságára, amit mondani fog neki ezután.

Minden felszólítására Mu'ādh (Allah legyen vele elégedett) úgy válaszolt: "Szolgálatodra és meghallgatásodra, ó, Allah Küldötte!", vagyis: Válaszok neked, ó, Allah Küldötte, választ válasz után, és a boldogulásért áhítozom azzal, hogy válaszolok neked.

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) ezt követően elmondja neki, hogy bárki, aki tiszta szívéből és nem hazugságból azt tanúsítja, hogy: "lā ilāha illā-Llāhu" azaz nincs más jogosan imádni való isten, Allahon kívül és Muḥammad Allah Küldötte, és ebben az állapotban éri el a halál, azzal a személlyel kapcsolatban Allah megtiltja a Pokol tüzét.

Mu'ādh (Allah legyen vele elégedett) ekkor megkérdezte a Próféatól (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), hogy elűjságojja-e ezt a hírt az embereknek, hogy ezzel jó kedvet és boldogságot okozzon nekik?

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) viszont attól tartott, hogy akkor az emberek (eme hír hallatán) csak erre fognak hagyatkozni és kevés (jó) cselekedetet fognak tenni.

Ezért Mu'ādh nem beszélt erről egészen a halála előtti pillanatig, félvén a tudás elrejtésének bűne elkövetésétől.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a hagyomány bemutatja: A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) alázatosságát és szerénységét abban, hogy a hátasálatán maga mögé ültette Mu'ādh-t.
2. A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) tanításának módja: Mu'ādh megszólításának többszöri megisméltése, hogy jól felhívja a figyelmét arra, amit mondani fog.
3. A tanúságtétel feltételeihez tartozik az, hogy: aki kimondja, hogy 'Nincs más jogosan imádni való isten, Allahon kívül és, Muḥammad Allah Küldötte", azt tiszta szívből, őszintém,

meggyőződésből, teljes igazsággal (a hazugság legkisebb gyanúja nélkül) és minden kétséget és kételyt kizáróan tegye azt.

4. Az egyistenhívők (ahlu-t-tawhīd) nem fognak örökké a Pokolban maradni, még ha a bűneik miatt oda is kerülnének; a megtisztulásukat követően ki fognak onnan kerülni.
5. A két tanúságtétel kiválósága és erénye annak számára, aki tiszta szívből mondja ki azokat.
6. Bizonyos esetekben megengedett egy ḥadīth-t nem elmondani, ha az rosszhoz vezet.

(10098)

(5) – عن طارق بن أشيم الأشجعي رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَرَّمَ مَالَهُ وَدَمَهُ، وَحِسَابُهُ عَلَى اللَّهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(5) – Ṭāriq bin Ašyam al-Ašġa ī-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Hallottam, ahogy Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt mondja: "Aki azt vallotta, hogy nincs más jogosan imádható isten Allahon kívül és megtagadta mindazt, amit az emberek Allahon kívül imádnak, annak tulajdona és vére sérthetetlené vált, és a számonkérése egyedül Allahra tartozik". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) arról tájékoztat, hogy aki azt mondja és nyelvvel (szavaival) tanúságot tesz arról, hogy 'lā ilāha illā-Llāhu', vagyis: 'nincs más jogosan imádható isten Allahon kívül', és megtagad mindent, amit az emberek Allahon kívül imádnak, és mentesnek nyilvánítja magát minden más vallástól,

kivéve az Iszlámot, akkor annak a pénze és a vére tiltottá válik a többi muszlim részére. Így számunkra nincs más, mint ami látható a cselekedeteiből; pénze nem vehető el, és nem ontható a vére, hacsak nem követ el olyan bűnt vagy bűncselekményt, amely az Iszlám törvényi rendelkezései szerint ezt szükségessé teszi.

Allah, a Magasságos gondoskodik az elszámoltatásáról a Feltámadás Napján (Yawmu-l-Qiyāma). Ha igaz volt (a hite) az evilági életben, akkor megjutalmazza, ám ha képmutató volt, akkor megbünteti.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A 'lā ilāha illā-Llāhu" azaz: 'nincs más jogosan imádható isten Allahon kívül' kijelentése - és minden más megtagadása, amit Allahon kívül imádnak az emberek - a feltétele az Iszlámba való belépésnek.
2. A (lā ilāha illā-Llāhu) 'nincs más jogosan imádható isten Allahon kívül' jelentése: megtagadni és elutasítani mindent, amit Allahon kívül imádnak: mint például a bálványok, a sírok stb. És az istenszolgálatot (al-'ibādatu) egyedül a Magasztosnak (Allahnak) kell szentelni.
3. Aki tisztán az egyistenhit útjára tér, és láthatóan elkötelezi magát annak törvényei mellett, eszerint kell tekinteni rá addig, amíg világoSSá nem válik az, hogy ezeknek ellentmondó dolgot tesz.
4. A muszlim pénze, vére és becsülete sérthetetlen, kivéve ha joggal történik (követelik).
5. A megítélés az evilági életben a külsőleg megnyilvánuló és látható (dolgokon alapul), a Túlvilágon pedig a szándékokon és a célokon alapszik.

(6) – عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَا الْمُوجِبَاتَانِ؟ فَقَالَ: «مَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ الْجَنَّةَ، وَمَنْ مَاتَ يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ النَّارَ» [صحيح] - [رواه مسلم]

(6) – Gábir-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Eljött egy (beduin) férfi a Próféta-hoz (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) és mondta: Ó, Allah Küldötte! Mi a két megkerülhetetlen dolog (al-múgibatán; azok, amelyek vagy a Paradicsomot, vagy a Tűzet teszik elkerülhetetlenné)? Ő pedig mondta: "Aki úgy hal meg, hogy nem társított Allah mellé senkit és semmit, az a Paradicsomba kerül. Aki pedig úgy hal meg, hogy társítást követett el Allah-hal szemben, az a Tűzbe kerül." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

Egy férfi két fontos sajátosságról kérdezte meg a Próféta-t (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget): arról, ami szükségszerűen a Paradicsomba történő belépést vonja maga után; és arról, ami szükségszerűen a Tűzbe történő belépést vonja maga után. A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) pedig azt válaszolta, hogy az a sajátosság, amely a Paradicsomba jutást eredményezi az az: hogy az ember úgy hal meg, hogy egyedül Allah-ot szolgálja és senkit és semmit nem társít Mellé. A másik sajátosság, amely a Tűzbe jutást eredményezi az az, ha valaki úgy hal meg, hogy a társítás bűnét követi el Allah-hal szemben, azonos rangút (nidd) állítva Allah mellé vagy hasonlatos társat (matíl) állítva Allah imádatában vagy Úrságában vagy Neveiben és Tulajdonságaiban.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az egyistenhit (tawhíd) kiválósága - aki hívőként hal meg - nem társít senkit és semmit Allah mellé, az a Paradicsomba kerül.

2. A társítás (sirk) veszélye: ha valaki úgy hal meg, hogy társat állít Allah mellé - az a Tűzbe kerül.
3. Ha az egyistenhívők között, valaki az engedetlenek közé tartozna (valamiben) - az Allah Akaratának van alávetve; ha Ő úgy akarja megbünteti, ha viszont úgy akarja, megbocsát neki, majd bekerül a Paradicsomba.

(65008)

(7) - عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِمُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ، حِينَ بَعَثَهُ إِلَى الْيَمَنِ: «إِنَّكَ سَتَأْتِي قَوْمًا أَهْلَ كِتَابٍ، فَإِذَا جِئْتَهُمْ فَأَدْعُهُمْ إِلَى أَنْ يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ خَمْسَ صَلَوَاتٍ فِي كُلِّ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ صَدَقَةً تُؤْخَذُ مِنْ أَعْيَانِهِمْ فَتُرَدُّ عَلَى فُقَرَائِهِمْ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَإِيَّاكَ وَكَرَائِمَ أَمْوَالِهِمْ، وَآتَى دَعْوَةَ الْمَظْلُومِ، فَإِنَّهُ لَيْسَ بَيْنَهُ وَبَيْنَ اللَّهِ حِجَابٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(7) – Ibn ‘Abbās-tól (Allah legyen elégedett mindkettőjünkkel) aki azt mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta Mu‘ādh bin Ğabal-nak, amikor Jemenbe küldte: "A Könyv Népéhez fogsz menni. Amikor eléred őket, szólítsd fel őket, hogy tegyenek tanúságot arról, hogy nincs más jogosan imádatra méltó isten Allahon kívül, és hogy Muḥammad Allah Küldötte. Ha engedelmeskednek neked ebben, mondd el nekik, hogy Allah minden nap és éjjel öt kötelező ima elvégzését rendelte el számukra. Ha engedelmeskednek neked ebben, tudasd velük, hogy Allah megparancsolta nekik a kötelező alamizsna (az-zakātu) kifizetését, amelyet a köztük lévő gazdagoktól vesznek el, és odaadják a köztük lévő szegényeknek. Ha ebben is engedelmeskednek neked, óvakodj attól, hogy a legkiválóbb javaikat vedd el tőlük, és féld az elnyomott személy (igazságtalanságot elszenvedett) fohászát, mert nincs akadály az ő fohásza és Allah között (azonnal elfogadja Allah)." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ‘alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Amikor a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) elküldte Mu‘ādh bin Ğabal-t (Allah legyen elégedett vele) Jemenbe, hogy szólítsa fel az élőket Allahra (az Ő szolgálatára) és tanítsa nekik a vallás alapjait. Megmagyarázta neki, hogy találkozni fog egy keresztény néppel, és készüljön fel erre, valamint először a

legfontosabbra hívja őket, majd a kevésbé fontosra és így tovább. Arra utasította a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) Mu‘ādh bin Ğabal-t (Allah legyen elégedett vele), hogy először hívja őket a hitvallásuk megtisztítására és megújítására, tanúságot téve arról, hogy nincs más jogosan imádni való isten Allahon kívül, és Muḥammad (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) Allah Küldötte. Ez azért van, mert ezzel a tanúságtétellel lépnek be az Iszlámba. Ha ennek eleget tettek, akkor utasítsa őket az imádkozás elvégzésére és betartására, mert ez a legfontosabb kötelezettség a tiszta egyistenhit (tawḥīd) megvallása és elfogadása után. Ha már betartják rendszeresen az imádkozást, akkor utasítsa a köztük lévő gazdagokat, hogy fizessenek az-zakātu-t a vagyonuk után a köztük lévő szegényeknek. Ezt követően a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) figyelmeztette őt, hogy ne vegye el a legjobb tulajdonukat, e tekintetben (is) a mértékletes megközelítés a mérvadó. Aztán (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) utasította, hogy kerülje az elnyomást (az igazságtalanság elkövetését), nehogy egy igazságtalanságot elszenvedett személy fohászkodjon Allahhoz ellene, mivel fohászát Allah azonnal elfogadja.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A tanúságtétel értelme: az a bizonyosság, hogy nincs más jogosan imádkozható isten Allahon kívül, azt jelenti, hogy egyedül a Magasztos Allahnak kell szentelnünk az imádatot, és kerülnünk kell minden más dolog imádatát.
2. A tanúságtétel arról, hogy Muḥammad (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) Allah Küldötte, azt jelenti, hogy hinni kell benne és mindabban, amit hozott és igaznak tartani őt, valamint azt, hogy ő az utolsó Küldött, akit Allah küldött az egész emberiségnek.

3. Egy tudással rendelkező emberrel vagy bizonyos tévhitekkel rendelkező emberrel való beszélgetés nem ugyanolyan, mint megszólítani egy tudatlant. Ezért a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) figyelmeztette Mu'adh-t mondván: "A Könyv Népéhez fogsz menni."
4. Fontos, hogy egy muszlim a helyes tudás keresése által megfelelő ismeretekkel és tiszta belátással rendelkezzen a vallásáról, hogy megszabaduljon a hitetlenkedő szkeptikusok tévhiteitől és helytelen értelmezéseiktől.
5. Ez megmutatja a zsidók és a keresztények vallásának érvénytelenségét Muḥammad Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) küldetése után és azt, hogy nem fognak a megmenekülő emberek közé tartozni a Feltámadás Napján, hacsak nem lépnek be az Iszlám vallásba és hisznek a Prófétában (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget).

(8) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَنْ أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ؟ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَقَدْ ظَنَنْتُ يَا أَبَا هُرَيْرَةَ أَنْ لَا يَسْأَلَنِي عَنْ هَذَا الْحَدِيثِ أَحَدٌ أَوْلَ مِنْكَ؛ لِمَا رَأَيْتُ مِنْ حِرْصِكَ عَلَى الْحَدِيثِ، أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ أَوْ نَفْسِهِ».[صحيح] - [رواه البخاري]

(8) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Azt mondták: "Ó, Allah Küldötte! Ki lesz a legboldogabb az emberek közül, aki megkapja közbenjárásodat a Feltámadás (Ítélet) Napján?" Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "Azt hittem, hogy előtted senki sem fog kérdezni erről a hagyományról, ó, Abū Hurayra, tekintettel arra, hogy milyen lelkesedést láttam tőled a hagyományokkal kapcsolatban. A legboldogabb ember azok közül, akik a Feltámadás (Ítélet) Napján megkapják közbenjárásomat az, aki őszintén, szívéből vagy lelkéből azt mondja, hogy: „Nincs más jogosan imádni való isten Allahon kívül”. [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhāri jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) arról tájékoztat, hogy az emberek közül a legboldogabb ember - aki a Feltámadás (Ítélet) Napján majd megkapja a közbenjárását - aki teljes szívből azt mondja: "nincs más jogosan imádni való isten Allahon kívül", azaz, hogy senki sem méltó az imádatra, kivéve Allah, és mentesnek kell lennie az Allahhal való társítástól és a hivalkodó képmutatástól.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a hagyomány (ḥadīth) megerősíti a Próféta közbenjárását (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) a Feltámadás (Ítélet) Napján, és ebben csak az egyistenhívők részesülhetnek.

2. A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) közbenjárása - a Magasságos Allahhoz intézett őszinte fohásza azokért az egyistenhívőkért, akik megérdemlik a Tüzet (Poklot) - hogy ne lépjenek be oda és azokért, akik már beléptek oda, hogy kiléphessenek abból.
3. Rámutat az őszinte egyistenhit szavának kiválóságára, amely őszintén Allahnak szól, és annak hatalmas hatására.
4. Az egyistenhit szavának (a tanúságtétel) teljes megvalósítását annak jelentésének teljes ismeretével, és az aszerint történő cselekvéssel lehet elérni.
5. Ez bizonyítja Abū Hurayra (Allah legyen elégedett vele) érdemét és kiemelkedő helyzetét és a tudás keresésére irányuló buzgalmát és szorgalmát.

(3414)

(9) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «الْإِيمَانُ بِضْعٌ وَسَبْعُونَ - أَوْ بَضْعٌ وَسِتُّونَ - شُعْبَةً، فَأَفْضَلُهَا قَوْلُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَدْنَاهَا إِمَاطَةُ الْأَذَى عَنِ الطَّرِيقِ، وَالْحَيَاءُ شُعْبَةٌ مِنَ الْإِيمَانِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(9) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "A hitnek több, mint hetven ága van - vagy több, mint hatvan ága - amelyek közül a legmagasabb ág annak a kijelentése, hogy: 'Nincs más jogosan imádható isten Allahon kívül', és a legalacsonyabb ág a kárt okozó tárgyak eltávolítása az útról, a szemérmesség pedig a hit egyik ága." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquṅ ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), arról tájékoztat, hogy a hitnek számos ága és jellemző tulajdonsága van, beleértve a tetteket, hitbeli meggyőződéseket (i'tiqādāt) és kijelentéseket.

És, hogy a hit legmagasabb és legkiválóbb tulajdonsága annak az elmondása: „Nincs más jogosan imádni való isten Allahon kívül”, ismerve és megértve annak helyes értelmét és tartalmát és aszerint cselekedni tudva, hogy Allah az egyetlen imádni való Isten, aki megérdemli, hogy egyedül, minden más társítása nélkül imádják.

És, hogy a hit legcsekélyebb értékű cselekedete eltávolítani minden olyan rosszat az útból, amely kárt vagy problémát okoz az embereknek.

Ezt követően a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondja, hogy a szerénység (szemérmesség) a hit egyik tulajdonsága. Ez egy olyan erkölcsi jellemvonás, amely a szép megtételére és a csúnya elhagyására ösztönöz.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A hitnek fokozatai vannak és egyik fokozat jobb, mint a másik.
2. A hit kimondott kijelentésből (qawl), cselekvésből ('amal) és hitbeli meggyőződésből (i'tiqād) tevődik össze.
3. Az Allahtól kapott szerénység (szemérmesség, erkölcsösség) megköveteli: ne nézz arra, amerre tilos nézned, és ne veszítsd el azt, amit Allah megparancsolt neked.
4. A (meghatározott) szám említése nem azt jelenti, hogy erre korlátozzuk (cselekedeteink számát); sokkal inkább a hitben való (jó és kegyes) cselekedetek sokaságát jelzi - mert az arabok (szokása) egy konkrét szám említése, ám ennek nem az a célja, hogy az azon felülieket tiltanák.

(6468)

(10) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَنَا أَغْنَى الشُّرَكَاءِ عَنِ الشُّرِكِ، مَنْ عَمِلَ عَمَلًا أَشْرَكَ فِيهِ مَعِيَ عَبْرِي تَرَكْتُهُ وَشِرْكُهُ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(10) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele) (hivatkozva jegyezték fel), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mondta: "A Magasztos és Fenséges Allah azt mondta: " Én vagyok az, Aki a leginkább mentes a társítás igényétől. Tehát az, aki Rajtam kívül valaki másért tesz valamit, elvetem őt és az ő társítását (többistenhitét)". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) hírül adja, hogy a Magasztos és Fenséges Allah azt mondta: "Én vagyok az, Aki a legjobban mentes attól, hogy társa legyen." Mert Ő - a Magasságos - mentes attól, hogy bármire vagy bárkire szüksége legyen.

Ám ha egy ember tesz bármilyen jó cselekedetet és azt Allahnak, illetve másnak szenteli, akkor Allah azt elutasítja és nem fogadja el tőle és visszafordítja hozzá (a cselekvőhöz). Tehát cselekedeteinket őszintén és teljes odaadással a Magasztos Allahnak kell szentelnünk, mert Ő, a Fenséges, csak azt fogadja el, amit tisztán az Ő kedvéért tesznek.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Figyelmeztetés a társításra és annak minden formájára. És tudósítás arról, hogy ez megakadályozza a jó cselekedetek elfogadását (Allahnál).
2. Allah egyedülállóságának és nagyságának átérzése segíti az őszinteséget és a teljes odaadást a cselekedetekben .

(3342)

(11) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «كُلُّ أُمَّتِي يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ أَبَى»، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَمَنْ يَأْبَى؟ قَالَ: «مَنْ أَطَاعَنِي دَخَلَ الْجَنَّةَ، وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ أَبَى». [صحيح] - [رواه البخاري]

(11) – Abú Hurajrától (Allah legyen elégedett vele), miszerint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "A Vallási Közösségem minden tagja a Paradicsomba fog belépni, kivéve azt, aki tagad és visszautasít." Megkérdezték: "És ki tagad? Ó, Allah Küldötte!" - Ő pedig mondta: "Aki engedelmeskedik nekem, az a Paradicsomba lép be. Aki pedig engedetlen velem szemben, az tagad' (abá)." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tudatja, hogy a Vallási Közösségének minden egyes tagja a Paradicsomba fog belépni, kivéve azt, aki elutasítja azt.

A Társak (Allah legyen elégedett velük) megkérdezték: "És ki az, aki elutasítja azt a maga számára, ó, Allah Küldötte?"

Ő (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) így válaszolt nekik: "Aki a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tanításai szerint él, követi őt és engedelmeskedik neki, az a Paradicsomba lép be. Ám az, aki engedetlen vele szemben és nem igazodik a Allah törvényének előírásaihoz, az tartózkodott (az engedelmességtől, imtana'a) így lehetetlenné válik a számára a Paradicsomba történő belépés" - rossz cselekedetei miatt.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A Küldött (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) iránti engedelmesség az Allah iránti engedelmesség része, az engedetlenség vele szemben az az Allahal szembeni engedetlenség része.
2. A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) iránti engedelmesség következménye a Paradicsom, az engedetlenség vele szemben pedig a pokol tüzét teszi elkerülhetetlenné.
3. Örömhír (bisára) ezen Vallási Közösség engedelmeskedően cselekvő tagjai számára, hiszen mindenki közülük a Paradicsomba fog belépni; kivéve azokat, akik engedetlenek voltak Allahal szemben és az Ő Küldöttével szemben.
4. Az ő (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) végtelen szeretete (safaqa) a Vallási Közössége felé és az ő igyekezete és buzgólkodása az ő irányításukra és vezetésükre.

(12) – عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَا تُظْرُونِي كَمَا أَظْرَتِ النَّصَارَى ابْنَ مَرْيَمَ؛ فَإِنَّمَا أَنَا عَبْدُهُ، فَقُولُوا: عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ».

[البخاري]

(12) – ‘Umar bin al-Khaṭṭāb-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: "Hallottam, ahogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta:" "Ne vigyétek túlzásba a dicséretemet, ahogy a keresztények túlzásba vitték Mária fiának dicséretét, mert én csak az Ő (Allah) szolgája vagyok. Tehát úgy szólítsatok, hogy Allah szolgája és az Ő Küldötte". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megtiltja a mértéktelenséget és az Iszlám törvénykezés (šarī‘a) által előírt határ túllépését az ő dicséretében, és megtiltja, hogy neki tulajdonítsanak olyan tulajdonságokat és cselekedeteket, amelyek csak és kizárólag Allahot illetik meg. Továbbá, hogy tudása van a láthatatlanról vagy pedig fohászokban Allahal együtt kell őt említeni, ahogyan azt a keresztények tették Jézussal (béke legyen vele), Mária fiával. Aztán világossá tette, hogy ő Allah egyik szolgája és megparancsolta, hogy úgy hívjuk, hogy: Allah szolgája és Küldötte.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Óva int a vallásjogi törvény által előírt határ túllépésétől a magasztalásban és a dicséretben; mivel ez Allah mellé társításhoz vezet(het).
2. Amire a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) figyelmeztetett, az ezen Vallási Közösségen (Umma) belül már valójában megtörtént, mivel egy csoport túlzásba esett a Prófétaival (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) kapcsolatban, egy (másik) csoport ugyanezt

tette a Próféta családjának tagjaival, egy harmadik csoport pedig azokkal az emberekkel, akik közel állnak Allahhoz (al-awliyā'). Ezek mind beleestek az Allah mellé társításba.

3. Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) Allah szolgájaként jellemezte magát, ezzel rámutatva arra, hogy ő csupán az Ő szolgája, és nem szabad neki tulajdonítani semmit az Úr sajátos és egyedi jellemzőiből.
4. Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) Allah Küldöttjeként jellemezte magát, ezzel rámutatva arra, hogy ő Allah által küldetéssel megbízott Küldött, és ezért kötelességünk igaznak tartani őt, hinni (abban, amit elhozott) és követni őt.

(3406)

(13) – عن أنس رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ وَالتَّائِسِ أَجْمَعِينَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(13) – Anas bin Mālik-tól (Allah legyen elégedett vele) aki mondta, hogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "Egyikőtök sem lesz (teljes mértékben) hívő addig, amíg nem vagyok kedvesebb neki az édesapjánál, a gyermekénél és az egész emberiségnél." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaqun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) elmondja nekünk, hogy egy muszlimnak nem teljes a hite addig, amíg nem helyezi előtérbe Allah Küldöttének (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) szeretetét, anyja, apja, fia, lánya és az összes többi

ember szeretete elé. Ez a szeretet megköveteli a Neki való engedelmisséget, támogatását és a (bűnök elkövetésével) az engedetlenségek feladását.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) szeretetének kötelezettségét és minden más teremtmény szeretete fölött előnybe részesítését.
2. A tökéletes szeretet jele Allah Küldöttének (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) Sunna-ját (szavait, tetteit, beleegyezéseit) teljes mértékben követni, támogatni, és ezért a célért emberi és vagyoni erőfeszítést kell tenni.
3. A Küldött (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) szeretete megköveteli, hogy engedelmeskedjünk neki abban, amit parancsolt, higgyünk neki abban, amit mondott, és kerüljük el azt, amit megtiltott és távol tartott, és kövessük őt és hagyjunk fel a társítással.
4. A Próféta joga (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) a szeretethez nagyobb és igazolt minden embernél. Mert Ő volt az oka annak, hogy helyes útra vezetett minket a tévelygésből, megmentett minket a Pokoltól, és győzelemre vitt a Paradicsommal.

(5953)

(14) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «بَلَّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً، وَحَدِّثُوا عَنِّي إِسْرَائِيلَ وَلَا حَرَجَ، وَمَنْ كَذَبَ عَلَيَّ مُتَعَمِّدًا فَلْيَتَّبِعُوا مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ».

[صحيح] - [رواه البخاري]

(14) – ‘Abdullāh bin ‘Amr-tól (Allah legyen elégedett mindkettőjünkkel) hivatkozva jegyezték fel, hogy Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mondta: "Továbbítsatok tőlem, még ha csupán egy āya-t (Korán verse) is, és mondjátok el Izrael fiai történeteit, és nincs (ebben) rátok nézve bűn, ha ezt teszitek. Aki (azonban) szándékosan hazugságot mond rólam, az biztosra veheti a helyét a Tűzben (Pokolban)". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megparancsolta nekünk, hogy közvetítsünk tudást tőle, a Koránból vagy a Sunna-ból, még akkor is, ha az rövid, mint egy āya a Koránból vagy a ḥadīth-ból (prófétai hagyomány). Ennek feltétele, hogy a közvetítő személynek tudása van arról, amit közvetít és amire felszólítja az embereket. Ezután a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) rámutat arra, hogy nem bűn Izrael fiairól és a velük történt eseményekről úgy mesélni, hogy az nem ellentétes a mi törvényünkkel (az Iszlám Vallásjogi Törvénnyel). Ezt követően óva int attól, hogy hazugságot állítsanak róla, és kijelenti, hogy aki szándékosan hazudik róla, az el fogja foglalni a szállását a Tűzben (a Pokolban).

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a hagyomány ösztönzés Allah törvényi útmutatásának továbbadására az emberekhez, és azt jelzi, hogy az embernek tovább kell adnia azt, amiről tudása van és amit megértett, még ha ez (a tudás) valami kevés is.

2. Kötelező törekedni a vallásjogi törvény tudományának (a šarī tudásának) megismerésére, hogy helyes módon imádjuk Allahot, és helyesen közvetítsük az Ő törvényi előírásait.
3. Kötelesek vagyunk minden ḥadīth hitelességéről meggyőződni, mielőtt továbbítjuk és terjesztjük, nehogy e szigorú figyelmeztetés alá kerüljünk.
4. Arra buzdítanak bennünket, hogy beszédünkben legyünk őszinték és óvatosak, nehogy hazugságba essünk, különösen, ha a Magasztos és Fenséges Allah parancsairól és törvényeiről van szó.

(3686)

(15) - عن المقدم بن معدِيْكَرِب رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَلَا هَلْ عَسَى رَجُلٌ يَبْلُغُهُ الْحَدِيثُ عَنِّي وَهُوَ مُتَّكِيٌّ عَلَى أَرِيكَتِهِ فَيَقُولُ: بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ كِتَابُ اللَّهِ، فَمَا وَجَدْنَا فِيهِ حَلَالًا اسْتَحْلَلْنَاهُ، وَمَا وَجَدْنَا فِيهِ حَرَامًا حَرَّمْنَاهُ، وَإِنَّ مَا حَرَّمَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَمَا حَرَّمَ اللَّهُ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه]

(15) – Al-Miqdám bin Ma‘dakarib-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Talán hamarosan egy tőlem származó hagyomány fog elérni egy férfit, aki egy szófán fekszik az oldalán és mondja: Köztünk és köztetek csupán Allah Könyve van. Bármit is találunk abban, ami törvényileg engedélyezett azt megengedettnek tartjuk; és bármit is találunk abban, ami törvényileg tilos, azt tilalmasnak fogjuk tartani. Bizony mindaz, amit Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) megtiltott, azt Allah tette tilalmassá." [Şahih (hiteles)] - [Abū Dāwūd, At-Tirmidhī és Ibn Māġa jegyezték le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) említi nekünk, hogy rövidesen be fog következni egy olyan időszak, amikor az emberek nyugalmasan üldögélnék, egy közülük egy szófán fekszik és eljut hozzá egy hagyomány a Próféától (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) és mondja: ami köztünk és köztetek dönt a dolgok között - az a Kegyes Korán; ez elég a számunkra. Bármilyen megengedettet is találunk abban, aszerint cselekszünk és bármilyen tilalmasat is találunk abban, attól eltávolodunk. Majd a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) elmagyarázza, hogy bármilyen megtiltott vagy tilosnak nyilvánított a Szunna-jában (a Prófétai gyakorlat; tettei, szavai, beleegyezései, amiről a hagyományokban olvashatunk) az vallási megítélésben olyan mintha Allah tette volna a Könyvében. Hiszen ő az Urától továbbít.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A Szunna nagy tiszteletben tartása, és a hozzá való ragaszkodás, hasonlatosan a Koránhoz.
2. A Küldött iránti engedelmesség, olyan mint az Allah iránti engedelmesség; a vele való szembefordulás - engedetlenség a Magasztos Allah-hal szemben.
3. A Szunna törvényi hatáskörének a bizonyítása, kötelező elfogadása; és válasz azoknak, akik elvetik a Prófétai Gyakorlatokat vagy kifogásolják azokat.
4. Az, aki elfordul a Szunna-tól és elégségesnek tartja csupán a Korán fennhatóságát - az mindkettőtől elfordult és hazugnak tekintendő abban az állításában, hogy ő a Koránt követi.
5. Az Ő (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) Prófétaságának bizonyítékai közül való: híradása egy olyan dologról, ami a jövőben fog bekövetkezni - ahogyan az már meg is történt.

(65005)

(16) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم: «اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْ قَبْرِي وَثَنًا، لَعَنَ اللَّهُ قَوْمًا اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدًا». [صحيح] - [رواه أحمد]

(16) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele), aki a Próféától (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), aki mondta: "Ó, Uram! Allah! Ne tedd a síromat bálvánnyá, amelyet imádnak. Allah megátkozta azt a népet, amely prófétaik sírját mecsetté (leborulás helyévé) változtatta." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Aḥmad jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) fohászokodott Urához, hogy ne tegye sírját olyanná, mint egy bálvány, amelyet az emberek úgy imádnak, hogy irányába fordulva, magasztalással leborulnak előtte. Ezt követően a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) arról értesített, hogy Allah, a Magasságos eltávolította és száműzte az Ő Kegyelmetől azokat, akik a próféták sírjait imahellyé és a leborulás helyévé tették, mivel ezeknek a helyeknek az imahellyé tétele elősegíti azok imádatát és a bennük való hitet.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az Iszlám törvénykezés (šarī'a) szerint a próféták és az igaz lelkűek sírjaira vonatkozó határok túllépése bálványokká változtatja őket, akiket Allahon kívül imádnak. Ezért távol kell tartanunk magunkat minden olyan eszköztől, amely elvezet az Allah mellé bárki vagy bármi társításához, azaz širk-hez.
2. Tilos a sírokat úti célul kitűzni és ott istenszolgálati cselekedeteket végezni abból a szándékból, hogy tiszteletet tanúsítsanak irántuk, függetlenül attól, hogy az ott eltemetett személy közel állt-e Allahhoz.
3. Tilos a sírok fölé mecsetet építeni.

4. Tilos a síroknál imádkozni, akkor is, ha nincs odaépítve egy mecset. Ez alól kivétel a halotti ima elvégzése, hogyha azt az elhunyt számára még nem imádkozták.

(3336)

(17) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «لَا تَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قُبُورًا، وَلَا تَجْعَلُوا قَبْرِي عِيدًا، وَصَلُّوا عَلَيَّ؛ فَإِنَّ صَلَاتَكُمْ تَبْلُغُنِي حَيْثُ كُنْتُمْ». [حسن] - [رواه أبو داود]

(17) - Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mondta: "Ne változtassátok otthonaitokat sírokká, és ne tegyétek síromat ünneplés helyévé, és kérjétek (Allah) áldásait rám, mert a számomra Allahtól való áldás kérések eljut hozzám, akárhol is legyetek!" [Ḥasan (jó; a hitelestől gyengébb)] - [Abū Dāwūd jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megtiltotta, hogy a házak mentesek legyenek az imáktól, és így olyanok legyenek, mint a temetők, ahol nem imádkoznak. Megtiltotta a sírjához való gyakori látogatást és az ottani rendszeres összejövetelt, mert ez a társításhoz vezető eszköz. Megparancsolta, hogy kérjük Allah áldását és békességét rá a föld bármely pontjáról, mert ez (fohász) közelről és távolról, egyaránt eljut hozzá, így nem szükséges elmenni a sírjához.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megtiltotta, hogy a házak mentesek legyenek a Magasságos Allah imádatától.
2. Látogatás szándékával tilos elutazni a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) sírjához, mivel

megparancsolta, hogy kérjük Allah áldását rá. Továbbá hírül adta, hogy az eléri őt. Az utazás célja csak a mecset látogatása és az ott történő imádkozás lehet.

3. Tilos a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) sírjának látogatását az ünneplés formájává tenni úgy, hogy azt meghatározott módon és időben gyakran megismételjük. Ez ugyanúgy vonatkozik bármely más sír meglátogatására is.
4. Ez a Próféta méltósága az Uránál, mivel a Mindenható Allah megengedte az áldások kérését őrá bármikor és bárhol.
5. Mivel a Társak már jól tudták, hogy nem szabad a síroknál imádkozni, a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megtiltotta, hogy a házak sírokhoz hasonlóak legyenek, ahol nem imádkoznak.

(3350)

(18) - عن جندب رضي الله عنه قال: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَبْلَ أَنْ يَمُوتَ بِمَحْمِسٍ وَهُوَ يَقُولُ «إِنِّي أَبْرَأُ إِلَى اللهِ أَنْ يَكُونَ لِي مِنْكُمْ خَلِيلٌ فَإِنَّ اللهَ تَعَالَى قَدْ اتَّخَذَنِي خَلِيلًا كَمَا اتَّخَذَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا، وَلَوْ كُنْتُ مُتَّخِذًا مِنْ أُمَّتِي خَلِيلًا لَاتَّخَذْتُ أَبَا بَكْرٍ خَلِيلًا! أَلَا وَإِنَّ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَانُوا يَتَّخِذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ وَصَالِحِيهِمْ مَسَاجِدَ، أَلَا فَلَا تَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ! إِنِّي أَنهَاكُمُ عَنْ ذَلِكَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(18) – Gündub-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Hallottam, hogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) öt (éjszakával) halála előtt ezt mondta: "Felmentve állok Allah előtt, hogy bárkit közületek bizalmas barátnak vegyek, mert a Magasztos Allah engem ugyanúgy bensőséges (bizalmas, közeli) barátnak vett, mint ahogyan Ábrahámot. Ha bensőséges barátnak választottam volna valakit a Közösségeből (min ummatī), akkor Abū Bakr-ot vettem volna annak. Vigyázzatok! Azok (a népek), akik előtettek voltak, prófétáik és erényes emberek sírjait tették maguknak imahelyül. Vigyázzatok! Ne tegyétek a sírokat imahellyé. Én bizony megtiltom számotokra, hogy ezt tegyétek." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) elmondta státuszát a Magasztos Allah előtt, és hogy elérte a szeretet legmagasabb szintjét, amit Ábrahám (béke legyen vele) is elért. Ezért elutasította azt, hogy Allahon kívül más meghitt és bensőséges barátja legyen, mert a szíve tele volt Allah iránti szeretettel, az Ő dicsőítésével és Tudásával, ezért Allahon kívül senki más számára nem maradt hely. Ha az emberek közül választott volna egy bensőséges barátot, akkor az Abū Bakr aṣ-Ṣiddīq lett volna (Allah legyen elégedett vele). Ezt követően óva intett a (Allah által) megengedett határok túllépésétől a szeretet tekintetében, ahogyan azt a zsidók és a keresztények tették prófétáik és igazhívó embereik sírjával kapcsolatban olyannyira, hogy

azokat társított istenségeké tették; akik Allah mellett társakat imádtak, és mecseteket és imahelyeket építettek a sírok fölé. A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megtiltotta a Vallási Közösségének (Umma), hogy úgy cselekedjenek, ahogyan ők (a korábbi népek) tették.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Rámutat Abū Bakr aṣ-Ṣiddīq érdemére (Allah legyen elégedett vele) és hogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) Társai között előkelő rangja volt, és a legjogosultabb ember volt a Próféta (Allah békéje és áldása legyen vele) utódjának (khalīfa) annak halála után.
2. Az imahelyek sírok fölé építése elítélendő, tiltott cselekedet, amelyet a korábbi népek követtek el.
3. Tilos a sírokat istenszolgálati cselekedetek helyévé tenni, bennük vagy feléjük fordulva imádkozni, illetve imahelyeket (mecset) vagy kupolákat építeni föléjük, nehogy ez a társítás bűnéhez vezessen.
4. Óva int attól, hogy túlzásokba essünk az igazhívó, kegyes emberek tiszteletében, mert ez elősegíti a társítást.
5. Ennek komolyságát és fontosságát jól mutatja az a tény, hogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) öt nappal a halála előtt hangsúlyozta és figyelmeztetett erre.

(3347)

(19) – عن أبي الهَيَّاجِ الأَسَدِيِّ قال: قَالَ لِي عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ: أَلَا أَبْعَثُكَ عَلَى مَا بَعَثَنِي عَلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؟ أَنْ لَا تَدْعَ تِمْنًا إِلَّا إِلَّا طَمَسَتْهُ، وَلَا قَبْرًا مُشْرِفًا إِلَّا سَوَّيْتَهُ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(19) – Abū-l-Hayyāğ al-Asadī-tól, aki mondta: Azt mondta nekem ‘Alī bin Abī Ṭālib: „Ugyanarra a küldetésre küldelek téged, mint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) engem: Ne menj el egyetlen bálvány (kép, illusztráció, szobor stb.) mellett se úgy, hogy azt el ne törölnéd, vagy egy magas(ított) sír mellett anélkül, hogy ne egyenlitenéd ki a föld színével!" [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) elküldte társait, azzal az utasítással, hogy ne menjenek el egyetlen „ábrázolás” – ami egy lélek képe, legyen az emberszabású vagy test nélküli – mellett, hacsak el nem távolítják vagy el nem törlik azt.

És, hogy ne menjenek el egyetlen magasított sír mellett sem anélkül, hogy ne egyenlitenéd ki a föld színével; le kell dönteni az építményt, amit (a sír) fölé emeltek vagy olyan lapossá tenni, hogy csak egy arasszal legyen magasabb a földszínénél.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a hagyomány tartalmazza a lélekkel rendelkezők lények (ember, állat stb.) fényképezésének tilalmát, mert ez a társítás egyik eszköze.
2. A kifogásolt, elvetendő dolgok kézzel történő eltávolításának legitimitása azok számára, akiknek felhatalmazásuk vagy képességük van rá.
3. A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) lelkesedése arra, hogy eltávolítson mindent, ami a

tudatlanság korának nyomait hordozza, mint például a képek, a szobrok és a sírokon lévő épületek.

(5934)

(20) - عن عمران بن حصين رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «لَيْسَ مِنَّا مَنْ تَطَيَّرَ أَوْ تُطَيِّرَ لَهُ، أَوْ تَكَهَّنَ أَوْ تُكَهَّنَ لَهُ، أَوْ سَحَرَ أَوْ سُحِرَ لَهُ، وَمَنْ عَقَدَ عُقْدَةً، وَمَنْ آتَى كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أَنْزَلَ عَلَى مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ». [حسن] - [رواه البزار]

(20) – ‘Imrān bin Ḥuṣayn-tól (Allah legyen elégedett vele) mondta: Allah Küldötte (Allah Áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Nem tartozik közénk, aki sorsot húz vagy sorsot húznak neki, aki jósol vagy jósolnak neki, vagy az, aki varázsol vagy varázslást hajtanak végre neki. Vagy aki csomót köt (varázslat céljából). Aki elmegy egy jóshoz és hisz abban, amit mond, az bizonyára hitetlenséget követett el azzal szemben, amit (Allah) kinyilatkoztatott Muḥammad-nak (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget)." [Ḥasan (jó; a hitelestől gyengébb)] - [Al-Bazzār jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) erős figyelmeztetést intézett a Közösségéhez (Umma) tartozók közül azokhoz, akik bizonyos cselekedeteket tesznek, mondván: „nem közülünk valók”. Az ilyen cselekedetek közül valók:

Az Első: "Aki sorsot húz vagy sorsot húznak neki". Eredete: a madár elengedése, amikor olyan tevékenységbe kezdene, mint az utazás, a kereskedés vagy hasonló dolgok. Ha jobbra repül a madár, azt jó jelnek veszi, így folytatja azt a dolgot, amit szeretett volna megtenni (pl utazás stb.), ha pedig balra repül, akkor azt rossz és pesszimista ómennek veszi és eláll attól, amit akart tenni. Nem szabad ezt saját maga megtegye, sem pedig valakit megbízni azzal, hogy tegye meg helyette (az ő nevében). Ide tartozik bármivel kapcsolatban a jövőkép

festése, legyen az hallható vagy látható, például madarak, állatok, fogyatékkal élők, számok, napok vagy ehhez hasonló dolgokban való hit.

A második: "aki jósol vagy jósolnak neki". Aki a csillagok és egyéb dolgok segítségével állítja a láthatatlan ismeretét, vagy olyan valakihez fordul, aki azt állítja, hogy ismeri a láthatatlant, például egy jóshoz és hasonlókhöz, és a láthatatlan ismeretére hivatkozva elhiszi neki azt, amit mond, akkor bizonyára hitetlenséget követett el azzal szemben, amit (Allah) kinyilatkoztatott Muḥammad-nak (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget).

A harmadik: "aki varázsol vagy varázslást hajtanak végre neki". Ő az a személy, aki maga varázsol, vagy kijelöl valakit arra, hogy varázsoljon neki azért, hogy hasznot vagy ártalmat okozzon, vagy cérnán csomót kötve varázsoljon úgy, hogy tiltott varázsigéket olvasson rá és fújjon bele.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ebben a hagyományban látható az Allahra való hagyatkozásnak a kötelezettsége és a hit Allah Döntésében és az Ő Elrendelésében, továbbá tiltás - az ómen, a jövő lefestése, a mágia és a jóslás illetve kérdéssel fordulni olyan személyhez, aki azt állítja, hogy ismeri a láthatatlant - áll.
2. A láthatatlan dolgok tudásának állítása a társítás közé tartozik, ami ellentmond és érvényteleníti a tiszta egyistenhitet.
3. Tilalom arra nézve, hogy higgyünk a jósoknak, és hozzájuk forduljunk. Ide tartozik az olvasás, amit tenyérből, bögréből (pl. kávézacc), és állatövekből tesznek. Tilos mindezek megnézése és olvasása is, még ha csak az informálódás kedvéért is tennénk.

(21) - عَنْ زَيْدِ بْنِ خَالِدِ الْجُهَيْنِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: صَلَّى لَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ صَلَاةَ الصُّبْحِ بِالْحَدِيثِيَّةِ عَلَى إِثْرِ سَمَاءٍ كَانَتْ مِنَ اللَّيْلَةِ، فَلَمَّا انْصَرَفَ أَقْبَلَ عَلَى النَّاسِ، فَقَالَ: «هَلْ تَدْرُونَ مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ؟» قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «أَصْبَحَ مِنْ عِبَادِي مُؤْمِنٌ بِي وَكَافِرٌ، فَأَمَّا مَنْ قَالَ: مُطِرْنَا بِفَضْلِ اللَّهِ وَرَحْمَتِهِ، فَذَلِكَ مُؤْمِنٌ بِي وَكَافِرٌ بِالْكَوْكَبِ، وَأَمَّا مَنْ قَالَ: بِنُوءِ كَذَا وَكَذَا، فَذَلِكَ كَافِرٌ بِي وَمُؤْمِنٌ بِالْكَوْكَبِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(21) – Zayd bin Khálid al-Guhani-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) vezette a reggeli imát nekünk, al-Hudaybiyya-ban, egy éjszakai esőzés után. Miután befejezte az imát az emberek felé fordult és azt kérdezte: "Tudjátok-e mit mondott az Uratok?" Azt felelték: Allah és a Küldötte jobban tudják! Allah azt mondta: "Reggelre kelve néhány szolgám hisz Bennem, míg mások hitetlenek Velem szemben. Amelyik azt mondta: Esőt kaptunk Allah túlaradó kegyelme és könyörülete révén, ez a szolga hisz Bennem és hitetlen a csillagokkal és égitestekkel szemben. Ám, amelyik azt mondta: Ezen és ezen csillag vagy égitest hatása miatt kaptunk esőt, az hitetlen Velem szemben és hisz a csillagokban." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) a reggeli imát imádkozta al-Hudaybiyya-ban, amely egy település neve Mekka közelében; tette ezt az éjszaka folyamán lehullott esőzés után. Éa miután elköszönt az ima végén és befejezte imáját, arccal az emberek felé fordult és megkérdezte őket: Vajon tudjátok-e mit mondott a ti Magasztos Uratok? Az ő válaszuk ez volt: Allah és a Küldötte jobban tudják! Majd mondta: a Magasztos Allah megemlítette, hogy az emberek két csoportra oszthatók, midőn eső érkezik hozzájuk; egy részük hisz a Magasztos Allah-ban, ám a másik rész hitetlen a

Magasztos Allah-hal szemben. Aki azt mondja: Esőt kaptunk Allah túláradó kegyelme és Könyörülete révén, és az eső érkezését a Magasztos Allah-nak tulajdonítja - az hisz a Teremtő Allah-ban, Aki az egész létben és az univerzumban mindenképp felett rendelkezik; ez a személy tudja hogy az égitestek (kawkab) hatástalanok (nem hisz olyan dologban). Ám az, aki azt mondja: ilyen és ilyen csillag hatása révén kaptunk esőt - az hitetlen a Magasztos Allah-hal szemben és hisz az égitestek hatásában. Ez kisebb hitetlenség; amikor úgy gondolja hogy, az eső érkezését egy égitest okozhatja; ám Allah nem adott képességet a csillagonak az esőre, sem vallási okként, sem egyetemes okként. Aki pedig az eső érkezését és a hasonló földi eseményeket és történéseket az égitestek mozgásának, kelésének és nyugvásának tulajdonítja, azt gondolva és elfogadva, hogy ezek az égitestek a valós cselekvők, okozói ezeknek az eseményeknek - az hitetlen a nagyobb hitetlenség bűnével.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ajánlott az eső lehullás után elmondani "Mutirná bi-fadli-Lláhi wa rahmatihi" (Esőt kaptunk Allah túláradó kegyelme és könyörülete révén).
2. Az, aki az eső lehullását és más ilyen dolgokat, egy égitestnek tulajdonít, azt gondolva, hogy az teremtette és hozta létre - az nagyobb hitetlenséget követett el. Aki csupán okként tekint az égitestekre- az kisebb hitetlenséget követett el, hiszen az égitestek sem vallási sem egyetemes érzékelhető okai annak.
3. Az Allah-tól származó kegyes nagylelkűség a hitetlenség okává válhat ha azt tagadják; ám a hit okává válhat ha hálát adnak érte.
4. Tilos a következőt mondani: "Mutirná bi-naw' kadá" (ilyen és ilyen égitest révén kaptunk esőt) - még ha csak az időt gondolták is, a társításhoz vezető út lezárása miatt.

5. A szívnek nagyon szorosan a Magasztos Allah-hoz kell ragaszkodnia - midőn a kegyes nagylelkűségek létrehozásáról és a fájdalmas csapások, kínos helyzetek elhárításáról (dafʿu-l-niqam) van szó.

(65010)

(22) – عن عبد الله بن مسعود رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «إنَّ الرُّقَى والتَّمَائِمَ والتَّوَلَةَ شِرْكٌ». [صحيح] - [رواه أبو داود وابن ماجه وأحمد]

(22) – 'Abdulláh ibn Masz'údtól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Hallottam Allah Küldöttét (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), amint mondja: "Bizony az al-ruqá és az amulettek (at-tamájim) és az al-tiwala a társítás (sirk) részét képezik." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Abū Dāwūd, Ibn Māġa és Aḥmad jegyezték le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) néhány dolgot magyaráz meg, amelyek a társítás részét képezik:

elsőként az ar-ruqá: olyan beszéd, amely által a tudatlanság korának (al-Dzsáhiliyya) népe a gyógyulást kereste - ez a társítás bűnének része.

másodszor az al-tamájim (amulettek): összefűzött gyöngyszemek és ehhez hasonlók, amelyeket a gyermekekre, állatokra és más dolgokra aggattak annak érdekében, hogy a szemmel verést (al-'ajn) elkerülhessék.

harmadszor az al-tiwala: amely azzal a céllal készült, hogy a házastársak egyike megszeresse a másikat.

Ezen dolgok a társítás részét képezik, hiszen ezen dolgok okozati összefüggést igyekeznek sugallni. De ez nem egy vallásjogi eszköz, módozat, amely bizonyíték alapján létezne, sem pedig érzéseken alapuló dolog, amit a tapasztalat támasztana alá. Ami a vallásjogi okokat és tényezőket illeti - mint a Korán recitálása, vagy

valami érezhető hatású, mint például a gyógyszerek, amelyek tapasztalat útján bizonyítottak - ezek megengedettek szem előtt tartva, hogy ezek csupán ok-okozati eszközök, viszont a haszon vagy a kár okozás lehetősége Allah Kezében van.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az egyistenhit és a hitvallás (al-'aqidah) védelmezése azon dolgoktól, amelyek károsan hatnának rájuk vagy megszegésükhöz vezetne.
2. A társítással összekapcsolt ruqá, amulettek és tiwala tilalma.
3. Ha az ember ezen három dologról úgy vélekedik, hogy ezek eszközök, ez a kisebb társítás, mivel valamilyen eszközt hatékony okká tett. Ha viszont úgy vélekedik, hogy ezen dolgok képesek ártani vagy használni önmagukban, az már a nagyobb társítás.
4. Intő figyelmeztetés a társításhoz kapcsolódó tiltott utakkal és módokkal kapcsolatban.
5. Az al-ruqá tiltott, hiszen az Allah mellé társítás közül való, kivéve ha az Allah Törvénye (sarí'a) szerint engedélyezett módon történik.
6. Fontos tudni, hogy a szívnek egyedül Allahhoz kell ragaszkodnia és kapcsolódnia, hiszen Tőle van a használni vagy ártani tudás képessége, nincs Neki társa. A jó csak Tőle jöhet, a rosszat csupán a Magasztos Allah képes elhárítani.
7. A megengedett ruqának három feltételnek kell megfelelnie: 1 - tudni kell, hogy ez csupán egy eszköz, nem használ, csupán Allah engedelmével. 2- Ennek a Korán által, Allah Nevei által és Tulajdonságai által, a Prófétai fohászok által és Allah Törvénye szerint elrendelt fohászok által kell megtörténnie. 3- érthető, világos nyelven kell elhangzania, nem tartalmazhat

érthetetlen varázsigéket, sem pedig varázslással
összekapcsolt fekete mágiát (sa‘wadha).

(5273)

(23) – عن بعض أزواج النبي صلى الله عليه وسلم عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ
أَتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةٌ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً». [صحيح] - [رواه مسلم]

(23) – A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) néhány feleségétől, akik a Próféától (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), aki mondta: "Aki meglátogat egy jóst (‘arrāf) és bármit kérdez tőle, annak (Allah) negyven éjszakán keresztül nem fogadja el az imádkozását". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) óva int attól, hogy jóshoz (‘arrāf) menjenek – az ‘arrāf az asztrológusok, jósök és hozzájuk hasonlók általános neve, akik az általuk igénybe vett médiumok segítségével állítják, hogy ismerik a láthatatlan vagy a jövő dolgait. Pusztán a hozzájuk intézett láthatatlan dolgokról szóló kérdésed miatt Allah negyven napig megfoszt az imák jutalmától. Ez a büntetés jár ezért az óriási bűnért.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a hagyomány magában foglalja a jóslás tilalmát, és a hozzájuk való látogatás tilalmát illetve, a jövővel kapcsolatosan bármilyen kérdést feltenni nekik.
2. Az engedetlenség büntetéseként az ember elveszíti az engedelmessége jutalmát (pl. nem fogadja el Allah el az imáját).

3. Ebben a hagyományban benne van a horoszkóp készítésének és olvasásának, a tenyérből és a kávézacsból való olvasásnak - még megtekintésének is- a tilalma, mivel ezek hozzátartoznak a jósláshoz és a jövő vagy a láthatatlan dolgainak ismeretének állításához.
4. Ha ez a jutalma annak, aki elmegy egy jóshoz, akkor milyen jutalomban fog maga a jós részesülni (ezen és a Túlvilágon)?
5. Negyven nap imádkozása vész kárba, amelyeket nem kell pótolni ugyan, azonban nem jár érte jutalom.

(5986)

(24) - عن ابن عمر رضي الله عنهما أنه سمع رجلاً يقول: لا وَالْكَعْبَةِ، فَقَالَ ابْنُ عُمَرَ: لَا يُحْلَفُ بِغَيْرِ اللَّهِ، فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ كَفَرَ أَوْ أَشْرَكَ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

(24) – Ibn ‘Umar-tól (Allah legyen elégedett mindkettőjünkkel) miszerint ő hallott egy férfit, aki azt mondta: "Esküszöm a Ka‘ba-ra, hogy nem!" Erre azt mondta Ibn ‘Umar neki: "Allahon kívül ne esküdjél senki másra, mivel hallottam a Prófétát (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mondani, hogy: "Az aki Allahon kívül másra esküszik, az hitetlen vagy társat állított Allah mellé". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Abū Dāwūd, at-Tirmidhī és Aḥmad jegyezték le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) arról tájékoztat, hogy aki nem Allahra és az Ő Neveire és Attribútumaira esküszik, az hitetlen Allahban vagy társat állított Mellé, mert az esküvés annak a magasztalását jelenti, akinek a nevével esküdtek, miközben minden nagyság és magasztalás kizárólag Allahot illeti. Ezért kizárólag Allahhal, az Ő Neveivel és az Ő Attribútumaival esküdjünk. Ez a fajta

eskü (Allah mellé) a kisebb társítás kategóriájába tartozik; azonban, ha az esküt tevő személy, az esküjében mást még nagyobb magasztalásban részesít, mint Allahot, akkor az esküje már a nagyobb társítás kategóriájába sorolható.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az esküvel való magasztalás csak a Magasztos és Fenséges Allahot illeti meg. Tehát csak Allahra és az Ő Magasztos Neveire és Attribútumaira szabad esküdni.
2. Ez a hagyomány rámutat a Társak azon törekvésére, hogy megparancsolják az általánosan elfogadott jót, és megtiltsák az általánosan elfogadott kifogásolandót, különösen, ha a helytelen cselekedet az Allah mellé való társításhoz vagy hitetlenséghez kapcsolódik.

(3359)

(25) – عن أبي مَرْثَدٍ الْعَنْوِيِّ رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «لَا تَجْلِسُوا عَلَى الْقُبُورِ، وَلَا تُصَلُّوا إِلَيْهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(25) – Abū Marthad al-Ghanawī-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt mondta: "Ne üljetek a sírokon, és ne imádkozzatok feléjük (azokhoz)!". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megtiltotta a sírokra való ülést.

Továbbá megtiltotta, hogy a sírok irányába imádkozzanak az emberek; azzal, hogy a sír abban az irányban legyen, amelyik irányban az imádkozó végzi az imáját (al-qibla); hiszen ez, az Allah mellé társítás egyik eszköze.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A temetőben, a sírok között vagy a sírok irányába való imádkozás tilalma, kivéve a halotti imát a temetésnél, ahogy azt a prófétai hagyomány és gyakorlat (Sunna; tettei, szavai és beleegyezései) is bizonyítja.
2. A sírokhoz való imádkozás tilalma megakadályozza, hogy az az Allah mellé társítás eszközévé váljon.
3. Az Iszlám tiltja a sírokkal kapcsolatos túlzásokat és azok felé tanúsított tiszteletlenséget is, így nincs sem túlzás sem pedig hanyagság.
4. A muszlim sérthetlensége a halála után is megmarad, ahogy azt a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mondta: (A halott csontjának eltörése olyan, mint egy élőét összetörni).

(10647)

(26) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَأْتِي الشَّيْطَانُ أَحَدَكُمْ فَيَقُولُ: مَنْ خَلَقَ كَذَا؟ مَنْ خَلَقَ كَذَا؟ حَتَّى يَقُولَ: مَنْ خَلَقَ رَبَّكَ؟ فَإِذَا بَلَغَهُ فَلْيُسْتَعِذْ بِاللَّهِ وَلْيَنْتَه». [صحيح] - [متفق عليه]

(26) – Abu Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele): Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "A sátán el fog jönni hozzátok és mondja: Ki teremtette ezt és ezt? Ki teremtette ezt és ezt? Végül így szól: Ki teremtette az Uradat? Ha valakihez elér (az ilyen fertelmes ördögi sugalmazás) az Allah-nál keressen menedéket és vesse el ezeket a gondolatokat." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquṅ ḡalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) ismerteti a hatásos gyógymódot azon rágalmozó kérdezősködésekre, amelyeket a sátán suttog a hívő (az ember) fülébe. A sátán kérdései: Ki teremtette ezt? Ki teremtette azt? Ki teremtette az eget? Ki teremtette a földet? A hívő ember pedig a hitére, az eredendő teremtésére (fitra) és értelmére támaszkodva, így fog válaszolni: Allah! Ám, a sátán nem fog a suttogás ezen határánál megállni, merészebbet fog kérdezni: Ki teremtette az Uradat? Ezt a fajta ördögi suttogást, a hívő ember három dologgal tudja elhárítani:

Az Allah-ban való megingathatatlan hittel.

Az oltalomért Allah-hoz történő meneküléssel - sátán elől.

A rágalmozó suttogás további abbahagyásával.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. El kell fordulni a sátán suttogásától, nem szabad azokon elmélkedni és a Magasztos Allah oltalmát és védelmét kell keresni annak elűzése érdekében.

2. Bármi, ami az ember szívébe hatol a rágalmazó suttogásokból, amelyek ellentétesek a Vallással, az mind a sátántól való.
3. Tilos Allah lényegéről, természetéről gondolkodni; ám buzgón kell elmélkedni az teremtményein és az Jelein.

(65013)

(27) - عن مَعْقِلِ بْنِ يَسَارِ الْمُزَنِّيِّ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَا مِنْ عَبْدٍ يَسْتَرْعِيهِ اللهُ رَعِيَّةً، يَمُوتُ يَوْمَ يَمُوتُ وَهُوَ غَاشٌّ لِرَعِيَّتِهِ، إِلَّا حَرَّمَ اللهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(27) – Ma'qil ibn Jaszár al-Muzannítól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Én bizony hallottam Allah Küldöttét (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), amint mondja: "Ha Allah egy embert hatalommal és felelősséggel ruház fel, és ez az ember úgy hal meg, hogy ezzel visszaélt, akkor Allah tiltottá teszi számára a Paradicsomot." [Şahih (hiteles)] - [Muttafaqun ‘alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhāri és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) itt hírt ad minden olyan személyről, akit a Magasztos Allah vezetővé és felelőssé tett az emberek felett, legyen szó általános hatalomról, mint az al-amír-é (vallási és politikai vezető), vagy valami szűkebb értelemben vett felügyelet és irányítás, mint a férfi a házában és a nő a házában. Ha hiányosan, jogtalanul bánik a rábízottakkal, hazug, csalárd módon becsapja őket, nem a helyes irányba terelve őket, vagy eltékozolja azok vallási és földi jogait, az ilyen személy teljes mértékben megérdemli ezt az igen súlyos büntetést.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a fenyegetés (al-wa'id) nem csupán a legfelsőbb vezetőre (al-imám al-a'zam) és helyetteseire vonatkozik, hanem általánosan érvényes mindenkire, akit Allah vezetési feladattal bízott meg az emberek között.
2. Miden olyan személynek, akit a muszlimok ügyének kezelésével bíztak meg, kötelező, hogy tisztességes, jóra való módon tanácsokkal segítse őket, teljesítse a letétek kezelését és messze kerülje el a letétekben való csalást.
3. A kisebb vagy nagyobb, általános vagy speciális csoport vezetésével megbízott személy felelősségének a hangsúlyozása.

(5335)

(28) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: سمعتُ من رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول في بيتي هذا: «اللَّهُمَّ مَنْ وَليَ مِنْ أُمَّرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَشَقَّ عَلَيْهِمْ فَاشْقُقْ عَلَيْهِ، وَمَنْ وَليَ مِنْ أُمَّرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَفَرَّقَ بِهِمْ فَارْفُقْ بِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(28) – 'Áisától (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Hallottam Allah Küldöttétől (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), amint a házamban azt mondja: "Ó, Allah! Ha valakit az én Ummámból (közösségből) valamilyen felelősséggel bíznak meg, és ez a személy szigorúan bánik velük, úgy Te is légy szigorú vele. Ha valakit az én Ummámból (közösségből) valamilyen felelősséggel bíznak meg, és ő kegyesen bánik velük, úgy Te is bánj vele kegyesen." [Şahih (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

Ebben a hagyományban a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) szól mindazok ellen, akikre rábízták a muszlimok bármilyen ügyének intézését - legyen szó kisebb vagy nagyobb ügyről, legyen szó általános, mindent átfogó felügyeletről, avagy kisebb, egy speciális területre korlátozódó fennhatóságról; az a vezető, aki nehézséget helyezett rájuk és nem bánt illendően velük (a muszlim közösséggel, akinek ügyét intézi); ennek következtében, a Magasztos Allah a cselekedete szerint fogja majd jutalmazni, azaz Ő is terheket fog rá róni.

Ám az, aki kegyes, jóra való módon bánik a közösséggel és könnyít terheiken, azzal szemben Allah is kegyes bánásmódot fog tanúsítani és könnyít terhein.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Minden olyan személy számára, akit a muszlimok ügyeinek intézésével és vezetésével bíznak meg, kötelező, hogy

kegyesen és jóra való módon viselkedjen velük, amennyire képes rá.

2. A jutalom (al-dzsazá) a cselekedet fajtájának a függvénye.
3. A kegyesség és a szigorúság mérlege és mércéje az az, ami nem mond ellent a Koránnak és a Próféta Gyakorlatnak (assz-Szunnah).

(5330)

(29) - عن تميم الداري رضي الله عنه أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «الَّذِينَ التَّصِيحَةُ قُلْنَا: لِمَنْ؟ قَالَ: «لِلَّهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِأُمَّةِ الْمُسْلِمِينَ وَعَامَّتِهِمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(29) - Abú Ruqajja Tamím bin Awsz ad-Dárítól (Allah legyen elégedett vele), miszerint a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "A Vallás őszinteség (an-naszíhah)" Mondtuk: Kinek tartozunk őszinteséggel? Mondta: Allahnak, az Ő Könyvének, az Ő Küldöttének, a muszlimok imámjainak (vallási és politikai vezető is lehet egyben) és az embereknek." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tudatja, hogy a vallás az őszinteségen és a bizonyosságon alapul és úgy kell kivitelezni, ahogyan azt Allah elrendelte - a maga teljes tökéletességében, hiányosság és csalás nélkül.

Kérdezték a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget): az őszinteség kinek jár? Ő pedig mondta:

Elsőként: Az őszinteség a Magasztos Allahnak jár: őszinte odaadással végezve és a cselekedetet Neki ajánlva, senkit és semmit nem társítva Vele; hinnünk kell az Ő Úr voltában (rubúbijjah) és az Ő Isten voltában (ulúhijjah), az Ő Neveiben és kegyes Tulajdonságaiban

(szifátuhú), az Ő ügyének legnagyobbra tartásával, továbbá felszólítással a Benne való hitre.

Másodszor: az őszinteség az Ő Kegyes Könyvét, azaz az al-Qur'ánt illeti: miszerint kötelességünk hinni abban, hogy az Allah Szava és a legutoljára kinyilatkoztatott (utolsó) Könyve, továbbá abban, hogy az eltörli az (a Korán) összes korábbi törvénykezéseket. A legnagyobb tiszteletben tartjuk, recitálásának szabályai szerint recitáljuk. A muhkam (egyértelmű, szilárdan megalapozott Vers) versei alapján cselekszünk, ugyanakkor elfogadva és alávetve magunkat a mutasábih (több értelemmel bíró, nehezebben magyarázható) verseknek is. És védelmezzük azt azok magyarázataitól, akik szándékosan elferdítik tartalmát. Okulunk intő példázatain, terjesztjük tudományait és a benne lévő bölcsességet és hívjuk az embereket annak követésére.

Harmadszor: az őszinteség az Ő Küldöttét, Muhammadot (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) illeti. Hiszünk abban, hogy ő érkezett utolsóként a Küldöttek sorában (utána már nem jön Küldött), igaznak tartjuk őt és mindazt, amit elhozott, parancsa szerint cselekszünk és tiltásait figyelembe vesszük; csupán úgy szolgáljuk Allahot ahogyan ő azt közvetítette nekünk; tiszteljük az ő jogát, nagy tisztelettel vagyunk iránta, terjesztjük az Ő felszólítását és Törvényét; a gyanús kételyeket elűzzük róla.

Negyedszer: az őszinteség a muszlimok vezetőit illeti: úgy, hogy segítjük őket közös erőfeszítéssel az Igazság szolgálatában; nem vitázva velük (feleslegesen) egy ügyet illetően sem. Az irántuk való engedelmesség része az Allah iránti engedelmességnek.

Ötödször: az őszinteség a muszlimokat illeti; jóra való, őszinte módon cselekedve velük és felszólításukkal szemben; tartózkodva bántalmazásuktól, csak a jót kívánva nekik; közös együttműködés velük kegyes, istenfélő módon az istenfélelem (taqwá) talaján állva.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az őszinteségre vonatkozó parancs mindenkinek szól.

2. Az őszinteség kimagasló helyzete a Vallásban.
3. A Vallás tartalmazza a hitbeli meggyőződéseket, a [kimondott] szavakat és az [elvégzett] cselekedeteket.
4. Az őszinteség egyik része, hogy megtisztítsuk a lelkünket bármilyen rossztól annak, akinek szól, ezzel a legjobbat kívánva és szándékozva neki.
5. A Küldött (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tanításának szépsége és kiválósága, hiszen megemlíti valamit elsőként összefoglaló módon, majd aprólékosan részletezi is.
6. A sorrend minden esetben - a legfontosabb, majd a kevésbé fontos. Hiszen a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) is az Allah felé tanúsított őszinteséggel kezdte, majd az Ő Könyvéért, majd az Ő Küldöttéért (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), majd a muszlimok vezetőiért, majd a közemberekért.

(4309)

(30) - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: تَلَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هَذِهِ آيَةً: {هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخْرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ، وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ، وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ} [آل عمران: 7].
 قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ سَمَى اللَّهُ، فَاحْذَرُوهُمْ». [صحيح] - [متفق عليه]

(30) - 'Ā'īša-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) recitálta a következő verset: {Ő az, Aki lebocsátotta neked a Könyvet (ezt a Kegyes Koránt). Ebben vannak olyan versek, amelyek muhkam-ok (szilárdan rögzítettek, nyilvánvaló jelentéssel bírnak) ezekből áll az Ummu-l-Kitāb (szó szerint: A Könyv Anyja; lényegi, törvényi szabályozásait tartalmazó rész), más versek pedig úgynevezett mutašābihāt (első olvasásra nem egyértelmű, több jelentéssel bíró). Ám azok, akiknek szívében ferdeség lakozik ők azt követik belőle, ami több értelemmel bír - a fitna-t (széthúzást, megpróbáltatás, politeizmus) áhítózván - és annak (rejtett) értelmezését áhítózván. Ám annak értelmezését csak Allah ismeri. És azok, akik nagy jártasságra tettek szert a tudásban azt mondják: "Hiszünk benne, mindez a mi Urunktól való!" Ám csak az ésszel bírók okulnak az intésből.} [Āl 'Imrān: 7; Q 3:7]. Mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Ha azokat látod, akik azt követik, ami több értelemmel bír - azokat említette Allah, így óvakodj azoktól!" [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaqun 'alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) recitálta: {Ő az, Aki lebocsátotta neked a Könyvet (ezt a Kegyes

Koránt). Ebben vannak olyan versek, amelyek muḥkam-ok (szilárdan rögzítettek, nyilvánvaló jelentéssel bírnak) ezekből áll az Ummu-l-Kitāb (szó szerint: A Könyv Anyja; lényegi, törvényi szabályozásait tartalmazó rész), más versek pedig úgynevezett mutašābihāt (első olvasásra nem egyértelmű, több jelentéssel bíró). Ám azok, akiknek szívében ferdeség lakozik ők azt követik belőle, ami több értelemmel bír - a fitna-t (széthúzást, megpróbáltatás, politeizmus) áhítózván - és annak (rejtett) értelmezését áhítózván. Ám annak értelmezését csak Allah ismeri. És azok, akik nagy jártasságra tettek szert a tudásban azt mondják: "Hiszünk benne, mindez a mi Urunktól való!" Ám csak az ésszel bírók okulnak az intésből.} Ebben a versben, a Magasztos Allah tudatja, hogy Ő bocsátotta le ezt a Koránt az Ő Prófétájára; ebben vannak versek, amelyek értelme egyértelmű, világos tartalommal, tisztán érthető jogi szabályozással, nincs benne kétértelműség. Ezek alkotják a Könyv alapját és forrását. Ezek a hivatkozási pontok a nézeteltérés esetén. Míg más versek, esetleg, több értelemmel bírnak, amelyek jelentése zavart és nehézséget okozhat némely ember számára; vagy azt is gondolhatja, hogy ezen vers és egy másik vers között ellentmondás van. Majd Allah megmagyarázta, hogy az emberek hogyan foglalkoznak és kezelik ezeket a verseket. Azoknak, akik szívében hajlam van az Igazságtól való eltérésre azok elhagyják a muḥkam verseket, és csak az al-mutašābih verseket használják. Ezáltal a gyanút, a kételyt igyekeznek felszítani és más emberek tévelygésbe vitelét. Ezáltal azt az értelmezését szeretnék elérni, ami megfelel az ő vágyaiknak. Ami a biztos tudással rendelkezőket illeti, ők ismerik a mutašābih verseket és a muḥkam versekhez vezetik azokat vissza, hisznek azokban és abban, hogy ezek a Magasztos Allah-tól valók. Ezek nem lehetnek zavarosak és nincs bennük ellentmondás. Ám ezen csak a józan és pallérozott értelemmel bírók gondolkoznak el és okulnak. Majd mondta a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), az Igazhívók Anyjának, ‘Ā’iša-nak (Allah legyen elégedett vele): Ha látod azokat, akik az al-mutašābih verseket követik, ők azok,

akiket Allah a következő Szavaival nevezett meg: {Ám azok, akiknek szívében ferdeség lakozik} - kerüld el őket és ügyet sem vess rájuk!

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A muḥkam a Korán versei közül: amelynek az utalása világos és tartalmi jelentése egyértelmű. Az al-mutašābih, amely több jelentéssel bírhat; gondolkodásra és figyelmes megértésre van szükség.
2. Intó figyelmeztetés: nem szabad elvegyülni a ferdeség népével, és az újításokat bevezetők népével, akik nehézségeket támasztanak, hogy más embereket tévelygésbe vigyenek és kételyeket ébresszenek bennük.
3. A vers végén, a Magasztos szava: {Ám csak az ésszel bírók okulnak az intésből.} a ferdeségre hajlamosak ellentételezése; és a tudásban járatosak dicsérete. Azaz, aki nem gondolkodik és okul, s csupán saját vágyát követi az nem tartozik "az ésszel bírók" kategóriájába.
4. Az al-mutašābih követése a szív ferdeségéhez vezet.
5. Kötelező az al-mutašābih verseket, amelyek értelme nem mindig világos, az al-muḥkam versekre visszavezetni.
6. A Magasztos Allah a Korán egyes részeit muḥkam-má tette, míg más részeit mutašābih-á: próbatétel ez az emberek számára, hogy különbség tétessen a Hit népe és a tévelygés népe között.
7. Az a tény, hogy a Korán tartalmaz mutašābih verseket: a vallástudósok kiválóságát is hangsúlyozza a többi emberrel szemben; illetve utalás az értelem számára, hogy milyen korlátai vannak - így Teremtőjüknek vetik alá magukat, beismerve saját képtelenségüket.

8. A tudásban való jártasság kiválósága és ennek folyamatos gyakorlása.
9. A Korán magyarázó tudósok között vita van a "waqf"-al (a recitálás során történő megállás egy adott szó után) kapcsolatban. Kell-e waqf az (Allāh) szó után, a Magasztos Szavainál: {Ám annak értelmezését csak Allah ismeri. És azok, akik nagy jártasságra tettek szert a tudásban}. Két álláspont ismeretes. Akik megállnak az Allah szó után; ebben az esetben az 'értelmezés' lényege a dolog valós tartalmának ismerete, tartalmi eszenciájának megismerése, ami egyébként felfoghatatlan, mint például a 'lélek', vagy az 'Óra' valós ismerete; ezek tudását a Magasztos Allah Magánál tartotta. És azok "akik nagy jártasságra tettek szert a tudásban" hisznek abban, és annak lényegi értelmének megértését Allah-nak tulajdonítják; alávetik magukat és így megmenekülnek. Ám azok, akik összekötik a két részt és nem használják a waqf-ot az (Allah) szónál, abban az esetben az "értelmezés" lényegi tartalma a tafsīr (magyarázat), tartalmi megismerés és értelmi megvilágítás. Tehát, ismeri azt Allah (első sorban) és ismerik azt azok is
10. "akik nagy jártasságra tettek szert a tudásban"; hisznek abban és a muḥkam versekhez vezetik vissza azokat (világos megértésük érdekében).

(65062)

(31) – عن أبي سعيد الخُدْرِيِّ رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ، وَذَلِكَ أَضْعَفُ الْإِيمَانِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(31) – Abú Sza'íd al-Khudrí-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Hallottam Allah Küldöttét (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), amint mondja: "Aki közületek valami rosszat lát, az változtassa meg a kezével. Ha erre nem képes, akkor a nyelvével (azaz szavakkal). Ha erre sem képes, akkor ítélje el a szívében. Ám, ez a leggyengébb foka a hitnek." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) megparancsolja, hogy meg kell változtatni (helyre kell tenni) a rosszat (al-munkar) - idetartozik minden olyan, amit Allah és az Küldötte megtiltott. Ezt mindenkinek a saját képessége (hatásköre) szerint kell megtennie. Ha valaki valami kifogásolandót lát, kötelessége azt megváltoztatni a kezével (tevőlegesen) - ha erre képes. Ha erre nem képes, úgy a nyelvével, illetve a szavaival adjon hangot ennek, azáltal, hogy (igyekszik) megtiltani az elkövetőnek rosszat és elmagyarázza neki annak káros következményeit - így a helyes és a jó útra irányíthatja, elkerülve a rosszat. Ha erre a fokozatra sem képes, úgy a szívében (értelmében) kell elítélnie, olyan módon, hogy elveti az adott munkar-t - és elhatározza, amennyiben képes lesz majd a megváltoztatására, meg is fogja azt tenni. A munkar szívben történő megváltoztatása - a hit leggyengébb illetve alap fokozata.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Jelen hagyomány fő bizonyíték a rossz megváltoztatásának fokozataira.

2. A fokozatosság elvének megparancsolása a munkar megtiltásában; mindenki a saját képességei és lehetőségei szerint cselekedhet.
3. A munkar megtiltása egy hatalmas és nagyon fontos része a Vallásnak; senki sem mentesül ezen feladat alól. Minden muszlim számára kötelező a képességei függvényében.
4. Az általánosan elfogadott helyénvaló (al-ma'rúfu) megparancsolása és a rossz(al-munkar) megtiltása a Hitnek a része. A Hit növekedhet és csökkenhet is.
5. Az al-munkar megtiltásának egyik alapfeltétele, hogy az adott személy rendelkezzen a kellő tudással azzal kapcsolatban, hogy a megtiltandó dolog valóban a rossz kategóriába tartozik.
6. Al-munkar megtiltásának egyik feltétele: ne következzen a változtatástól még nagyobb kár.
7. Al-munkar megtiltásának illemszabályai, előírásai és feltételei vannak - ezeket minden muszlimnak ismernie kell.
8. Al-munkar kifogásolása vallásjogi eljáráson alapul, tudáson és a szükséges belátáson (basíratun).
9. Ha elmarad a szívben történő elítélés - ez a Hit gyengeségére utal.

(65001)

(32) – عن أبي مسعود الأنصاري رضي الله عنه قال: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: إِنِّي أُبَدِّعُ بِي فَأَحْمِلُنِي، فَقَالَ: «مَا عِنْدِي»، فَقَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَنَا أَدُلُّهُ عَلَى مَنْ يَحْمِلُهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ دَلَّ عَلَى خَيْرٍ فَلَهُ مِثْلُ أَجْرِ فَاعِلِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(32) – Ibn Mas'úd al-Anszáritól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Egy férfi jött el a Próféta-hoz (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) és mondta: A hátasállatom halálosan kimerült, tudnál-e segíteni valamivel? Ő mondta: "Nem rendelkezem semmi ilyennel." - Egy férfi mondta: -"Ó, Allah Küldötte! Én el tudom vezetni őt egy olyan valakihez, aki tud neki hátasállatot adni."- Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: " Aki bármilyen jóhoz is vezet el, annak a jutalma olyan, mint azé, aki meg is cselekszi azt." [Şahīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

Egy férfi jött el a Próféta-hoz (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) és mondta neki: "A hátasállatom (tevé) elpusztult, ültess engem fel egy hátasállatra, hogy eljuthassak oda, ahová tartok."- A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mentegetőzött, mondván ő nem rendelkezik semmi olyan állattal, amelyre felülhetne. Egy férfi a jelenlévők közül ekkor megszólalt és mondta:-" Ó, Allah Küldötte! Én ismerek olyat, aki tud neki adni egy állatot."- Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tudatta a férfival, hogy neki is része van az önkéntesen adakozó jutalmában, mivel a szükségét látót elvezette hozzá.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Buzdítás a jó dolgok iránti útmutatásra.

2. Ösztönzés a jó cselekedetek végrehajtására, hiszen ezek a muszlim társadalom együttélésének és tökéletesedésének módozatai és eszközei.
3. Allah Kegyelmének és Jóságának végtelen volta.
4. A hagyomány egy általános alapelvet tartalmaz, amely tartalmazza az összes jó cselekedetet.
5. Ha valakinek nem áll módjában teljesíteni a kérő vágyát, abban az esetben irányítsa őt máshoz (aki teljesítheti).

(5354)

(33) – عن ابن عمر رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ تَشَبَهَ بِقَوْمٍ

فَهُوَ مِنْهُمْ». [حسن] - [رواه أبو داود وأحمد]

(33) – Ibn 'Umartól (Allah legyen elégedett kettejükkel) aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Aki hasonlatos egy néphez, az közülük való." [Ḥasan (jó; a hitelestől gyengébb)] - [Abū Dāwūd és Aḥmad jegyezte le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) arra tanít bennünket, hogy ha valaki hasonlónak válik egy néphez, legyen szó hitetlenekről, bűnösökről vagy erényes kegyesekről - ez a hasonulás úgy valósulhat meg, hogy az adott népre jellemző sajátosságokat kezdi el végrehajtani a hitvallás, az istenszolgálat vagy a napi szokások terén - így közülük valóvá válik. Hiszen a külsőségekben való hasonlóság elvezet a belső tulajdonságok hasonlóságához. Kétségtelen tény, hogy a hasonlóság egy néphez gyakran a csodálatból ered, és elvezethet az irántuk érzett szeretetig, hozzájuk való ragaszkodásig. Ez arra készítheti az embert, hogy még a belső, lelki tulajdonságaikban is

hasonul hozzájuk, az istenszolgálatukban is - ám Allah mentsen meg bennünket ettől.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Intó figyelmeztetés: nem szabad a hitetlenekhez és a bűnösökhöz hasonlónak válni.
2. Buzdítás arra, hogy az istenfélő kegyesekhez váljunk hasonlónak és az ő életvitelüket kövessük.
3. A külsőségekben rejlő hasonlóság a belsőben rejtőző szeretetet eredményezhet.
4. Az ember bűnössé válhat és rászolgálhat a büntetésre, annak függvényében, hogy mennyire másolja a hitetleneket rossz cselekedeteikben.
5. Tilalmas a hitetlenekhez való hasonlatosság - úgy a vallásukban, mint szokásaikban - amelyek kizárólag rájuk jellemzők. Aki nem ilyen módon hasonlatos másokhoz, hanem valamilyen hasznos tevékenység elsajátításában, arra nem vonatkozik a tiltás.

(5353)

(34) – عن عبد الله بن مسعود قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «هَلَاكَ الْمُتَنَطِّعُونَ»

قالها ثلاثًا. [صحيح] - [رواه مسلم]

(34) – ‘Abdullāh bin Mas‘ūd (Allah legyen elégedett vele) hivatkozva jegyezték fel, miszerint így szólt: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "Elpusztítatnak a szélsőségesek". Ezt háromszor ismételte meg. [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) hírt ad azok kudarcáról és veszteségéről, akik a vallásukban, az evilági életükben, a beszédükben, és a tetteikben -valódi útmutatás és tudás nélkül - szélsőségekbe estek. Ezzel átlépve az Iszlám törvénykezésben azokat a határokat, amelyet a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) jelölt ki.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Minden kérdésben tiltja a szélsőségeket és a mértéktelenséget, és mindenben azok elkerülésére ösztönöz, különösen az istenszolgálati cselekedetekben és a jámbor, Istenfélő emberek tiszteletében.
2. Az istenszolgálati cselekedetek és a hasonló jó dolgok tökéletesítésére való törekvés áldott és dicséretes dolog, és ezt a šarī‘a-hoz (Allah törvénykezése) való ragaszkodással kell elérni.
3. Ez a ḥadīth rámutat, hogy ajánlatos a fontos dolgok megerősítése, mivel a Próféta (Allah békéje és áldása legyen vele) háromszor megismételte kijelentését.

4. Ez a ḥadīth az Iszlám toleranciáját és könnyítését (könnyedségét) mutatja.

(3420)

(35) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «كَتَبَ اللَّهُ مَقَادِيرَ الْخَلَائِقِ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِخَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ، قَالَ: وَعَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(35) – Abdullah bin Amr bin al-Ász-tól (Allah legyen elégedett kettejünkkel), aki mondta: Hallottam Allah Küldöttét (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), amint mondja: "Allah megírta a teremtettek sorsát, ötvenezer évvel azelőtt, hogy megteremtette volna az Egeket és a földet. Továbbra azt mondta: és a Trónja a víz felett volt" [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) ismerteti, hogy a Magasztos Allah részletesen megírta mindazt, ami történni fog a teremtményekkel - élet, halál, az Allah-tól származó gondoskodás mértékét és minden mást is; ezek a Jól Őrzött Táblán (al-Lawhu-l-Mahfúz) találhatóak - tette ezt ötvenezer évvel azelőtt, hogy megteremtette volna az Egeket és a Földet. Ezek mind meg fognak történni, annak megfelelően, ahogyan azt a Magasztos Allah elrendelte. Minden létező Allah döntése és rendelése alapján létezik. Így bármi, ami a hívő szolgát eléri (sújtja), az elkerülhetetlen; ami pedig elkerülte az nem érhet el őt.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Kötelező hinni az Allah általi hozott döntésekben és az elrendelésében.

2. Az elrendelés (jelentése): Allah tudása mindenről, és ennek (előzetes) megírása, az Ő Akarata szerint és Teremtése mindennek.
3. A hit abban, hogy a sorsok és a kiszabott mértékek megíratlak még az Egek és a föld megteremtése előtt, elégedettséget és (az Allah-nak történő) behódolást és alávetettséget gyümölcsözi.
4. A Könyörületes Trónja a víz felett volt az Egek és a föld megteremtése előtt.

(65038)

(36) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: حَدَّثَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ الصَّادِقُ الْمَصْدُوقُ: «أَنَّ خَلْقَ أَحَدِكُمْ يُجْمَعُ فِي بَطْنِ أُمِّهِ أَرْبَعِينَ يَوْمًا وَأَرْبَعِينَ لَيْلَةً، ثُمَّ يَكُونُ عَلَقَةً مِثْلَهُ، ثُمَّ يَكُونُ مُضْغَةً مِثْلَهُ، ثُمَّ يُبْعَثُ إِلَيْهِ الْمَلَكُ، فَيُؤَدِّنُ بِأَرْبَعِ كَلِمَاتٍ، فَيَكْتُبُ: رِزْقَهُ وَأَجَلَهُ وَعَمَلَهُ وَشَقِيئِي أَمْ سَعِيدٌ، ثُمَّ يَنْفُخُ فِيهِ الرُّوحَ، فَإِنَّ أَحَدَكُمْ لَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ الْجَنَّةِ حَتَّى لَا يَكُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ إِلَّا ذِرَاعٌ، فَيَسْئَلُ عَلَيْهِ الْكِتَابُ، فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ النَّارِ فَيَدْخُلُ النَّارَ، وَإِنَّ أَحَدَكُمْ لَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ النَّارِ حَتَّى مَا يَكُونُ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ إِلَّا ذِرَاعٌ، فَيَسْئَلُ عَلَيْهِ الْكِتَابُ، فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ الْجَنَّةِ فَيَدْخُلُهَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(36) - ‘Abdullāh bin Masz‘ūd-tól (Allah legyen elégedett vele): Hagyományozta nekünk Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), ő pedig az igazat szóló és a megbízható: " Bizony mindenki közületek, a megteremtésekor negyven napot és negyven éjjelt tölt édesanyja méhében. Majd ugyanennyi ideig vérröggé (‘alaqa) alakul át. Majd ugyanennyi ideig húsdarabként (embrió - mudgha) lesz ott. Ezután egy angyal küldetik el majd pedig négy szó (dolog) parancsoltatik meg; megíratik: a megélhetése, a róla történő gondoskodás; a neki kiszabott idő; az életében elvégzendő tettei; végül pedig az, hogy kárhozandó vagy boldoguló lesz-e. Majd lélek leheltetik belé. Bárki közületek addig fogja a Paradicsom Népének cselekedeteit végezni, míg végül közte és a Paradicsom között már csupán egy ölnyi lesz a távolság. Majd előjön a számára előre megírt Írás és a Pokol népének cselekedeteit fogja végezni és végül a Tűzbe fog belépni. Avagy bárki közületek addig fogja a Tűz népének cselekedeteit végezni, míg végül közte és a Tűz között már csupán egy ölnyi lesz a távolság. Majd előjön a számára előre megírt Írás és a Paradicsom népének cselekedeteit kezdi végezni- És majdan a Paradicsomba fog belépni." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ‘alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Ibn Masz'ūd mondta: Hagyományozta nekünk Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) és ő az igazat szóló (aš-šādiq) az szavaiban és megbízható (igaznak tartott; al-mašdūqu), hiszen a Magasztos Allah igaznak nevezte őt. Mondta: Közületek mindenkinek a teremtése összegyűjtetik (egy helyen) hiszen midőn a férfi családjához tér (a feleségéhez) a kilövellt és szétszóródott magvai a feleség méhében gyűjtetik össze negyven napig nuṭfa-ként (csepp). Majd ezt követően 'alaqa (vérrög) lesz - megszilárdult, összeállt sűrű vér; ez egy másik negyven napos periódus. Majd muḍgha (embrió) egy falatnyi húsdarab lesz, ez a harmadik negyven napos periódus. Ezt követően Allah elküld hozzá egy angyalt, aki lelket lehel belé, miután letelt a harmadik negyven napos periódus. Az angyal parancsot kap, hogy írja meg a négy (meghatározó) dolgot: a róla történő gondoskodást (a megélhetését); ez pedig az, amit élete során el fog tudni érni. Szabott idejét: a földi létben maradásának hossza. Cselekedeteit. Milyenek lesznek azok? Kárhozandó vagy boldoguló? Majd a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) esküt tesz: valaki a Paradicsom népének cselekedeteit hajtja végre és tettei kegyesek és helyesek - amennyire az embereknek ez látható. Így folytatja, míg végül közte és a Paradicsom között már csak egy ölnyi távolság lesz; azaz nem marad több közte és aközött, hogy elérje azt csak, mint valaki és a föld egy pontja között egy ölnyi távolság lenne. Ezután fölébe kerekedik az Írás és az, ami számára előre megíratott, ekkor már a Pokol népének cselekedeteit fogja végezni, így is fejezi be (létét) és a Tűzbe lép be. A cselekedet elfogadásának feltétele, hogy kitartson abban és ne változzon az meg. Míg egy másik az emberek közül a Tűz népének cselekedeteit végzi, egészen addig, hogy közel jut az abba történő belépéshez, és közte meg a Tűz között már csupán a föld ölnyi része van. Ekkor fölébe kerekedik az Írás és mindaz, ami számára előre megíratott, így a Paradicsom népének a cselekedeteit kezdi el és végül a Paradicsomba lép be.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A dolgok végső kimenetele attól függ milyen döntés íratott meg azok számára előzőleg és milyen elrendelés hozatott meg velük kapcsolatban.
2. Intó figyelmeztetés: nem szabad öntelten örülni a cselekedetek külső és felszínes formáinak; hiszen a cselekedetek a végső tettek (al-khawātīm) szerint ítéltetnek meg.

(65037)

(37) - عن ابن مسعود رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «الْجَنَّةُ أَقْرَبُ إِلَيَّ أَحَدِكُمْ مِنْ شِرَاكِ نَعْلِهِ، وَالنَّارُ مِثْلُ ذَلِكَ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(37) – Ibn Mas‘ūd-tól (Allah legyen elégedett vele) hivatkozva jegyezték fel, miszerint így szólt: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mondta: "A Paradicsom közelebb van bármelyikötökhöz, mint a cipőfűzője, és ugyanúgy a Pokol is". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) arról ad hírt, hogy a Paradicsom és a Pokol olyan olyan közel vannak az emberekhez, mint a lábuk fölött található cipőfűző. Ez azért van így, mert az ember olyan jó cselekedetet hajthat végre, amely elnyeri a Magasztos Allah meglegedettségét, és ezáltal bejuttatja a Paradicsomba, vagy olyan bűnt követhet el, amely aztán a Pokolba viszi.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Arra buzdít, hogy jót cselekedjünk, még ha keveset is, és óva int a rossz cselekedetek elkövetésétől, még ha azok száma kevés is.
2. Egy muszlimnak az életében fontos egyesítenie a reményt és a félelmet, és mindig kérnie kell a Magasztos Allahtól, hogy adjon neki kitartást az igaz úton maradáshoz, hogy biztonságban lehessen, és távol maradjon az önteltségtől és ne kápráztassa el élete adott pillanata.

(3581)

(38) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «حُجِبَتِ النَّارُ بِالشَّهَوَاتِ، وَحُجِبَتِ الْجَنَّةُ بِالْمَكَارِهِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(38) – Abū Hurayra-tól-tól (Allah legyen elégedett vele) miszerint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "A Tüzet (Pokolét) mindenféle vágy és szenvedély veszi körül, míg a Paradicsomot mindenféle ellenszenves, nemkívánatos dolog."
[Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) itt elmondja, hogy a Pokol Tüzeit olyan dolgok veszik körül, amelyek vonzóak az emberek, az emberi lélek számára, mint például a tiltott dolgok elkövetése vagy az előírt (jó) cselekedetek elvégzésében való hanyagság. Tehát aki az életét a vágyak követésében tölti, az megérdemelte a Pokol Tüzeit. A Paradicsomot pedig olyan dolgok veszik körül, amelyek nem kívánatosak az emberek számára, az emberi lélek viszolyog azoktól, mint például rendszerességgel és türelemmel betartani Allah parancsait és távol tartani magunkat a tiltott

cselekedetektől és türelemmel viselni az ezzel járó nehézségeket stb. Tehát aki ezt elhatározza és erőfeszítéseket tesz érte, az megérdemli a Paradicsomba való belépést.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az egyik oka annak, hogy engedünk a hiú vágyaknak és csábításoknak, hogy az ördög a tiltott és csúnya dolgokat feldíszíti és csábítóan vonzóvá teszi mindaddig, amíg azok már szépek lesznek az emberek szemében, és már hajlanak feléjük.
2. A tiltott vágyaktól való távol maradás parancsa azért van, mert azok követése elvisz a Pokol tüzébe, miközben a nem tetsző dolgokhoz türelemre azért van szükség, mert ez az az Út, amely elvezet a Paradicsomba.
3. Ez a hagyomány rámutat a következőkre: harcolni a vágyakkal, erőfeszítéseket tenni az Istenszolgálatok elvégzésében, türelmet tanúsítani a nemtetsző dolgokkal és a velük járó nehézségekkel szemben, amelyek akadályokat okoznak az engedelmesség és a jó cselekedetek elvégzésében.

(3702)

(39) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَمَّا خَلَقَ اللَّهُ الْجَنَّةَ وَالتَّارَ أَرْسَلَ جِبْرِيلَ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِلَى الْجَنَّةِ، فَقَالَ: انظُرْ إِلَيْهَا وَإِلَى مَا أَعَدَدْتُ لِأَهْلِهَا فِيهَا. فَتَنَظَرَ إِلَيْهَا فَرَجَعَ، فَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَا يَسْمَعُ بِهَا أَحَدٌ إِلَّا دَخَلَهَا. فَأَمَرَ بِهَا فَحُقَّتْ بِالْمَكَارِهِ، فَقَالَ: اذْهَبْ إِلَيْهَا فَانظُرْ إِلَيْهَا وَإِلَى مَا أَعَدَدْتُ لِأَهْلِهَا فِيهَا. فَتَنَظَرَ إِلَيْهَا، فَإِذَا هِيَ قَدْ حُقَّتْ بِالْمَكَارِهِ، فَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَقَدْ خَشِيتُ أَنْ لَا يَدْخُلَهَا أَحَدٌ. قَالَ: اذْهَبْ فَانظُرْ إِلَى التَّارِ وَإِلَى مَا أَعَدَدْتُ لِأَهْلِهَا فِيهَا. فَتَنَظَرَ إِلَيْهَا فَإِذَا هِيَ يَرْكَبُ بَعْضُهَا بَعْضًا، فَرَجَعَ فَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَا يَدْخُلُهَا أَحَدٌ. فَأَمَرَ بِهَا فَحُقَّتْ بِالشَّهَوَاتِ، فَقَالَ: ارْجِعْ فَانظُرْ إِلَيْهَا. فَتَنَظَرَ إِلَيْهَا فَإِذَا هِيَ قَدْ حُقَّتْ بِالشَّهَوَاتِ، فَرَجَعَ وَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَقَدْ خَشِيتُ أَنْ لَا يَنْجُو مِنْهَا أَحَدٌ إِلَّا دَخَلَهَا».

[حسن] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي]

(39) - Abu Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele), aki Allah Küldöttétől (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), aki mondta: "Midőn Allah megteremtette a Paradicsomot és a Poklot, elküldte Gibríl-t (Gábriel arkangyal) (béke reá) a Paradicsomba, mondván: Tekints rá és arra, amit abban teremtettem a lakói számára! Megnézte azokat majd visszatért. Majd mondja: A Hatalmadra esküszöm! Bárki aki tudomást szerez róla, az be fog kerülni. Majd Allah parancsot adott, hogy nehézségekkel legyen körülveve. Majd mondta: Menj és nézd meg azt és mindazt, amit annak lakói számára teremtettem. Ekkor Gibríl megnézte és azt látta, hogy nehézségekkel vététt körül. Majd szólt: A Hatalmadra esküszöm! Attól félek senki sem fog tudni oda belépni. Allah mondta: Menj és nézd meg a Poklot és mindazt, amit annak lakóinak készítettem! Megnézte és azt látta egyik része a másikra telepszik. Visszatért mondva: A Hatalmadra esküszöm! Senki sem fog oda belépni. Majd Allah Parancsot adott és vágyakkal vététt a Pokol körül. Majd szólt: Térj vissza és nézd meg újból! Visszament és azt látta, hogy vágyakkal, kívánatos dolgokkal vététt az körül. Visszatért és mondta: A Hatalmadra esküszöm! Attól félek senki sem menekülhet előle, mindenki belép oda." [Ḥasan (jó; a hitelestől gyengébb)] - [Abū Dāwūd, at-Tirmidhī és an-Nasā'ī jegyezték le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tudatja, hogy midőn Allah megteremtette a Paradicsomot és a Tüzet, azt parancsolta Gábrielnek (béke rá): Menj a Paradicsomhoz és nézd meg azt! Ő elment oda, megfigyelte és visszatért. Gábriel azt mondta: Ó, Uram! A Hatalmadra esküszöm! Senki sem hallott még róla, sem azon dolgokról, amelyek abban vannak a gyönyörből és kiválóságokból és a jó dolgokból; aki ezt látja az arra vágyik, hogy beléphessen oda; és azért cselekszik, hogy bejuthasson. Ezt követően a Magasztos Allah a Paradicsomot körülvette nehézségekkel, mint a parancsok végrehajtása és a tiltások elkerülése, így aki be akar kerülni a Mennyországba, annak át kell lépnie ezeket a nehézségeket. Majd a Magasztos Allah mondta: Ó, Gábriel! Menj és nézd meg a Paradicsomot - tette mindezt azt követően, hogy kínos és gyötrelmes dolgokkal vette azt körül. Elment és megfigyelte azt, majd visszatért és így szólt: Ó, Uram! A hatalmadra esküszöm! Én attól félek, hogy senki sem fog oda belépni a nehézségek és a szigorú követelmények miatt - amelyek az odavezető úton találhatóak. Midőn Allah megteremtette a Poklot, mondta: Ó, Gábriel! Menj és nézd azt meg! Ő elment, hogy megsejtelje. Majd visszatért és így szólt Gábriel: Ó, Uram! A Hatalmadra esküszöm! Senki sem hallott még ilyenről, sem azon büntetésekről és kínszenvedésekről és példás megtorlásról - aki tud ezekről az rettenet oda belépni és igyekszik elkerülni az odavezető dolgokat. Majd a Magasztos Allah a Tüzet vágyakkal, kívánatos és élvezetes dolgokkal vette körül; majd azt parancsolta Gábrielnek, hogy menjen és nézze meg. Gábriel elment oda, megsejtelte, majd visszatért, szólván: Ó, Uram! A Hatalmadra esküszöm! Félek és rettegek, hogy senki sem menekülhet attól, hiszen vágyak és kívánatos dolgok veszik azt körül.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Hit abban, hogy a Paradicsom és a Pokol már most is létezik.

2. A láthatatlanban, illetve számunkra ismeretlenben való hit kötelező volta; s mindabban, ami Allah-tól és a Küldöttétől (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) érkezik.
3. A nehézségekkel szembeni állhatatos türelem fontossága, hiszen ezek olyan dolgok, amelyek elvezethetnek a Paradicsomba.
4. A tilalmas dolgok elkerülésének fontossága, mivel azok a Tűzbe vezetnek.
5. A Paradicsomot nehézségek veszik körül, míg a Tüzet vágyak és kívánatos dolgok - ez azért történik, hogy vizsga és próbatétel legyen itt, a földi életben.
6. A Paradicsomba vezető út nehéz és állhatatos türelmet igényel, a szenvedések elviselését - hittel eltelten. A Tűzbe vezető út telve van gyönyörökkel és élvezetes dolgokkal a földi életben.

(65034)

(40) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «نَارُكُمْ جُزْءٌ مِنْ سَبْعِينَ جُزْءًا مِنْ نَارِ جَهَنَّمَ»، قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنْ كَانَتْ لَكَافِيَةً. قَالَ: «فَصَلَّتْ عَلَيْهِنَّ بِتِسْعَةِ وَسِتِّينَ جُزْءًا كُلُّهُنَّ مِثْلُ حَرِّهَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(40) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele), miszerint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "A (ti Földi) tüzetek egy rész a Ğahannam (Pokol egyik neve) Tüzének hetven részéből." Az mondatott: Ó, Allah Küldötte! Ez az egyetlen tűz elégséges (a hitetlenek megkínzására). Mondta: A Pokol Tüze még hatvankilenc résszel hatalmasabb, minden egyes rész olyan forró, mint a (földi) tűz." [Şahīḥ (hiteles)] - [Muttafaquḥ ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tudatja, hogy a földi tűz egy rész csupán a Pokol Tüzének hetven részéből. A Túlvilág Tüzének forrósága és ereje hatvankilenc résszel nagyobb, mint a földi tűzé; minden egyes rész forrósága megegyezik a földi tűz forróságával. Az mondatott: Ó, Allah Küldötte! Bizony a földi tűz (is) elégséges lenne annak megbüntetésére, aki belép abba. Ő mondta: A Pokol Tüze még hatvankilenc résszel erősebb a földi tűz fölött, azok mindegyike ugyanolyan forró (mint a földi).

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Intő figyelmeztetés a Tűzzel kapcsolatban - hogy az emberek elkerülhessék azon cselekedeteket, amelyek ahhoz vezetnek.
2. A Pokol Tüzének hatalmasága és büntetésének súlyossága és forróságának végtelen ereje.

(65036)

(41) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِعَمِّهِ: «قُلْ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، أَشْهَدُ لَكَ بِهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ»، قَالَ: لَوْلَا أَنْ تُعَيِّرَنِي قُرَيْشٌ، يَقُولُونَ: إِنَّمَا حَمَلَهُ عَلَى ذَلِكَ الْجَنْحُ لِأَقْرَرْتُ بِهَا عَيْنَكَ. فَأَنْزَلَ اللَّهُ: {إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ} [القصص: 56]. [صحيح] - [رواه مسلم]

[56]. [صحيح] - [رواه مسلم]

(41) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta a nagybátyjának: " Mondd: Nincs más jogosan imádható isten, kivéve az Egyetlen Igaz isten Allah! Tanúskodni fogok neked erről a Feltámadás Napján". Ő (a nagybátyja) mondta: Hogy ha a Qurayš törzs nem sértegetne engem, mondva csupán a rettegés a közelgő haláltól vitt erre rá, akkor minden bizonytalansággal töltöttem el a szemedet azzal, hogy ezt kimondom. Allah ekkor kinyilatkoztatta: {Te (Muhammad) nem vezérelheted azt, akit szeretnél. Ám Allah az, Aki azt vezérel, akit akar.} [Al-Qaşaşu:56; Q 28:56] [Şahih (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) megkérte a nagybátyját Abū Tālib-ot, akkor amikor már haldoklott, hogy mondja el "Nincs más jogosan imádható isten, kivéve az Egyetlen, Igaz isten Allah", hogy ezen szavak miatt közben járhasson érte a Feltámadás Napján. És ő is tanúsítani fogja ezt a számára, azaz hogy elfogadta az Iszlámot. Ám megtagadta a tanúságtétel elmondását félve, hogy a Qurayš törzs szidalmazni fogja és azt fogják mondani: Ő azért vetette alá magát mert félt a haláltól és a gyengesége is erre buzdította. Mondta a Próféának (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget): Ha ez nem lenne, bizony örömet szereztem volna a szívednek, a tanúságtétel elmondásával. Teljesíthettem volna vágyadat és elégedett lehettél volna. A Magasztos Allah lebecsátotta a Verset, amely arra mutat rá, hogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök

üdvösséget) nem rendelkezik az Iszlámra vezetés útmutatásának erejével; ellenben a Magasztos Allah, Egyedül Ő, adhat erőt és képességet annak, akinek akar. A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) az embereket érvekkkel, magyarázattal, bemutatással, útbaigazítással és a Felszólítással segítheti az Egyenes Útra.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az Igazságot nem szabad elhagyni - félve az emberek szavától és beszédétől.
2. A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) csupán az irányító érveket, a magyarázatot és helyes útra vezetés módozatát tudja átadni az embereknek, maga a helyes útra való üdvözülés Allah kezében van.
3. Megengedett, hogy a beteg hitetlent meglátogassa valaki, annak érdekében, hogy felszólíthassa őt az Iszlámra.
4. A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) lelkesedése és buzgósága a Magasztos Allah-ra történő felszólításban (ad-da‘watu ilā-Llāhi) - az élet minden pillanatában.

(65069)

(42) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «حَوْضِي مَسِيرَةٌ شَهْرٍ، مَاءُهَا أَبْيَضُ مِنَ اللَّبَنِ، وَرِيحُهَا أَطْيَبُ مِنَ الْمِسْكِ، وَكَيْزَانُهُ كَنْجُومُ السَّمَاءِ، مَنْ شَرِبَ مِنْهَا فَلَا يَظْمَأُ أَبَدًا». [صحيح] - [متفق عليه]

(42) – ‘Abdullāh bin ‘Amr-tól (Allah legyen elégedett kettejükkel), aki mondta: a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Az én Medencém egy hónapnyi út (hosszú), annak vize fehérebb, mint a tej, az illata kellemesebb, mint a mósusz, ivó poharai számosabbak, mint a csillagok az égen - aki iszik abból, soha többé nem fog szomjat érezni." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ‘alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tudatja, hogy lesz egy Medencéje (vízgyűjtő területe) a Feltámadás Napján, amelynek hossza egy hónapnyi járó föld és szélessége is ugyanannyi. A vize sokkal fehérebb, mint a tej. Az illata édesen kellemesebb, mint a mósusz illata. A (előkészített) poharainak a száma messze meghaladja az égen látható csillagok számát. Aki iszik a Medencéből (al-Hawḍu) ezen csészék segítségével - soha többé nem lesz szomjas.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) Medencéje hatalmas mennyiségű vizet gyűjt össze, ahol is majdan a Feltámadás Napján, az ő Közösségének hívői fognak megjelenni, hogy ihassanak abból.
2. A túlvilági gyönyör megszerzése - annak, aki inni tud a Medencéből, így ő soha többé nem fog szomjúságot érezni.

(43) - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يُؤْتَى بِالْمَوْتِ كَهَيْئَةِ كَبِشٍ أَمْلَحَ، فَيَنَادِي مُنَادٍ: يَا أَهْلَ الْجَنَّةِ، فَيَشْرَبُونَ وَيَنْظُرُونَ، فَيَقُولُ: هَلْ تَعْرِفُونَ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، هَذَا الْمَوْتُ، وَكُلُّهُمْ قَدْ رَأَاهُ، ثُمَّ يَنَادِي: يَا أَهْلَ النَّارِ، فَيَشْرَبُونَ وَيَنْظُرُونَ، فَيَقُولُ: هَلْ تَعْرِفُونَ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، هَذَا الْمَوْتُ، وَكُلُّهُمْ قَدْ رَأَاهُ، فَيُدْبِحُ ثُمَّ يَقُولُ: يَا أَهْلَ الْجَنَّةِ خُلُودٌ فَلَا مَوْتَ، وَيَا أَهْلَ النَّارِ خُلُودٌ فَلَا مَوْتَ، ثُمَّ قَرَأَ: {وَأَنذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ} [مريم: 39]، وَهَوَّلَاءِ فِي غَفْلَةٍ أَهْلُ الدُّنْيَا {وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ} [مريم: 39]». [صحيح] - [متفق عليه]

(43) - Abū Sa'īd al-Khudrī-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "A halál előhozatik egy fekete-fehér kos alakjában, egy szólító szólítani fog: Ó, Paradicsom népe! Ők ekkor nyakaikat nyújtogatva figyelnek. Majd folytatja: Ismeritek ezt? Ők felelik: Igen. Ez a halál. (Akkorra) már mindegyikük látott (ilyet). Majd szól: Ó, Tűz népe! Azok nyakaikat nyújtogatva figyelnek. És mondja: Ti ismeritek ezt? És mondják: Igen! Ez a halál. Mindenki közülük látott már (ilyet). Majd az (a kos) feláldoztatik, és (a szólító) mondja: Ó, Paradicsom népe! Öröklét és nincs (több) halál. És Ó, Tűz népe! Öröklét és nincs több halál. Majd ezt recitálta: {Intsd őket a gyötrelem Napjára! Hiszen már eldöntetett a dolog. Ők nem törődnek (semmivel) [Maryam:39] És amazok, a földi lét emberei nemtörődömök {ők nem hisznek} [Maryam:39]" [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) elmagyarázza, hogy a halál előhozatik a Feltámadás Napján, egy hím bárány alakjában, vegyesen fekete és fehér színű. Szólít: Ó, Paradicsom Népe! Ők erre nyújtogatni fogják a nyakaikat, fejeiket felemelve és figyelnek. Azt mondja nekik: Ismeritek ezt? Válaszuk: Igen! Ez a halál.

Hiszen mindenki közülük már látott (ilyet). Majd a szólító ismét szól: Ó, Tűz népe! Ők is a nyakaikat nyújtogatják, fejüket magasan felemelik és figyelnek. Mondja: Ismeritek ezt? Válaszolják: Igen! Ez a halál; hiszen mindegyikük látott már. Feláldozzák (a kost), majd a szólító szól: Ó, Paradicsom népe! Örökkön örökké itt maradtok és nincs (több) halál. Ó, Tűz népe! Örökkön örökké itt maradtok, és nincs (több) halál. Ez azért történik így, hogy a hívők még több gyönyörben részesülhessenek; illetve a hitetlenek büntetésének növelése érdekében. Majd a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) recitálta: {Intsd őket a gyötrelem Napjára! Hiszen már eldöntött a dolog. Ők nem törődnek (semmivel), és ők nem hisznek} A Feltámadás Napja szét fogja választani a Paradicsom népét és a Tűz népét. Mindkét csoport a számára kijelölt helyre fog menni - s örökkön abban fognak tartózkodni. A bűnös módon cselekvő szomorúságot érez és megbánást, mivel (a korábbi létében) nem cselekedett helyes és illendő módon. keveset cselekvő (is szomorú) mivel nem végzett több jót.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az ember sorsa a Túlvilágon az öröklét a Paradicsomban, vagy a Tűzben.
2. Szigorú figyelmeztetés ez a Feltámadás Napján esedékes rettenettől, hiszen az a szomorúság Napja és az elkeseredésé, amiért rosszat tett (korábban).
3. A Paradicsom népének folyamatos örömének és gyönyörének megmutatása; és a Tűz népének folyamatos szomorúságának a megmutatása.

(65035)

(44) – عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: إنه سمع نبي الله صلى الله عليه وسلم يقول: «لَوْ أَنَّكُمْ تَتَوَكَّلُونَ عَلَى اللَّهِ حَقَّ تَوَكُّلِهِ، لَرَزَقَكُمْ كَمَا يَرْزُقُ الطَّيْرَ، تَغْدُو خِمَاصًا وَتَرُوحُ بِطَانًا».

[صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(44) – ‘Umar ibn al-Khattábtól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: bizony ő hallotta Allah Prófétáját (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) amint mondja: "Ha ti úgy támaszkodnátok és hagyatkoznátok Allahra, ahogyan azt csinálni kell (szó szerint: az Őrá hagyatkozásnak teljesen megfelelően), akkor Ő úgy gondoskodna rólatok, ahogyan a madárról is gondoskodik. Hiszen (a madár) reggel üres beggyel (éhesen) indul el, ám este élelemmel megtelve tér vissza."

[Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [At-Tirmidhī, Ibn Māġa és Aḥmad jegyezték le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) itt arra buzdít bennünket, hogy hagyatkozzunk a Magasztos Allahra a hasznok és előnyök megszerzésében és a rossz dolgok távol tartásában úgy a földi élet, mint a Vallás ügyeit illetően. Tudnunk kell, hogy nincs senki más, aki adni tud, képes megakadályozni (valamit), ártani tud, hasznos dolgot adhat, és kizárólag a Magasztos Allah képes ezen dolgok összességére. A lehetőségeket és a kínálkozó módokat, amelyek hasznos dolgokat eredményezhetnek és az ártalmas dolgokat elűzhetik, úgy kell megtennünk, hogy őszintén és kizárólag Allahra hagyatkozzunk és támaszkodunk. Ha így teszünk, a Magasztos Allah úgy fog gondoskodni rólunk, ahogyan a madárról is gondoskodik, amely reggel éhesen ered útnak, majd este táplálékkal megtelve tér vissza. A madár ezen tette a módozatok egyike, a ellátmány keresésére tett erőfeszítésben, lemondó semmittevés és lustaság nélkül.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A tawakkul (az Allahra történő hagyatkozás) kiválósága, hogy ez az egyik legértékesebb módozat az ellátmány biztosítására.

2. A tawakkul nincs ellentétben a módok és lehetőségek megcselekvésével, hiszen (a fenti hagyományban) olvasható, hogy a reggeli elindulás és visszatérés nem ellentétes az igazi és valós tawakkullal.
3. Az Iszlám Törvénye (Sari'ah) nagy gondot fordít a szív tetteire (szándék, belső elhatározás stb.), hiszen tudott, hogy a tawakkul a szív cselekedete (a lélek és az értelem együttes elhatározása).
4. Ha csupán a lehetőségekhez és módokhoz ragaszkodunk, az hiányosság a vallásban, a lehetőségek és a módok elhagyása viszont hiányosság a józan ész tekintetében.

(4721)

(45) - عن أبي ذر رضي الله عنه: عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِيمَا رَوَى عَنِ اللَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى أَنَّهُ قَالَ: «يَا عِبَادِي إِنِّي حَرَمْتُ الظُّلْمَ عَلَى نَفْسِي، وَجَعَلْتُهُ بَيْنَكُمْ مُحَرَّمًا، فَلَا تَظَالُمُوا، يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ ضَالٌّ إِلَّا مَنْ هَدَيْتُهُ، فَاسْتَهْدُونِي أَهْدِيكُمْ، يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ جَائِعٌ إِلَّا مَنْ أَطْعَمْتُهُ، فَاسْتَطْعِمُونِي أَطْعِمْكُمْ، يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ عَارٍ إِلَّا مَنْ كَسَوْتُهُ، فَاسْتَكْسُونِي أَكْسُمْكُمْ، يَا عِبَادِي إِنَّكُمْ مُخْطِئُونَ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَأَنَا أَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا فَاسْتَغْفِرُونِي أَغْفِرْ لَكُمْ، يَا عِبَادِي إِنَّكُمْ لَنْ تَبْلُغُوا ضُرِّي فَتَضُرُّونِي، وَلَنْ تَبْلُغُوا نَفْعِي فَتَنْفَعُونِي، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوْلَكُمْ وَأَخْرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجَنَّتْكُمْ كَانُوا عَلَى أَتَقَى قَلْبِ رَجُلٍ وَاحِدٍ مِنْكُمْ مَا زَادَ ذَلِكَ فِي مُلْكِي شَيْئًا، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوْلَكُمْ وَأَخْرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجَنَّتْكُمْ كَانُوا عَلَى أَفَجَرَ قَلْبِ رَجُلٍ وَاحِدٍ مَا نَقَصَ ذَلِكَ مِنْ مُلْكِي شَيْئًا، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوْلَكُمْ وَأَخْرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجَنَّتْكُمْ قَامُوا فِي صَعِيدٍ وَاحِدٍ فَسَأَلُونِي فَأَعْطَيْتُ كُلَّ إِنْسَانٍ مَسْأَلَتَهُ مَا نَقَصَ ذَلِكَ مِمَّا عِنْدِي إِلَّا كَمَا يَنْقُصُ الْمِخْيَطُ إِذَا أُدْخِلَ الْبَحْرَ، يَا عِبَادِي إِنَّمَا هِيَ أَعْمَالُكُمْ أَحْصِيهَا لَكُمْ ثُمَّ أَوْفِيكُمْ بِهَا، فَمَنْ وَجَدَ خَيْرًا فَلْيَحْمَدِ اللَّهَ، وَمَنْ وَجَدَ غَيْرَ ذَلِكَ فَلَا يَلُومَنَّ إِلَّا نَفْسَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(45) – Abú Dharrtól (Allah legyen elégedett vele): A Prófétától (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), amint ő továbbadja (ezt a hagyományt) a Magasztos Allahtól, Aki mondta: " Ó, hívő szolgálaim! Én bizony tilalmasnak nyilvánítottam a igazságtalanságot Magam számára. Azt köztetek is tilalmassá tettem, így ne kövessetek el igazságtalanságot egymás ellen! Ó, hívő szolgálaim! Mindenki közületek tévelygő, kivéve az, akit Én vezéreltem. Kérjétek az Én vezetésemet, Én pedig vezetni foglak benneteket! Ó, hívő szolgálaim! Mindenki közületek éhező, kivéve azt, akit Én tápláltam. Tőlem kérjétek hát élelmeteket és Én etetni foglak benneteket! Ó, hívő szolgálaim! Mindenki közületek mezítelen kivéve azt, akit Én ruháztam. Tőlem kérjétek hát a ruházataitokat és Én ruházni foglak benneteket! Ó, hívő szolgálaim! Ti éjjel is és nappal is hibákat követtek el. Ám Én megbocsátok minden bűnt. Tőlem kérjétek hát bűneitek bocsánatát és Én megbocsátok nektek! Ó, hívő szolgálaim! Nektek soha nem lesz hatalmatok arra, hogy az Én ártalmamra legyetek. És nektek soha nem lesz hatalmatok arra, hogy az Én hasznomra legyetek. Ó, hívő szolgálaim! Ha közületek mindenki, az elsőtől kezdve a legutolsóig, minden ember és minden dzsinn egyetlen kegyes és istenfélő emberi szívben egyesülne is, az akkor sem tenne hozzá semmit az Én Királyságomhoz. Ó, hívő szolgálaim! Ha közületek mindenki, az elsőtől a legutolsóig, minden ember és minden dzsinn, egyetlen bűnös emberi szívben egyesülne is, az akkor sem venne el semmit az Én Királyságomból. Ó, hívő szolgálaim! Ha közületek mindenki, az elsőtől kezdve a legutolsóig, minden ember és minden dzsinn, egyetlen és ugyanazon dologban egyesülne is, hogy azt kérjétek Tőlem, és Én minden egyes embernek megadnám azt, amit kér, még ez sem venne el semmit és nem is csökkentené a Nálam lévő jókat. Ez annyi lenne csupán, mint amennyit a tűnek a hegye kiszorít az óceánokból. Ó, hívő szolgálaim! Én csupán a tetteiteket figyelem és azokat tartom számon, majd azok alapján jutalmazlak benneteket. Aki tehát jót kap (jutalmat) az adjon hálát Allahnak. Aki pedig bármi mást

talál, és bármi mást kap, az csakis saját magát okolhatja." [Şahīḥ (hiteles)]
- [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) megmagyarázza, hogy a Magasságos Allah elmondja, hogy Ő tilalmassá tette a Maga számára az igazságtalanságot (adh-Dhulm), továbbá tiltottá tette az igazságtalanságot az Ő teremtményei között - így senki se kövessen el igazságtalanságot a másikkal szemben. Minden egyes teremtett (lény) tévelygő, és letér az Igazság Útjáról, kivéve ha Allah útmutatását, vezetését és támogató segítségét követik. Ha bárki ezeket kéri Allahtól, Ő értelmet ad a szolga számára, hogy felfoghassa és vezérelni fogja őt. A teremtettek Allahra szorulnak, szükségük van Rá minden egyes dologban, ha valaki Allahot kéri, Ő el fogja rendezni az ügyét és a kellő mértékben segítve elégséges lesz számára. Ők (a teremtettek) éjjel is és nappal is bűnököt követnek el, ám Allah elfedi (azokat) és eltekint (azoktól), midőn a hívő szolga a megbocsátását kéri. A teremtettek semmiben sem lehetnek Allah ártalmára vagy hasznára, semmilyen dologban. Még ha ők mind, egyetlen ember legistenfélőbb szívében egyesülnének is, az ő istenfélelmük semmit tudna hozzátenni Allah Királyságához. Ha ők, egyetlen emberként a legbűnösebb szívében egyesülnének is, az ő bűnösségük semmit sem vonna le az Ő Királyságából: hiszen ők gyengék, erőtlenek folyamatosan Allahra szorulnak, szükségük van Rá minden esetben és minden időben és mindenhol. Ám Ő nem szorul senkire, Ő a Magasztos. Ha ők - emberek és dzsinnek egyesülten, az elsőtől az utolsóig, ugyanazon a helyen lennének, kérve Allahtól, majd Ő megadná minden egyes kérőnek azt, amit kér - ez semmit sem vonna le abból, ami Allahnál van. A példázat hasonlatos a tűhöz, ha azt a tengerbe szúrnánk bele majd kivennénk abból, ez semmit sem venne el a tengerből. Ilyen az Ő tökéletes Önmagában létezése és az, hogy Ő nincs ráutalva senkire - Magasztaltassék!

A Magasságos Allah feljegyzi és figyeli a hívő szolgák tetteit, megszámlálja azokat, eléjük olvassa azokat és majd az Ítélet Napján ezek alapján jutalmazza őket. Aki a tettei jutalmát jónak fogja találni, az adjon hálát Allahnak azért a segítségért, amiben részesült és az Iránta való engedelmességért. Aki tettei jutalmában nem talál semmit, az ne csodálkozzon, hiszen csupán saját magát okolhatja, a rossz útra csalogató lelkét, amely végül a romlásba vezette el.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a hagyomány, amelyet a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) az Ő Urától ad tovább, al-hadíth qudszí (a szent hagyomány) néven ismeretes, vagy al-iláhi (az isteni eredetű), jelentése: szavai és tartalma a Magasztos Allahtól érkeznek ugyanakkor nem tartalmaz a Koránra jellemző sajátosságokat, amelyek által Az (a Korán) egyedülálló lesz, mint például az istenszolgálati léte a recitálása által, avagy (az olvasásához szükséges) rituális tisztaság, vagy a kihívás (mások számára) avagy az utánozhatatlan volta (al-i'dzsáz) és így tovább.
2. Minden - amivel a szolga rendelkezik a tudásból és a vezetettségből, az mind - Allah vezetésének és tanításának az eredménye.
3. Ha a szolga valami jóra tesz szert, az a Magasztos Allah Jóságának köszönhető, ha pedig rosszra tesz szert, azt saját magának és belső indíttatásának köszönheti.
4. Aki helyesen és erkölcsös módon él és cselekszik, az mind Allah útmutatása és irányítása révén történik, annak jutalma az Allahtól származó nagylelkű jóság része, hála legyen Neki. Aki pedig rosszat cselekszik, az csak és kizárólag saját magát okolhatja.

(46) – عن أبي موسى رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ اللَّهَ لَيُبِي لِلظَّالِمِ، حَتَّىٰ إِذَا أَخَذَهُ لَمْ يُفْلِتْهُ» قَالَ: ثُمَّ قَرَأَ: ﴿وَكَذَٰلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَىٰ وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ﴾ [هود: 102] [صحيح] - [متفق عليه]

(46) – Abū Mūsā (al-Aš‘arī)-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mondta: "Allah haladékot ad az elnyomónak, de amikor elragadja őt, soha nem engedi el." Majd azt recitálta (a Koránból): „Ilyen az Urad elragadása, amikor városokat (lakosságokat) ragad meg bűneik közepette. Bizony fájdalmas és súlyos az Ő elragadása. (Hūd:102; Q 11:102) [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ḥalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) óva intett a bűnök és a társítás általi kegyetlenkedéstől, és az emberek jogaiban való igazságtalanságtól. Hiszen Allah, a Magasságos, bizony, haladékot ad a vétkesnek, késlelteti a büntetését, meghosszabbítja életét és (nagyobbítja) vagyonát, és nem sieti el a büntetését; ha nem tér vissza Allahhoz bűnei megbánásával, akkor elragadja őt, és többé nem engedi el bűnei sokasága miatt.

Ezt követően azt recitálta a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget): {Ilyen az Urad elragadása, amikor városokat (lakosságokat) ragad meg bűneik közepette. Bizony fájdalmas és súlyos az Ő elragadása.} (Hūd:102; Q 11:102).

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A józan eszű embernek sietve kell visszafordulnia Allahhoz bűnbocsánatkéréssel, nem pedig biztonságban éreznie magát

Allah cselszövésétől (ígéretétől a büntetésre), ha kitart a jogtalan bűnös viselkedése mellett.

2. A Magasságos Allah, aki haladékot ad az igazságtalanoknak, és nem siettetni őket büntetéssel, magával ragadja és megsokszorozza a büntetést, ha nem tanúsítanak megbánást.
3. A zsarnoki önkényes bűn (igazságtalanság) elkövetése az egyik oka annak, hogy Allah büntetése lesújtott a (korábbi) nemzetekre.
4. Ha Allah elpusztít egy falut, amelyben lehetnek igazhitű emberek, azokat az Ítélet Napján úgy támasztja fel, amilyen állapotban meghaltak, és nem árt nekik, hogy ők is meghaltak (Allah büntetésében).

(5811)

(47) - عن ابن عباس رضي الله عنهما عن النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِيمَا يَرُوِي عَنْ رَبِّهِ عَزَّ وَجَلَّ قَالَ: قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ الْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ، ثُمَّ بَيَّنَّ ذَلِكَ، فَمَنْ هَمَّ بِحَسَنَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً، فَإِنْ هُوَ هَمَّ بِهَا فَعَمَلَهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ عَشْرَ حَسَنَاتٍ إِلَى سَبْعِمِائَةٍ ضَعْفٍ، إِلَى أَضْعَافٍ كَثِيرَةٍ، وَمَنْ هَمَّ بِسَيِّئَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً، فَإِنْ هُوَ هَمَّ بِهَا فَعَمَلَهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ سَيِّئَةً وَاحِدَةً».

[صحيح] - [متفق عليه]

(47) – Ibn 'Abbásztól (Allah legyen elégedett mindkettejünkkel): "A Próféától (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), amint ő továbbadja az ő Urától (Legyen Magasztos és Áldott az Ő Neve), aki mondta: " Bizony Allah megírta és meghatározta a jótetteket, és a rossz cselekedeteket, majd megmagyarázta azokat. Aki egy jótett elvégzésére készül, ám végül nem hajtja azt végre, Allah azt Magánál egy teljes jó cselekedetként jegyzi fel. És ha egy jó (cselekedetre) készül és végre is hajtja azt, Allah azt tíztől egészen hétszázszoros jóként jegyzi fel, vagy még sokkal többszörös jóként. Ám ha egy rossz cselekedetre készül, de nem hajtja azt végre, Allah azt Magánál egy jó cselekedetként jegyzi fel. És ha egy rosszra készül és végre is hajtja azt, Allah azt csupán egyetlen rossz cselekedetként jegyzi fel Magánál." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquṅ ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhāri és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Küldött (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) megmagyarázza, hogy Allah meghatározta és megszabta a jótetteket és a rossz cselekedeteket, ezt követően megvilágosította a két angyal számára hogyan is kell azokat feljegyezniük.

Akinek szándékában áll és elhatározza magát egy jótett végrehajtására, annak egy jó cselekedet a jutalma - még abban az esetben is ha azt nem vitte véghez. Ha viszont megcselekedte, akkor tízszeres hasonló jó a jutalma; egészen hétszázszoros jutalomig is

eljuthat, vagy esetlegesen még több is járhat neki. A jutalom növekedése függ a szívben lévő őszinte odaadástól és a belőle származó hasznos dolgoktól is.

Akinek pedig szándékában áll és elhatározza magát egy rossz cselekedet végrehajtására, majd nem teszi azt meg, annak Allah egy jót jegyez fel. Ha feledékenységből nem teszi azt meg és nem teszi meg a kiváltó okokat - semmit sem írnak fel neki. Ha azért nem teszi meg, mert nem képes rá (valamilyen okból), akkor a szándéka szerinti dolgot jegyzik fel számára. Ha végül meg is teszi, abban az esetben egy rossz cselekedetet jegyeznek fel (cselekedetei Könyvében).

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez Allah végtelen jóságának és irgalmának a magyarázata ezen Umma-val (az Iszlám Vallás Közössége) szemben, miszerint sokszorosan számítanak a jótettek Nála, ám a rossz cselekedetek nem számítanak sokszorosan.
2. A szándék (an-nijjah) fontossága és kiemelkedő szerepe a cselekedetekben és azok hatásaiban.
3. Allah könyörületének, irgalmának és jóságának a jele az, hogy ha valakinek szándékában áll egy jótett végrehajtása, ám végül nem cselekszi azt meg - még így is - a Magasztos Allah egy jótettet ír fel neki jutalmul.

(4322)

(48) - عَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَنْتَوَاخَذُ بِمَا عَمِلْنَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ؟ قَالَ: «مَنْ أَحْسَنَ فِي الْإِسْلَامِ لَمْ يُؤَاخِذْ بِمَا عَمِلَ فِي الْجَاهِلِيَّةِ، وَمَنْ أَسَاءَ فِي الْإِسْلَامِ أُخِذَ بِالْأَوَّلِ وَالْآخِرِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(48) – Ibn Maszúd-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Egy férfi megkérdezte: Ó, Allah Küldötte! Vajon számon leszünk kérve azokért a cselekedetekért, amelyeket a Tudatlanság Korában (al-Gáhiliyya - Hitetlenség kora) követtünk el? Azt válaszolta: " Aki jól és helyénvaló módon (ahszana) cselekszik az Iszlámban, az nem lesz számonkérve azokért a dolgokért, amit a Tudatlanság Korában elkövetett. Ám az, aki helytelen és bűnös módon cselekszik az Iszlámban - az számon lesz kérve az előbbiért és az utóbbiért is." [Şahih (hiteles)] - [Muttafaqun ‘alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) megvilágítja az Iszlámba történő belépés (ezen Vallás elfogadása) kiválóságát. Aki muszlim lesz és helyes, illendő módon gyakorolja a vallást, őszinte és igaz módon teszi - az nem lesz számonkérve azokért a bűnökért, amit a Tudatlanság Korában követett el. Ám az, aki bűnös és helytelen módon cselekszik az Iszlámban, például képmutató (munáfiq) módon él vagy elhagyja Vallását - az számon lesz kérve, amiatt amit a hitetlenségben (al-kufr) és az Iszlámban követett el.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A Kortársak (Allah elégedettsége rájuk) törődése és félelmük azon dolgokkal és cselekedetekkel kapcsolatban, amiket a Tudatlanság Korában követtek el.
2. Az Iszlámban való szilárd meggyőződésre és helyes viselkedésre (thabát) történő buzdítás.

3. Az Iszlám Vallásba történő belépés kiválóságát és azt hogy az Iszlámba való belépés eltöröl minden korábbi cselekedetet.
4. A hitehagyott (al-murtadd) és a képmutató minden egyes, a Tudatlanság Korában, elkövetett cselekedetért számonkérésben fog részesülni és minden egyes bűnért is, amit az Iszlámokban követett el.

(65002)

(49) - عَنْ حَكِيمِ بْنِ حِزَامٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَرَأَيْتَ أَشْيَاءَ كُنْتُ أَتَحَنَّنُ بِهَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ مِنْ صَدَقَةٍ أَوْ عَتَاقَةٍ، وَصَلَةِ رَحِمٍ، فَهَلْ فِيهَا مِنْ أَجْرٍ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَسَلِمْتَ عَلَى مَا سَلَفَ مِنْ خَيْرٍ». [صحيح] - [متفق عليه]

(49) – Ḥakīm bin Ḥizām-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Mondtam: Ó, Allah Küldötte! Hogyan vélekedsz? Én, még a Tudatlanság Korában, istenszolgálatot végeztem (ataḥannaṭu) különböző dolgok által, mint: önkéntes adakozás, a rabok felszabadítása és a rokoni kapcsolatok ápolása. Vajon jár ezekért jutalom? A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: " Muszlim lettél, a korábbi jótetteid kísérlétével együtt." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) arról tudósít: ha a hitetlen muszlim lesz, a Tudatlanság Korában végzett jó cselekedetei feljegyeztetnek a számára (jutalom reményében) - azon kegyes tettei, amelyeket még az Iszlámja előtt végzett, mint önkéntes adakozás, vagy rabszolgák felszabadítása avagy a rokoni szálak ápolása.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A hitetlen jó cselekedetei, amelyeket a földi létben hajtott végre - ezekért nem részesül jutalomban a Túlvilágon, amennyiben hitetlenként hal meg.

(65016)

(50) – عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مُؤْمِنًا حَسَنَةً، يُعْطَى بِهَا فِي الدُّنْيَا وَيُجْزَى بِهَا فِي الْآخِرَةِ، وَأَمَّا الْكَافِرُ فَيُطْعَمُ بِحَسَنَاتِ مَا عَمِلَ بِهَا لِلَّهِ فِي الدُّنْيَا، حَتَّى إِذَا أَفْضَى إِلَى الْآخِرَةِ، لَمْ تَكُنْ لَهُ حَسَنَةٌ يُجْزَى بِهَا».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(50) – Anas bin Mālik-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "A magasztos Allah nem követ el jogtalanságot a hívő szolgálával szemben egy jó cselekedet tekintetében; annak mértéke szerint kap a földi életben, és annak mértékében kap jutalmat majdan a Túlvilágon. Ami a hitetlent illeti, azon jó cselekedetei miatt, amelyeket Allah-ért cselekedett, már az e világon jutalomban részesül. Ám midőn eljut a Túlvilági létbe, nem lesz, nem marad neki jó cselekedete, amiért jutalomban részesülhetne. [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) ismerteti Allah túláradó jóságos kegyelmét a hívőkkel szemben, az Ő Igazságosságát a hitetlenekkel szemben. Ami a hívőt illeti, ő semmiben sem rövidül meg a jó cselekedetének jutalmát illetően; már a földi létben jót kap az engedelmességéért; ezen felül neki jár mindaz, ami felhalmoztatott a számára a jutalomból a Túlvilágon; megeshet, hogy minden jutalom majdan a Túlvilágon jár neki. Ami a hitetlent illeti, annak Allah a jó tettei jutalmát adja, amiket a földi létben hajtott végre; végül eléri a Túlvilágot, ám ott már nem vár rá jutalom, amiben

részesülhetne. Hiszen a kegyes cselekedet, amely hasznos lehet mindkét lakban (a földi életben és a Túlvilágon) annak tulajdonosának hívőnek kell lenni.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Aki pedig hitetlenként hal meg, annak semmilyen cselekedet nincs a hasznára.

(65015)

(51) - عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فِيمَا يَحْكِي عَنْ رَبِّهِ عَزَّ وَجَلَّ، قَالَ: «أَذْنَبَ عَبْدٌ ذَنْبًا، فَقَالَ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، فَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَذْنَبَ عَبْدِي ذَنْبًا، فَعَلِمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ، وَيَأْخُذُ بِالذَّنْبِ، ثُمَّ عَادَ فَأَذْنَبَ، فَقَالَ: أَيُّ رَبِّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، فَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: عَبْدِي أَذْنَبَ ذَنْبًا، فَعَلِمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ، وَيَأْخُذُ بِالذَّنْبِ، ثُمَّ عَادَ فَأَذْنَبَ، فَقَالَ: أَيُّ رَبِّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، فَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَذْنَبَ عَبْدِي ذَنْبًا، فَعَلِمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ، وَيَأْخُذُ بِالذَّنْبِ، اعْمَلْ مَا شِئْتَ فَقَدْ غَفَرْتُ لَكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(51) – Abú Hurajrától (Allah legyen elégedett vele): (aki) a Próféától (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), ő pedig az ő Magasztos és Fenséges Urától véve mondja: " Egy hívő szolga bűnt követett el. Majd mondta: Ó, Allah! Uram (Alláhumma)! Bocsásd meg nekem a bűnömet! A Magasztos Allah pedig mondja: Az Én hívő szolgám bűnt követett el. Ám ő tudja, hogy neki egy olyan Ura van, Aki megbocsátja a bűnt és számon is kéri és tartja azt. Majd ez a szolga újból bűnt követett el. Majd mondta: Ó, Uram! Bocsásd meg nekem a bűnömet! A Magasztos Allah pedig mondja: Az Én szolgám bűnt követett el. Ám tudja, hogy neki egy olyan Ura van, Aki megbocsátja a bűnt és számon is kéri és tartja azt. Majd ez a szolga újból bűnt követett el. Majd mondja: Ó, Uram! Bocsásd meg nekem bűnömet! A Magasztos Allah mondja: Az Én szolgám bűnt követett el. Ám ő tudja, hogy neki olyan Ura van, Aki megbocsátja a bűnt és számon is kéri és tartja azt. Én megbocsátottam az Én szolgámnak, tegyen hát azt, amit akar. [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) elmondja ezt a hagyományt az ő Urától miszerint, ha egy szolga bűnt követ el, majd azt mondja "Ó, Allah! Uram. Bocsásd meg nekem a bűnömet!" - A Magasztos Allah erre így felel: "Az Én szolgám bűnt

követett el, de ő tudja, hogy neki egy olyan Ura van, aki kész megbocsátani a bűnt, elrejtí azt (a bűnt) és eltekint attól, vagy esetleg megbüntetheti. Én megbocsátottam neki." Majd a hívő szolga ismételen bűnt követ el és mondja: " Uram! Bocsásd meg nekem a bűnöm!"- Allah mondja: "Az Én szolgám bűnt követett el, ám tudja, hogy neki olyan Ura van, Aki megbocsátja a bűnt." - Elrejtí hát azt (a bűnt) és eltekint attól, avagy meg is büntetheti érte - "Én megbocsátottam az Én hívő szolgámnak." Ezt követően, a szolga (al-'abd) ismételen bűnt követett el, és mondja: "Uram! Bocsásd meg nekem a bűnöm!" Hiszen tudja, hogy neki olyan Ura van, Aki kész megbocsátani a bűnt, Aki elrejtí azt (a bűnt) és eltekint attól, avagy meg is büntetheti azért, ám "Én megbocsátottam az Én szolgámnak. Tegyen hát azt, amit akar, mindaddig amíg, ha bűnt követ el, elhagyja azt a bűnt és megbánja és elhatározza, hogy nem fogja ismételen elkövetni azt a bűnt. Ám a lelke (gondolatai) erőt vesz rajta és ismételen bűnbe esik. Ám amíg így cselekszik: bűnt követ el, majd bűnbánatot mutat be. Én meg fogok bocsátani neki." Hiszen a bűnbánat (at-tawbah) eltörli mindazt, ami korábban volt.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Allah Könyörületének végtelensége az Ő hívő szolgálival szemben hiszen, ha az ember bármilyen bűnt is követ el, vagy bármit tett is, ám megbánja és bűnbánóan fordul Hozzá, Ő elfogadó és megbocsátja neki. (az elkövetett bűnt)
2. A Magasztos Allahban hívő szolga reméli az ő Ura bocsánatát és kiengesztelődést, és féli az Ő büntetését: így buzgón a bűnbánat felé fordul és nem folytatja az engedetlenséget (al-ma'szijah).
3. A hiteles és tiszta bűnbánat feltételei: a bűn elhagyása, annak megbánása, szilárd elhatározás arra nézve, hogy nem fog ahhoz visszatérni. Ha a bűnbánat, a hívő szolgálak vagyoni,

becsületbeli vagy az étellel kapcsolatos bűnök esetén merül fel; egy negyedik feltétel is felmerül: az érintett dolog tulajdonosának felmentő szava, avagy jogos tulajdonosának visszaszolgáltatása.

4. Annak fontossága, hogy tudással kell bírni Allahot illetően, Aki a hívő szolgát tudással ruházza fel vallásának dolgait illetően, így ő ha esetlegesen bűnt követ el, bűnbánatot mutat be, nem veszi el reményét és nem ad szabad utat újabb bűnöknek.

(4817)

(52) – عن أبي هريرة رضي الله عنه: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «يَنْزِلُ رَبَّنَا تَبَارَكَ وَتَعَالَى كُلَّ لَيْلَةٍ إِلَى السَّمَاءِ الدُّنْيَا حِينَ يَبْقَى ثُلُثُ اللَّيْلِ الْآخِرِ، يَقُولُ: «مَنْ يَدْعُونِي فَأَسْتَجِيبَ لَهُ؟ مَنْ يَسْأَلُنِي فَأَعْطِيَهُ؟ مَنْ يَسْتَغْفِرُنِي فَأَغْفِرَ لَهُ؟»». [صحيح] - [متفق عليه]

(52) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele) miszerint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "A mi Urunk (Rabbunā), a Magasztos és Áldott, minden éjjel leereszkedik (yanzilu) a legalacsonyabb (a földi) égbe, amikor az éjszaka utolsó egyharmada hátra van, és ezt mondja: "Ki kér fohászaival Tőlem, hogy válaszoljak neki? Ki kér Tőlem, hogy adjak neki? Ki kér Tőlem bocsánatot, hogy megbocsássak neki?". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ‘alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) hírül adja nekünk, hogy a Magasságos Allah minden éjjel leereszkedik az evilági égbe (a legalsó), amikor az éjszaka utolsó harmada elérkezik és buzdítja a szolgáit arra, hogy forduljanak Hozzá fohászaikkal és Ő

megválaszolja azokat, és ösztönzi őket arra, hogy kérjenek Tőle bármit, amit akarnak, és Ő megadja annak, aki kér Tőle, és térjenek vissza Hozzá, hogy kérjenek tőle bocsánatot bűneikért, mert Ő megbocsát a hívő szolgálóinak.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az éjszaka utolsó harmadának kiválósága és abban az időben való imádkozásnak, fohászkodásnak és bűnbocsánatkérésnek az erénye.
2. Amikor valaki meghallja ezt a hagyományt, akkor erős vágyat érez arra, hogy kihasználja azokat az időszakokat, amelyekben a fohász meghallgatásra és válaszra talál.

(10412)

(53) - عن الثُّعْمَانِ بْنِ بَشِيْرٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُوْلَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُوْلُ -وَأَهْوَى الثُّعْمَانُ بِإِضْبَعَيْهِ إِلَى أُذُنَيْهِ-: «إِنَّ الْحَلَالَ بَيِّنٌ وَإِنَّ الْحَرَامَ بَيِّنٌ، وَبَيْنَهُمَا مُشْتَبِهَاتٌ لَا يَعْلَمُهُنَّ كَثِيْرٌ مِنَ النَّاسِ، فَمَنْ اتَّقَى الشُّبُهَاتِ اسْتَبْرَأَ لِدِيْنِهِ وَعِرْضِهِ، وَمَنْ وَقَعَ فِي الشُّبُهَاتِ وَقَعَ فِي الْحَرَامِ، كَالرَّاعِي يَرْعَى حَوْلَ الْحِمَى يُوشِكُ أَنْ يَرْتَعَ فِيهِ، أَلَا وَإِنَّ لِكُلِّ مَلِكٍ حِمًى، أَلَا وَإِنَّ حِمَى اللهِ مَحَارِمُهُ، أَلَا وَإِنَّ فِي الْجَسَدِ مُضْغَةً، إِذَا صَلَحَتْ صَلَحَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، وَإِذَا فَسَدَتْ فَسَدَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، أَلَا وَهِيَ الْقَلْبُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(53) – An-Nu‘mán ibn Basírtól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Hallottam Allah Küldöttét (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) amint mondja; és an-Nu'mán két ujjával a két füle felé mutatott: "A törvényileg megengedett dolgok (al-halál) világosak. A törvényileg megtiltottak is (al-harám) világosak. Ám a kettő között sok homályos dolog van, amit nagyon sok ember nem ismer és nem tud róla. Aki féli és kerüli a bizonytalan, homályos dolgokat, az megmenti a vallását és a becsületét. Aki pedig homályos, gyanús dolgokba esik (azokat követi el), az bizony törvényileg tilalmasat (harámot) követett el. Hasonlatos ez ahhoz a pásztorhoz, aki egy védett legelő mellett legelteti a nyáját. Bármelyik pillanatban átléphet valamelyik jószág a védett területbe. Bizony minden királynak van védett legelője (saját területe). Allah védett legelője az általa tilalmasnak nyilvánított dolgok összessége (himá Alláhi mahárimuhú). Bizony van a testben egy húsdarab, ha az ép és egészséges, akkor az egész test is egészséges. Ám ha az megbetegszik, vagy romlottá válik, akkor az egész test megbetegszik. Hát nem a szív az?!". [Şahīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ‘alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) elmagyaráz egy általános alapelvet a dolgokkal kapcsolatban, ezek a

Törvényben három részre oszthatók: törvényileg megengedett világos dolgok, törvényileg megtiltott dolgok, amelyek világosan tiltottak és az 'umúr mustabahát' (gyanús, több értelemmel és tartalommal bíró dolgok), amelyek nem rendelkeznek egyértelmű jogi megítéléssel a megengedett vagy tiltott voltukat illetően. Nagyon sok ember nem ismeri ezen dolgok helyes értelmezését.

Az a személy, aki elhagyja és nem követi el ezen gyanús és kétséges dolgokat, annak vallása megmenekül attól, hogy a tiltott kategóriába essen bele, ezzel megmenekül a becsülete is az emberek szájától, akik becsmérelnék és megszólnák őt ha esetlegesen elkövetné ezen kétes dolgok valamelyikét. Aki viszont nem kerül el a kétes dolgokat, az kiteszi magát annak, hogy vagy a tilalmasba esik bele (azt követve el), vagy az emberek lekicsinylik az ő becsületét. A Küldött (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) példázatot adott annak érdekében, hogy megvilágítsa azon személy helyzetét, aki kétes dolgokat követ el. Ő hasonló egy pásztorhoz, aki a nyáját egy olyan terület közelében legelteti, amelyet tulajdonosa védettséggel látott el; ha így tesz (a pásztor) akkor a nyája bármelyik pillanatban a védett területre tévedhet, hiszen közel vannak ahhoz. Ugyanígy, aki olyat tesz, ami kétes, gyanús dolgot tartalmaz, ezáltal közelebb kerül a törvényileg tiltott területhez - könnyedén bele is eshet. Ezt követően a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) hírt adott arról, hogy a testben van egy húsdarab (ez a szív), és ha az egészséges, akkor az egész test egészséges lesz (a szív egészséges volta miatt), ám romlott lesz annak romlottsága esetén.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a hadíth buzdítás arra, hogy a gyanús, kétes dolgokat el kell hagyni, azokat, amelyeknek törvényi megítélése nem világos.

(54) – عن ابن عباس رضي الله عنهما قال: كُنْتُ خَلْفَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمًا، فَقَالَ: «يَا غَلَامُ، إِنِّي أَعَلَّمْتُكَ كَلِمَاتٍ، أَحْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظَكَ، أَحْفَظِ اللَّهَ تَحُدُّهُ مُجَاهَكَ، إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ، وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ، وَاعْلَمْ أَنَّ الْأُمَّةَ لَوِ اجْتَمَعَتْ عَلَى أَنْ يَنْفَعُوكَ بِشَيْءٍ، لَمْ يَنْفَعُوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ لَكَ، وَلَوْ اجْتَمَعُوا عَلَى أَنْ يَضُرُّوكَ بِشَيْءٍ، لَمْ يَضُرُّوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَيْكَ، رُفِعَتِ الْأَقْلَامُ وَجَفَّتِ الصُّحُفُ». [صحيح] - [رواه الترمذي]

(54) – Ibn 'Abbásztól (Allah legyen elégedett kettejünkkel), aki mondta: "Egy napon a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mögött voltam és ő így szólt hozzám: "Ó, fiatalember! Én bizony tanítani fogok neked (hasznos) szavakat: Őrizd meg Allahot és Ő is meg fog őrizni téged! Őrizd meg és emlékezz mindig Allahra és ott fogod Őt találni magadnál! Ha kérsz valamit, abban az esetben Allahot kérd! Ha segítségért fordulsz, úgy Allahhoz fordulj segítségért! Tudnod kell: Ha az egész Vallási Közösség (al-Ummah) összefogna annak érdekében, hogy a hasznodra legyen, az nem lehetne a hasznodra csak abban, amit Allah már megírt és elrendelt a számodra. És ha (az emberek) összefognának annak érdekében, hogy károdra legyenek, nem lehetnek a károdra semmiben sem, csak abban, amit Allah megírt és elrendelt a számodra. A tollak már régen felemeltettek. A Lapok már régen megszáradtak." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [At-Tirmidhī jegyezte le]

A magyarázat:

Ibn 'Abbász (Allah legyen elégedett kettejünkkel) tudatja, hogy ő még fiatal volt és a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) ült egy nyeregben, s ő (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta neki: Én bizony olyan szavakat és dolgokat fogok neked tanítani, amelyek által Allah majdan a hasznodra szolgálót fog tenni.

Őrizd meg Allahot olyan módon, hogy megőrzöd a parancsait és elkerülöd a dolgait, amiket megtiltott: ilyen módon Ő az

engedelmességi cselekedetekben és az önkéntesen felajánlott tettekben fog téged találni, nem pedig az engedetlenség és bűn tetteiben. Ha így teszel, a te jutalmad az lesz, hogy Allah megőriz téged a földi lét és a Túlvilág borzalmas dolgaitól és segíteni fog téged minden tevékenységben, amelynek nekilátsz.

Ha valamit kérni akarsz, úgy csak és kizárólag Alláhtól kérd, hiszen Ő az Egyedüli, Aki válaszol a kérők könyörgésére.

Ha segítségért folyamodnál, csak és kizárólag Alláhtól kérd a segítséget.

Teljes bizonyossággal kell rendelkezned arról, hogy semmilyen haszonhoz nem juthatsz hozzá, még akkor sem ha a hasznod érdekében a föld minden lakója összefogna is; csak akkor jár az neked, ha Allah már megírta és elrendelte a számodra. Kár, bántalmazás sem érhet téged, még akkor sem ha a föld minden lakója összefogna is a károd érdekében - ez csak akkor következhet be, ha Allah már megírta és elrendelte azt a számodra.

Ez egy olyan ügy, amit a Magasztos Allah már megírt és el is rendelte azt annak megfelelően, ami megfelel az Ő Bölcsességének és Tudásának, lehetetlen megváltoztatni azt, amit Allah már megírt.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Fontos, hogy a kiskorúak és a gyermekek tanításban részesüljenek a vallás alapvető tanait illetően, mint az egyistenhit tana (at-tawhíd), a jó modor és a viselkedés illemtana (al-ádáb) és ehhez hasonlók.
2. A jutalom (al-dzsazá') a cselekedet fajtájának a függvénye.
3. Az Allahra támaszkodás parancsa és az Őrá hagyatkozás (al-tawakkul 'alejhi) - mindenki más kizárásával - fontossága, hiszen Ő a legkiválóbb felügyelve Gondoskodó (wa Huwa ni'm al-Wakíl).

4. Hit az Isteni Döntésben (al-qadá') és az Elrendelésben (al-qadar); fontos, hogy (a hívő szolga ezekkel) elégedett legyen. Hit abban, hogy Allah mindent elrendelt.
5. Ha valaki elhanyagolja és elkótyavetyéli Allah parancsát és ügyét, azt Allah is el fogja hanyagolni és nem fogja megőrizni.

(4811)

(55) – عن عثمان بن عفان رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الوُضوءَ خَرَجَتْ خَطَايَاهُ مِنْ جَسَدِهِ حَتَّى تَخْرُجَ مِنْ تَحْتِ أَظْفَارِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(55) – ‘Uthmān bin ‘Affān-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta, hogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "Ha valaki jó módon (alaposan) végzi a rituális mosakodást (al-wuḍū’), annak bűnei eltávoznak a testéből, még a körmei alól is." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) elmondja, hogy aki elvégzi a rituális tisztálkodást (al-wuḍū’) úgy, hogy betartja annak sunna-it (a Prófétától örökölt cselekedetek összessége) és illemeit, akkor ezáltal eltörlődnek a rossz tettei és a bűnei olyannyira, hogy még a kéz-, és láb körmei alól is "eltávoznak" a bűnök.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Buzdítás arra, hogy figyeljünk a rituális mosakodás sunna-ira (a Prófétától örökölt cselekedetek összessége) és illemei megtanulására, és ennek megfelelően végezzük el azt.
2. A wuḍū’ erényei közé tartozik, hogy ez jóvátétel a kisebb bűnökért, azonban a nagyobb bűnökért bűnbocsánatot kell kérni Allahtól.

3. A bűnökből való szabadulás feltétele a rituális mosakodás tökéletes és hibák nélküli elvégzése, amint azt a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megtanította.
4. A bűnöktől való megszabadulás - ebben a hagyományban - a nagyobb bűnök elkerüléséhez és azok megbánásához van kötve. Allah, a Magasságos azt mondta: (Ha elkerülitek a nagyobb bűnöket, amelyektől eltiltattatok, Mi eltöröljük rólatok a rossz cselekedeteiteket). [A Nők: 31; Q 4:31].

(6263)

(56) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «السَّوَاكُ مَطْهَرَةٌ

لِلْفَمِّ، مَرْضَاةٌ لِلرَّبِّ». [صحيح] - [رواه النسائي وأحمد]

(56) – ‘Ā’iša-tól (Allah legyen elégedett vele), aki így szólt: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "Az as-siwāku megtisztítja a száját, és elégedettségként szolgál az Úrnak (Allahnak)." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [An-Nasā’ī és Aḥmad jegyezték le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) arról tájékoztat bennünket, hogy az al-arāku fával és hozzá hasonlókkal való fogtisztítás megtisztítja a száját a szennyeződésektől és a kellemetlen szagoktól, és hogy ez az egyik eszköz Allah tetszésének elnyerésére, mert használata Allahnak való engedelmességet és parancsának betartását jelenti, és olyan tisztaságot hoz létre, amelyet a Magasztos Allah szeret.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Rámutat a siwāk használatának érdemére és a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) annak gyakori használatára buzdítja a Vallási Közösséget (Umma).

2. A fogak siwāk-kal történő tisztításához jobb, ha az al-arāk fából származó botocskát/gallyat használjuk. A fogkefe és a fogkrém pedig használható helyette.

(3588)

(57) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: أتى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ أَعْمَى، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّهُ لَيْسَ لِي قَائِدٌ يَقُودُنِي إِلَى الْمَسْجِدِ، فَسَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ يُرَخِّصَ لَهُ فَيُصَلِّيَ فِي بَيْتِهِ، فَرَخَّصَ لَهُ، فَلَمَّا وُلَّى دَعَاهُ، فَقَالَ: «هَلْ تَسْمَعُ التَّدَاءَ بِالصَّلَاةِ؟» فَقَالَ: نَعَمْ، قَالَ: «فَأَجِبْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(57) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Egy vak férfi elment a Próféta-hoz (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), és azt mondta: Ó, Allah Küldötte! Nincs senkim, aki elvezetne engem a mecsethez. Ezért engedélyt kért Allah Küldöttétől (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), hogy a házában imádkozhasson, és megkapta az engedélyt, és amikor elfordult, hogy elmenjen, a Próféta szólította (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), és így szólt hozzá: "Hallod az imára hívást? - Amikor azt a választ kapta, hogy igen, hallja - azt mondta neki: "Nos, válaszolj rá! (az imára hívásra)." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

Egy vak ember odament a Próféta-hoz (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), és így szólt: Ó, Allah Küldötte! Nincs senki, aki segítsen, és a mecsetbe vezessen kezemen fogva a napi öt imára. Azt akarta, hogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) engedje meg neki, hogy elhagyja a csoportos imákban való részvételt, ezért megengedte neki, és amikor elfordult, visszahívta és azt mondta neki: "Hallod az imára hívást?" Azt mondta: "Igen." - erre azt felelte: "Válaszolj az imára hívónak az imádkozással!" (mecsetben a csoportos

imádkozásban való részvétellel- ezzel is hangsúlyozva a csoportos ima elvégzésének fontosságát és erényét a mecsetben. Ez alól nem mentesek a fogyatékkal élő emberek sem, ahogy ezt a hagyomány is jól mutatja).

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A csoportos ima kötelezettség, mert az engedély (ami felmentene) nem vonatkozik olyan dologra, amely kötelező és szükséges.
2. A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) kijelentésének magyarázata: „Akkor válaszolj (rá)!” - annak, aki meghallja az imára hívást azt jelzi, hogy a csoportos ima kötelező, mivel az ezzel kapcsolatos eredeti parancs szerint is kötelező a csoportos imádkozásban való részvétel.

(11287)

(58) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم كان يقول: «الصَّلَاةُ الْخُمْسُ، وَالْجُمُعَةُ إِلَى الْجُمُعَةِ، وَرَمَضَانُ إِلَى رَمَضَانَ، مُكْفَرَاتٌ مَا بَيْنَهُنَّ إِذَا اجْتَنَبَ الْكَبَائِرَ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(58) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele), miszerint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "A naponta ötször (kötelezően) elvégzendő imák, a pénteki ima a következő pénteki imáig, és a Ramaḍān a következő Ramaḍān-ig a köztük elkövetett bűnök engesztelésére szolgálnak mindaddig, amíg (a hívők) elkerülik a nagyobb bűnöket." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) hírül adja nekünk, hogy a nappal és éjszaka kötelezően elvégzendő öt ima, a pénteki ima minden héten, valamint minden év Ramaḍān havának böjtölése, a köztük elkövetett kisebb bűnök engesztelésére szolgál.

Feltéve, hogy a nagyobb bűnököt elkerüljük. Ami az olyan nagy vagy fő bűnököt illeti, mint a paráználkodás és az alkoholfogyasztás, ezeket csak bűnbocsánat kéréssel lehet engesztelni.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Vannak kis és nagy (fő) bűnök.
2. A kisebb bűnök engesztelésének feltétele, hogy elkerüljék a nagyobb bűnök elkövetését.
3. A főbűnök olyan bűnök, amelyekért törvényes büntetés jár ezen a világon, vagy Allah büntetésére vagy haragjára figyelmeztetnek a Túlvilágra vonatkozóan, mint például a paráználkodás és alkohol fogyasztása.

(3591)

(59) – عن جُنْدُبِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْقَسْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ صَلَّى صَلَاةَ الصُّبْحِ فَهُوَ فِي ذِمَّةِ اللَّهِ، فَلَا يَطْلُبَنَّكُمُ اللَّهُ مِنْ ذِمَّتِهِ بِشَيْءٍ، فَإِنَّهُ مَنْ يَطْلُبُهُ مِنْ ذِمَّتِهِ بِشَيْءٍ يُدْرِكُهُ، ثُمَّ يَكْبَهُ عَلَىٰ وَجْهِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(59) – Dzsundub ibn 'Abdulláh al-Qaszrítól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt mondta: "Aki a hajnali imát imádkozza, az a személy Allah védelme alatt áll. Tehát ne sértsd meg Allah védelmét semmilyen tekintetben, mert aki bármilyen vonatkozásban így tesz, azt Allah megragadja és arccal lefelé dobja a Pokol tüzébe." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tudatja, hogy az, aki a hajnali imát (al-fadzsr) végzi az Allah védelme, óvó

felügyelete és gondoskodó őrizete alatt van, mindenben támogatja őt és segítséget nyújt neki.

Majd Ő (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) óva int attól, hogy valaki ezt a kötést megszegje vagy semmissé tegye; akár a reggeli ima elhagyásával, vagy az azt imádkozó megzavarásával vagy vele szembeni ellenséges viselkedéssel. Aki ilyet tenne, az bizony átszakította ezt a meghitt közelséget; vele szemben jogos a szigorú fenyegetés, miszerint Allah meg fogja őt kérdezni arról, amit elhanyagolt az Ő jogait illetően, akit pedig Allah megkérdez, azt meg fogja ragadni, majd az arcával lefelé fogja a Tűzbe vetni.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A hajnali ima fontossága és kiemelkedő helyzete.
2. Szigorú figyelmeztetés annak, aki valami rosszal (ártó, gonosz szándékkal) közeledne a reggeli imát végzőhöz.
3. Allah megtorlása lesz azokon, akik megzavarják a Ő kegyes és istenfélő szolgálait.

(5435)

(60) – عن بريدة بن الحصيب رضي الله عنه أنه قال: بَكَّرُوا بِصَلَاةِ الْعَصْرِ، فَإِنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ تَرَكَ صَلَاةَ الْعَصْرِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(60) – Burayda bin al-Ḥuşayb-tól (Allah legyen elégedett vele), aki azt mondta: "Imádkozzátok a délutáni imát (al-‘aşru) korán, mert a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mondta: "Aki elhagyja az al-‘aşru imát, annak minden (jó) cselekedete semmissé válik." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) óva intett attól, hogy szándékosan késleltessük az al-‘aşru imát a maga idejénél tovább, és aki ezt teszi, az elvesztette és tönkretette a cselekedeteit, és minden hiábavalóvá válik számára.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a hagyomány az al-‘aşru ima védelmét, annak idejének kezdete utáni azonnali elvégzését ösztönzi.
2. Súlyos fenyegetés annak, aki elhagyja az al-‘aşru imát. Aki elmulasztja annak idejét, annak súlyossága nagyobb, mint más imák elmulasztásának súlyossága. Mert ez a 'középső ima', amellyel kapcsolatosan Allah, a Magasságos különösen szót ejtett a Koránban: "Pontosan (a megszabott időben) végezzétek el az imákat és a középső (al-wustā) imát". (A Tehén: 238).

(6261)

(61) – عن ابن عباس رضي الله عنهما: كان النبي صلى الله عليه وسلم يقول بين السجدين: «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وارْحَمْنِي، وعافيني، واهدني، وارزقني». [حسن بشواهدة] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(61) – Ibn ‘Abbās-tól (Allah legyen elégedett mindkettőjünkkel): A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) két leborulás közötti ülés alatt azt mondta: "Ó, Uram, Allah! Bocsáss meg nekem, könyörülj meg rajtam, adj nekem épséget, vezérelj a helyes útra és gondoskodj rólam!" [Ḥasan bi- šawāhidhi (jó, a tanúsítványok alapján, más hagyományozók láncolatában közölt hasonló tartalom)] - [Abū Dāwūd, at-Tirmidhī, Ibn Māġa és Aḥmad jegyezték le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) az imádkozásban a két leborulás közötti ülésben ezzel az öt kéréssel fohászokodott Allahhoz, amelyekre minden muszlimnak óriási szüksége van. Ez magába foglalja az evilági élet és a túlvilági élet minden javát, mint például a bűnbocsánat kérést, a bűnök elfedését és figyelmen kívül hagyását, a könyörület sokaságát, valamint a gyanakvásoktól, a vágyaktól, és betegségektől való megszabadulást. És Allahtól, a helyes útra és az igazságra való vezetésnek kérését és a rajta való kitartó haladást, és az Ő gondoskodását a hitet, a tudást, a kegyes cselekedeteket, és a megengedett jó javakat illetően.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ennek a fohásznak a jogosultsága a két leborulás közötti ülés idején.
2. Ezen fohásznak az erénye és kiválósága, hiszen magában foglalja az evilági és a túlvilági jószágokat.

(10930)

(62) - عن ثَوْبَانَ رضي الله عنه قال: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا انْصَرَفَ مِنْ صَلَاتِهِ اسْتَعْفَرَ ثَلَاثًا، وَقَالَ: «اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ، وَمِنْكَ السَّلَامُ، تَبَارَكْتَ ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ»، قَالَ الْوَلِيدُ: فَقُلْتُ لِلْأَوْزَاعِيِّ: كَيْفَ الْأَسْتَعْفَارُ؟ قَالَ: تَقُولُ: أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(62) – Thawbān-tól (Allah legyen elégedett vele): Amikor a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) befejezte az imádkozását, háromszor kért bűnbocsánatot Allahtól mondván 'astaghfiru-Llāha' (bűnbocsánatot kérek Allahtól), utána azt mondta: "Ó, Uram, Allah! Te vagy a Béke, és Tőled van a béke. Áldott vagy, Ó Magasztos és Fenséges". Mondta Walīd: Erre azt mondtam al-Awzā'ī-nak: Milyen az Allahtól való megbocsátás kérés? Azt válaszolta, hogy: "Mondd azt: bűnbocsánatot kérek Allahtól, bűnbocsánatot kérek Allahtól (astaghfiru-Llāha)". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) miután befejezte az imáját, azt mondta: astaghfiru-Llāha, astaghfiru-Llāha, astaghfiru-Llāha (bűnbocsánatot kérek Allahtól - háromszor).

Ezt követően magasztalta az ő Urát (Rabbu) mondván: "Allāhumma, Anta-s-salāmu wa minka-s-salāmu tabārakta dhā-l-ḡalālī wa-l-ikrām" azaz: "Ó Uram, Allah! Te vagy a Béke, és Tőled van a béke. Áldott vagy, Ó Magasztos és Fenséges". Ez azt jelenti, hogy Allah teljes és tökéletes az Ő Attribútumaiban, a Magasztos mentes minden hibától és tökéletlenségtől, és kizárólag Tőle, a Magasztostól, kérsz védelmet az evilág és a túlvilág gonoszságaitól, senki másától. És Ő, dicsőség néki, megsokszorozza a jóságát ezen a világon és a Túlvilágon is, és Ő a Fenség Nagyság és a Kegyes Jóság tulajdonosa.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Kívánatos az, hogy imádkozás után bűnbocsánatot kérjünk és folyamatosan végezzük el ezt a tettet.
2. A bűnbocsánatkérés kívánatossága, hogy kiegészítse az istenszolgálati cselekedetek esetleges hiányosságait és ösztönözzön az engedelmességre és a hiányosságok pótlása érdekében.

(10947)

(63) - عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ قَالَ: كَانَ ابْنُ الزُّبَيْرِ يَقُولُ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ حِينَ يُسَلِّمُ: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَلَا نَعْبُدُ إِلَّا إِيَّاهُ، لَهُ النَّعْمَةُ وَلَهُ الْفَضْلُ وَلَهُ الثَّنَاءُ الْحَسَنُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ» وَقَالَ: «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَهْتَلِلُ بِهِنَّ دُبُرَ كُلِّ صَلَاةٍ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(63) - Abū-l-Zubayr-tól, aki azt mondta: Ibn Zubayr minden imádkozás végén az elköszönés után azt szokta mondani: "Nincs más jogosan imádni való isten, Allahon kívül, Ő az Egyetlen, nincs Neki társa, Övé a Hatalom (Uralom) és Őt illeti a dicséret, és a hála, s Ő minden dologra képes, nincs semmi tehetség és erő Allahon kívül, Nincs más jogosan imádni való isten Allahon kívül, nem imádunk senki mást Rajta kívül, Övé a kegy és a kegyelem, és a jó dicsőítés. Nincs más jogosan imádni való isten Allahon kívül, őszintén szolgáljuk Őt a vallásban, akkor is, ha ez nem tetszik a hitetleneknek." És azt mondta: "Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) ezekkel a szavakkal dicsőítette Allahot minden ima befejezése után".

[Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) ezzel a magasztos fohással dicsőítette Allahot, a Magasságost minden kötelező ima befejezését követően. A fohász jelentése:

"Lā ilāha illā-Llāhu": Nincs más jogosan imádni való isten Allahon kívül.

"waḥdahu lā šarīka Lahu": vagyis: nincs senki és semmilyen társa az isten voltában, és az Úr voltában és a Magasztos Neveit és Attribútumait illetően.

"Lahu-l-Mulk": Övé az abszolút, általános, átfogó és kiterjedt uralom, az egek és a föld és minden közöttük lévő dolog fölötti uralom.

"wa Lahu-l-ḥamd": Ő az, akit abszolút tökéletesség jellemez, Ővé a tökéletes dicséret, és az általános hála minden szeretettel és tisztelettel, minden helyzetben, jóban és rosszban egyaránt.

"wa Huwa 'alā kulli šay'in qadīr": Az Ő képessége és hatalma teljes és tökéletes minden szempontból, nincs olyan dolog, ami visszatartaná Őt bármiben, és nincs semmilyen dolog, amely megakadályozná Őt bármi dologban.

"Lā ḥawla wa lā quwwata illā bi-Llāh": Nincs átalakulás egyik helyzetből a másikba, és az Allah iránti engedetlenségből az Ő iránti engedelmességbe, és nincs más erő, kivéve Allah, mert Ő a meghatározója mindennek, és rá hagyatkozunk.

"lā ilāha illā-Llāhu wa lā na'budu illā iyyāhu": annak megerősítése, hogy Allah, a Magasságos tisztán az Egyetlen isten, és a társítás teljes elutasítása, és hogy nincs más imádatra méltó Rajta kívül.

"Lahu-l-ni'ma wa Lahu-l-faḍl": Ő az, aki megteremti az áldásokat és birtokolja azokat, és szolgálai közül megajándékozza azt velük, akit akar.

"wa Lahu-l-thanā'u-l-ḥasan" : ami az Ő Lényegére (ḍāt), Attribútumaira, tetteire, kegyeire vonatkozik - mindig és mindenkor.

"Lā ilāha illā-Llāhu mukhlisīna Lahu-d-Dīn": A tisztán egyistenhívők se képmutatásra, se hírnévre nem tartanak igényt, csakis Allahnak való engedelmességre törekednek.

"wa law kariha-l-kāfirūna": Állhatatosan kitartanak Allah egyistenhitében és imádatában és szolgálatában ('ibādatuhu), még akkor is, ha a hitetlenek gyűlölik azt.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ajánlott ezt a megemlékezést (ḍikr) minden egyes kötelezően előírt ima után elmondani
2. Egy muszlim büszke a vallására és megmutatja rítusait, ceremóniáit, még akkor is, ha a hitetlenek gyűlölik azt.

3. Ha a hagyományban az „ima után” szó szerepel, akkor a hagyományban "dhikr"-ről (Allahról történő megemlékezés) van szó, akkor az alapelv az, hogy azt az imából való elkészülés után kell ismételni, és ha "du‘ā"-ról (fohászkodás) esik szó, akkor azt, az imából való elkészülés (salām) előtt kell mondani.

(6203)

(64) – عن عمران بن حصين رضي الله عنه قال: كانت في بواكير، فسألت النبي صلى الله عليه وسلم عن الصلاة، فقال: «صل قائماً، فإن لم تستطع فقاعداً، فإن لم تستطع فعلى جنبٍ». [صحيح] - [رواه البخاري] -

(64) – ‘Imrān bin Ḥuṣayn-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta, hogy: Aranyér betegségében szenvedtem, és megkérdeztem a Prófétát (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) ebben az állapotban történő imádkozásról, mire ő azt válaszolta: "Imádkozz állva, és ha nem tudsz, ülve imádkozz, ha pedig nem tudsz, oldalt fekve végezd el az imát". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) elmagyarázta, hogy az imádkozást alaphelyzetben állva kell elvégezni, kivéve abban az esetben, ha nem képes erre, akkor ülve imádkozzon. Ha azonban ülő helyzetben sem tudja valaki elvégezni az imát, akkor oldalára fekve kell, hogy imádkozzon.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Addig, ameddig valaki ép elmével rendelkezik, az imádkozás kötelezettsége nem szűnik meg, hanem az egyén testi képessége szerint az egyik állapotból a másikba való átmenet szerint történik.

2. Az Iszlám kegyelme és könnyítése az, hogy a szolga annyi istenszolgálati cselekedetet végez el, amennyit képessége megenged.

(10951)

(65) - عن أبي هريرة رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَا نَقَصَتْ صَدَقَةٌ مِنْ مَالٍ، وَمَا زَادَ اللَّهُ عَبْدًا بِعَفْوٍ إِلَّا عِزًّا، وَمَا تَوَاضَعَ أَحَدٌ لِلَّهِ إِلَّا رَفَعَهُ اللَّهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(65) – Abú Hurajrától (Allah legyen elégedett vele), hogy Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "A jótékony adakozás nem csökkenti a vagyont. Allah pedig megbecsülésben és dicsőségben növeli azt a hívő szolgát, aki tud megbocsátani. Aki pedig a kellő odaadó alázattal viseltetik Allahhal szemben, azt a Magasztos Allah fokokkal magasabb rangra emeli." [Şahih (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

Ezen a helyen a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) világossá teszi, hogy a jótékony adakozás semmivel sem csökkenti a vagyont, ellenben elúzi arról a kártékony hatásokat; Allah pedig hatalmas jutalommal kárpótolja (azt, aki a vagyonából jótékonyaságból adakozott) - így az növekmény lesz, nem pedig csökkenés.

A megbocsátás akkor, amikor elégtételt vehetnénk, vagy büntethetnénk, növeli becsületünket, erényünket és erőnket.

Ennek az alázatnak és odaadó alázatosságnak Allah Arcát (Elégedettségét) keresőnek kell lennie - ezt nem irányíthatja félelem valakitől, vagy hízelgés valakivel szemben, vagy tőle haszon megszerzésének a reménye - ha minden a megszabott és helyes módon történik, az felemeltetéshez és tisztas becsülethez vezet.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A jóság és a sikeresség Allah Törvényének pontos betartása révén, illetve a jó dolgok végrehajtásával érhető el, még ha néhány ember ennek az ellenkezőjét gondolja is.

(5512)

(66) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «قَالَ اللَّهُ: أَنْفِقْ يَا ابْنَ آدَمَ أَنْفِقْ عَلَيْكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(66) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele), miszerint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "A Magasságos Allah azt mondta: Költs ó, Ádám fia! Én is költeni fogok rád". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) hírül adja, hogy a Magasztos Allah azt mondta: Költs ó, Ádám fia - a kötelező és a ajánlott kiadások közül - nagylelkűbb leszek veled, és Én adok neked helyette és áldást helyezek benne részedre.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A jótékonykodásra és az Allah Útján való költésre való buzdítás .
2. A jótékony célokra való költés az egyik legnagyobb eszköz Allah szolgájának ellátmányában való áldásra és megsokszorozására abból, amiből költött.
3. Ez a hagyomány, amelyet a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) az Ő Urától ad tovább, al-ḥadīth al-qudsī (olyan hagyomány, amelyben a beszélő a Magasztos

Allah) néven ismeretes, vagy al-ilāhī (az isteni eredetű), jelentése: szavai és tartalma a Magasztos Allahtól érkeznek; kivéve, hogy nem tartalmaz a Koránra jellemző sajátosságokat, amelyek által megkülönbözteti minden mástól - mint például az istenszolgálati léte a recitálása által, vagy (az olvasásához szükséges) rituális tisztaság, vagy a kihívás (mások számára) vagy az utánozhatatlan volta (al-i'ğāzu) és így tovább.

(5805)

(67) – عن أبي مسعود رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِذَا أَنْفَقَ الرَّجُلُ عَلَى أَهْلِهِ يَحْتَسِبُهَا فَهُوَ لَهُ صَدَقَةٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(67) – Ibn Mas‘ūd-tól (Allah legyen elégedett vele), miszerint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "Ha egy férfi a családjára költ, és az érte járó jutalmat Allahtól reméli (megkapni), akkor az neki şadaqa-nak (adakozás) számít". [Şahīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ‘alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondja, hogy ha egy férfi a családjára költ, amelynek eltartása kötelező számára, például a feleségére, szüleire, gyermekeire és másokra, akkor ezáltal közelebb kerül a Magasztos Allahhoz, és azért, amiért költ rájuk, olyan jutalomban részesül, mintha adakozott volna Allah Útján.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Allahtól jutalomban részesül (az, aki) költött a családjára.
2. A hívő ember a tettei által mindig keresi Allah Arcát (elégedettségét), és azt a jutalmat, ami Allahnál vár érte.

3. Fontos a kegyes szándék megléte és elhatározása minden cselekedet végrehajtásakor, beleértve a családra fordított kiadásokat is.

(6460)

(68) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ أَنْظَرَ مُعْسِرًا، أَوْ وَضَعَ لَهُ، أَظْلَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تَحْتَ ظِلِّ عَرْشِهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ». [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

(68) – Abú Hurajrától (Allah legyen elégedett vele) aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Az, aki haladékot ad a szorult helyzetben lévőknek, vagy elengedi neki (az adósságot), azt a Magasztos Allah a Trónja árnyékával fogja a Feltámadás Napján beárnyékolni. Azon a Napon, amikor nincs más árnyék, csak az Ő árnyéka." [ṣaḥīḥ (hiteles)] - [At-Tirmidhī és Aḥmad jegyezték le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) hírt adott arról, aki haladékot biztosít az adósságtól szenvedőknek, vagy elengedi azt (az adósságot), annak jutalma: Allah fogja beárnyékolni őt a Trónja alatt a Feltámadás Napján, (azon a Napon) midőn a Nap közelebb kerül a hívő szolgák fejeihez és igen erős lesz számukra annak forrósága. Senki sem lesz képes árnyékot találni, csupán az, akit Allah borít be az Ő árnyékával.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A könnyebbség nyújtásának kiválósága a Magasztos Allah szolgálai számára; ez azon okok közé tartozik, amelyek megmentenek a Feltámadás Napjának borzalmas kínjaitól.
2. A jutalom (al-dzsazá) a cselekedet fajtájának a függvénye.

(69) – عن جابر رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «رَحِمَ اللهُ رَجُلًا سَمَحًا إِذَا بَاعَ، وَإِذَا اشْتَرَى، وَإِذَا أَقْتَضَى». [صحيح] - [رواه البخاري]

(69) – Ġābir-tól (Allah legyen elégedett vele) miszerint: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mondta: "Allah mutasson könyörületet azzal az emberrel szemben, aki kegyes viselkedést tanúsít, amikor elad, amikor vásárol, és amikor adóssága visszafizetését kéri." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) Allah irgalmát kéri mindenkire, aki engedékeny, bőkezű és nagylelkű az eladási ügyleteiben. Nem árazza túl a terméket, és jó módon bánik a vásárlóval. Ha vásárol valamit, engedékeny, nagylelkű és rugalmas és nem értékeli alul és nem kicsinyíti becsmérően az eladandó áru értékét. És engedékeny, bőkezű és nagylelkű, amikor a vele szemben fennálló adósságok visszafizetését kéri. Nem nehezíti meg a szegények és rászorulóknak a dolgát, inkább kedvesen és szelíd módon kéri tőlük a kölcsön visszafizetését, és haladékot ad a fizetésképteleneknek.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A muszlim vallásjogi törvénykezés (šarī'a) egyik célja azon eszközök megőrzése, amelyek az emberek közötti jó kapcsolatokat fenntartják és jobbá teszik.
2. Arra buzdítanak bennünket, hogy a vételnél, az eladásnál és egyéb ügyletek lebonyolításánál nemes, kegyes és erényes modort alkalmazzunk egymással szemben.

(70) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «كان رجلٌ يُدائِنُ الناسَ، فكان يقول لفتاه: إذا أتيت مُعسِرًا فتجاوز عنه، لعل الله يتجاوزُ عنا، فلقي الله فتجاوز عنه». [صحيح] - [متفق عليه]

(70) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele) miszerint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mondta: "Volt egy ember, aki kölcsönt adott az embereknek. Azt mondta a szolgájának: "Ha fizetésképtelen szorongatott helyzetben lévő emberhez érkezel, nézd el az adósságát, így talán Allah is elnézi nekünk (a bűneinket). Amikor az ember találkozott Allahhal (halála után), Allah figyelmen kívül hagyta (elnézte) a bűneit." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquṅ ᵉalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) egy emberről beszél, aki kölcsönt adott az embereknek, vagy halasztott fizetéssel adott el nekik dolgokat. Azt szokta mondani a szolgájának, aki behajtotta az adósságokat az emberektől: Ha elmész egy olyan adóshoz, akinél azt találod, hogy nincs semmije visszafizetni az adósságot, akkor "tekints el tőle"; olyan módon, hogy haladékot ad neki, és nem kényszeríti sürgetve a fizetésre, vagy elfogadja az általa felajánlott keveset, bár az az esedékes összeg mértéke alá esik. Abban a reményben tette ezt, hogy Allah is majd megkegyelmez és megbocsát neki. Amikor meghalt, Allah megbocsátott neki, és figyelmen kívül hagyta a bűneit.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az emberekkel való jóindulatú és megbocsátó bánásmód és a fizetésképtelenek adósságainak figyelmen kívül hagyása a

muszlimok egyik legnagyobb eszköze lesz a Feltámadás (Ítélet) Napján az Allah általi megbocsátáshoz.

2. A teremtmények iránti kegyes jóindulat, az Allah iránti őszinte odaadás és az Ő Irgalmába vetett remény a bűnök megbocsátásának eszközei közé tartoznak.

(3753)

(71) – عن حَوَلَةِ الْأَنْصَارِيَّةِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «إِنَّ رِجَالًا يَتَخَوَّضُونَ فِي مَالِ اللَّهِ بِغَيْرِ حَقٍّ، فَلَهُمُ النَّارُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(71) – Khawla al-Anszárijjahtól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Hallottam a Prófétát (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), amint mondja: "Bizony lesznek emberek, akik jogtalanul el fogják tulajdonítani Allah vagyonát. Nekik a Feltámadás Napján Tűz lesz az osztályrészük." [Şahīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) olyan emberekről szól, akik jogtalan, gonosz, bűnös módon kezelik a muszlimok javait és jogtalanul elveszik azt. Ez a jelenség általános érvényű a javakkal (pénz, vagyon) kapcsolatban, tekintettel összegyűjtésére és megszerzésére, továbbá a nem megfelelő helyre történő elköltésére, és idetartozik az árvák javainak eltékozlása, vagy a vallási alapítvány (waqf) javainak eltékozlása vagy a letétek letagadása vagy a közpénzek jogosulatlan elköltése is.

Majd Ő (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tudatja, hogy ezek jutalma a Feltámadás Napján, bizony a Tűz lesz.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A vagyon, ami az emberek kezében van, az az Allah vagyona, amelyet átadott az embereknek, hogy azt a megszabott és

törvényes módokon költsék el, elkerülve a jogtalan és törvénytelen költekezést. Ez az alapelv általánosan érvényes a vezetőkre és minden más emberre nézve is.

2. A Törvény szigorúan kezeli a közpénzek feletti rendelkezést: ha valakit valami ilyennel bíznak meg, őt a Feltámadás Napján számon kéri (Allah) arról, hogy hogyan szedte be, gyűjtötte össze és hogyan, milyen módon költötte el.
3. Ezen fenyegetés vonatkozik arra is, aki nem törvényes módon kezeli a vagyont, legyen szó saját vagyonáról vagy mások vagyonáról.

(5331)

(72) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ صَامَ رَمَضَانَ

إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» [صحيح] - [متفق عليه]

(72) – Abú Hurajrától (Allah legyen elégedett vele) aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Az, aki hiánytalanul betartja a börtöt Ramadán havában, tiszta és teljes hittel, a jutalmát pedig kizárólag Allahtól reméli (ihtiszában), annak Allah megbocsájtja a múltbeli (kisebb) bűneit". [ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquṅ ᵉalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhāri és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) tudatja, hogy az, aki végig böjtöli Ramadán hónapját, (szívében) Allahban való hittel és igaznak tartva a böjt törvényi elrendelését és azt, amit Allah készített elő a böjtölők számára a bőséges jutalomból - teszi ezt úgy, hogy Allah elégedettségére vágyakozva, képmutatás nélkül és

a hírnév hajszolása nélkül - annak a korábbi bűnei megbocsátásban részesülnek.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az őszinte, hittel történő odaadás (ikhlász) kiválósága és ennek fontossága a Ramadán havi és egyéb böjtölésekben - mindezek a kegyes cselekedetek közül valók.

(4196)

(73) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ يَتَّقُمْ لَيْلَةَ الْقَدْرِ إِيْمَانًا وَاحْتِسَابًا عُفِّرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» [صحيح] - [متفق عليه]

(73) – Abú Hurajrától (Allah legyen elégedett vele) aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Bárki, aki elvégzi a qijámot (az éjszaka során történő felkelést az ima szándékával) az Elrendelés Éjszakáján (laylat al-Qadr), hittel eltelve és Allahtól remélve érte a jutalmat, annak minden korábbi bűne megbocsátásban részesül." [Şahih (hiteles)] - [Muttafaqun ‘alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhāri és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) hírt ad az Elrendelés Éjszakáján történő qijám-ról és annak kiválóságáról - ez Ramadán hónap utolsó tíz éjjelén történhet meg. Az, aki buzgólkodik ezen időszak alatt az imában, a fohászbán, a Qurán (Korán) olvasásban, (az Allahról történő) megemlékezésben - hittel eltelve ezen dolgokban és azokban a híradásokban, amelyek ezek kiválóságáról szólnak; tetteivel a Magasztos Allah jutalmát áhítozva, képmutatás nélkül és a hírnév hajszolása nélkül - annak a korábbi bűnei megbocsátásban részesülnek.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az Elrendelés Éjszakájának kiválósága és az akkor történő qijámra ösztönzés.
2. A kegyes cselekedetek csak abban az esetben fogadtatnak el, ha igaz szándékok vezérlik azokat.
3. Allah kegyessége és az Ő könyörülete ez, hiszen, aki felkel az Elrendelés Éjszakáján, hittel eltelve és Allahtól remélve ennek jutalmát, annak (minden) korábbi bűne megbocsátásban részesül.

(4202)

(74) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ حَجَّ لِلَّهِ فَلَمْ يَرْفُثْ وَلَمْ يَفْسُقْ رَجَعَ كَيَوْمِ وُلِدَتْهُ أُمُّهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(74) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele) (hivatkozva jegyezték fel), aki mondta: Hallottam, ahogy Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "Aki Allahért oly módon teljesítette a zarándoklatot, hogy ezalatt nem létesített testi kapcsolatot és nem követett el semmilyen gonosz, erkölcstelen bűnös dolgot, az olyan tisztán tér majdan vissza, mint amilyen azon a napon volt, amikor édesanyja a világra hozta". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquṅ ḥalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) rámutat annak jutalmára, aki tisztán a Magasztos Allahért végzi el a zarándoklatot (al-Ḥağğū) anélkül, hogy rafath-ba bocsátkozna – ami szexuális kapcsolatot, akár közösülést, akár előjátékot jelent, csókot és simogatást is magában foglal – valamint rossz, gonosz és bűnös

cselekedetekkel nem követett el erkölcstelenséget. A bűnös erkölcstelen cselekedetek közé tartozik az is, ha az iħrām állapotában tartózkodva tesznek tiltott dolgokat. Ha ezektől távol tartja magát a zarándok, akkor bűnöktől mentesen úgy tér vissza a zarándoklatról (a családjához), mint egy újszülött, aki bűnöktől mentesen születik meg.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Bár a bűnök elkövetése minden körülmények között tilos, tiltottságuk a zarándoklat rítusai tiszteletét tekintve még hangsúlyosabbá válik a zarándoklati időszak és annak ceremóniái (manāsiku-l-Ĥaġġ) alatt.
2. Minden egyes ember hibáktól és bűnöktől mentesen születik, és nem hordozza és nem is felelős senki más bűnéért.

(2758)

(75) – عن ابن عباس رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «ما من أيامٍ العَمَلُ الصَّالِحُ فيها أحبُّ إلى الله من هذه الأيام» يعني أيامَ العشر، قالوا: يا رسولَ الله، ولا الجهادُ في سبيلِ الله؟ قال: «ولا الجهادُ في سبيلِ الله، إلا رجلٌ خرَّجَ بنفسِه وماله فلم يَرْجِعْ من ذلك بشيءٍ». [صحيح] - [رواه البخاري وأبو داود، واللفظ له]

(75) – Ibn ‘Abbās-tól (Allah legyen elégedett mindkettőjünkkel), aki azt mondta, hogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mondta: "Nincs olyan erényes cselekedetben töltött nap sem, amelynek cselekedete jobban tetszene Allahnak, mint az ezekben a napokban végzett, vagyis Dū-l-Ḥiġġa első tíz napjában. Ők (a Társak) megkérdezték: Allah Küldötte, még csak nem is az Allah (ġihād) Útján való erőfeszítés? Azt mondta: (Igen), még csak nem is az Allah útján való erőfeszítés, kivéve azt az embert, aki kimegy (Allah útján) életével és vagyonával, és egyikkel sem tér vissza". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī és Abū Dāwūd jegyezték le, a szövegezés az utóbbi]

A magyarázat:

Ebben a hagyományban, a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megmagyarázza azt, hogy a jó cselekedetek elvégzése Dū-l-Ḥiġġa első tíz napjában jobb, mint az év többi részében.

A Társak (Allah legyen elégedett velük) megkérdezték a Prófétát (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), hogy a Dū-l-Ḥiġġa hónap első tíz napján kívül Allah útjában megtett erőfeszítés, vagy ezekben a napokban végzett jó cselekedetek megtétele a jobb ?

Erre azt válaszolta a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget): hogy ezekben a napokban a jó cselekedetek megtétele jobb, mint más napokon Allah útjában megtett erőfeszítés, kivéve azt az embert, aki Allahért küzdött és kockáztatta épségét és pénzét az Ő Útján, és elvesztette a pénzét, és elhagyta a lelke a testét Allahért. Csak ez az a cselekedet, ami magasztosabb a jó cselekedetekkel szemben ezekben az erényes napokban.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A jó cselekedetek kiválósága Dū-l-Ḥiġġa első tíz napjában: a muszlimoknak meg kell ragadnia ezeket a napokat, és bővelkednie kell az engedelmisségben, mint például a Mindenható Allah emlékezése (dhikr), a Korán olvasása, a 'takbīr' (Allāhu akbaru ismétlése), a 'tahlīl' (lā ilāha illā-Llāhu ismétlése), az 'taḥmīd' (al-ḥamdu li-Llāhi ismétlése) sokszori ismétlése, imádkozások (idejünkben való) betartása, adakozás, böjtölés és az ehhez hasonló kegyes, alázatos és istenfélő cselekedetek.

(6255)

(76) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى صَوْرِكُمْ وَأَمْوَالِكُمْ، وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(76) – Abú Hurajrától (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Bizony Allah nem a ti alakotokat (külső megjelenésedet) vagy javaitokat tekinti meg, hanem Ő a szíveiteket és tetteiteket figyeli és vizsgálja meg." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) megmagyarázza, hogy a Magasztos Allah nem a hívő szolgák külső, testi formáját nézi, nem a testüket vizsgálja - vajon azok szépek-e vagy megvetendők, magasak vagy alacsonyok; egészségesek vagy betegesek. Továbbá nem figyeli a javaikat és vagyonukat sem: sok van-e, vagy kevesebb. A Magasztos Allah nem ezen dolgok szerint ítél az Ő szolgálai fölött, sem pedig ezen dolgok különböző mértéke alapján. Ellenben a hívők szívébe tekint és azt vizsgálja, mennyi istenfélelem és bizonyosság, őszinteség és tiszta odaadás rejtőzik bennük. Továbbá

nézi azt is, mennyi képmutatás és hírnév utáni vágy található (a szívekben). Majd a cselekedeteket figyeli meg tisztaságukat vagy romlottságukat mérlegelve - ezek alapján büntet vagy jutalmaz.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A szívek őszinteségének és tisztaságának fontossága és a szívek megtisztítása minden kifogásolható tulajdonságtól.
2. A szív boldogulása és tisztasága függ az őszinte odaadástól, a cselekedetek boldogulása és tisztasága attól függ mennyiben követik azok, a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) által elmondottakat. E két hely jelenti a vizsgálat kiinduló pontját a Magasztos Allahnál.
3. Az embernek nem szabad elcsábulni a vagyona által, vagy szépsége által vagy teste kinézete miatt, sem semmi más földi hívságok által.
4. Intő figyelmeztetés: a külsőségek nem lehetnek fontosabbak a belső tulajdonságok kiválóságánál és azok jobbá tételénél.

(4555)

(77) - عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُوْبِقَاتِ»، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا هُنَّ؟ قَالَ: «الشَّرْكَ بِاللَّهِ، وَالسَّحْرُ، وَقَتْلُ النَّفْسِ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ، وَأَكْلُ الرِّبَا، وَأَكْلُ مَالِ الْيَتِيمِ، وَالتَّوَلَّى يَوْمَ الرَّحْفِ، وَقَدْفُ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ الْعَافِيَاتِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(77) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele) (hivatkozva jegyezték fel), aki a Prófétától (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), aki mondta: "Kerüljétek el a hét pusztulásba vivő bűnt" Azt mondták: "Ó, Allah Küldötte! Melyek azok?" Azt mondta: "Allah mellé bárki vagy bármi társítása, varázslat (varázslás), olyan személy megölése, akinek megölését Allah megtiltotta, kivéve ha ez jogosan történik, uzsora habzsolása (használata), egy árva gyermek vagyónának jogtalan elpazarlása, elmenekülés a csataterőről a harc napján, és a tiszta, ártatlan, erényes és hívő nők rágalmazása." [Şahīḥ (hiteles)] - [Muttafaquṅ ḥalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megparancsolja a Közösségének (Umma), hogy kerüljék el a hét pusztító bűnt és engedetlenségi cselekedeteket. Amikor megkérdezték tőle, hogy melyek azok, a következőképpen magyarázta azokat:

Először is: társat állítani Allah mellé azáltal, hogy bárkit vagy bármit egyenrangúvá, hasonlóvá tenni Vele, magasztaltassék - történjen ez bármilyen formában is. És bármilyen istenszolgálati cselekedetet másnak szentelni, mint a Magasztos Allahnak. A társítással kezdte a felsorolást, mert ez a legsúlyosabb bűn.

Másodszor: a mágia (varázslat, boszorkányság) - amely magában foglalja a csomókba való fűjást, a varázslatokat, a kezeléseket és a füstölést - ami hatással lehet a megbabonázott személy testére, halált vagy megbetegedést okozva, vagy eltávolodást okoz férj és feleség

között. Ez sátáni és a gonosztól származó tevékenység, és többnyire nem hajthatók végre, csak Allah mellé társítás elkövetésével és a gonosz szellemek tetszésének eleget téve abban, amit azok szeretnek.

Harmadszor: olyan személy megölése, akinek megölését Allah megtiltotta; kivéve a törvényileg előírt rendelkezések alapján, amelyeket az uralkodó, a bíró, a törvény embere hajthat végre.

Negyedszer: uzsora (pénz) vagy az efféle haszon bármelyik formájának használata (elfogadása vagy felajánlása).

Ötödször: egy olyan gyermek vagyonának megsértése (elkobzása, eltékozlása, elpazarlása, jogtalan felhasználása), akinek meghalt az édesapja, mielőtt elérte volna a pubertás kort.

Hatodszor: menekülés a hitetlenekkel vívott harc elől.

Hetedik: a tiszta és nemes, erkölcsös és erényes nők megvádolása házasságtöréssel, és ugyanígy a férfiak megvádolása.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A főbűnök száma nem korlátozódik csak hétre, de súlyosságukat és veszélyességüket tekintve ezt a hetet kiemelik (a többi közül).
2. Megengedett egy embert megölni kizárólag jogos megtorlásból, hite elhagyásáért vagy házasságkötés utáni paráználkodásért (törvénytelen nemi élet) - azt követően, hogy előzőleg erényes életet élt. És ezeknek végrehajtását csakis a törvényes uralkodó rendheti el.

(3331)

(78) – عن جُبَيْرِ بْنِ مُطْعِمٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ قَاطِعٌ رَحِمٍ». [صحيح] - [متفق عليه]

(78) – Dzsubajr ibn Mut'imtól (Allah legyen elégedett vele), miszerint ő hallotta a Prófétát (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), amint mondja: "Nem lép be a Paradicsomba az, aki megszakítja a rokoni kötelékeket." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaqun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt tanítja, hogy az, aki megszakítja a rokonaival azon jogokat, amelyek azokat megilletnék, vagy bántalmazza őket és rosszat tesz nekik, az ilyen személy teljes joggal megérdemli, hogy ne léphessen be a Paradicsomba.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A rokoni kötelékek megszakítása a nagy bűnök kategóriájába sorolandó.
2. A rokoni kapcsolatok megtartása az ismert módon lehetséges, ám a helyek, időpontok és a személyek eltéréseket okozhatnak.
3. A rokoni szálak ápolása történhet látogatás útján, adakozás révén, vagy kegyes és illendő bánásmóddal irányukban, a betegek meglátogatásával, illetve megparancsolva nekik az általánosan elfogadott jót (al-amr bil ma'rúf) és megtiltva az általánosan elfogadott kifogásolhatót (an-nahj 'anil-munkar) és így tovább.
4. Minél közelebbi rokonnal történt a rokoni kapcsolat megszakítása, annál nagyobb és súlyosabb a bűn.

(79) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ أَحَبَّ أَنْ يُبَسِّطَ لَهُ فِي رِزْقِهِ، وَيُنْسَأَ لَهُ فِي آثَرِهِ، فَلْيَصِلْ رَحْمَةً». [صحيح] - [متفق عليه]

(79) – Anasz ibn Máliktól (Allah legyen elégedett vele), miszerint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Aki azt szeretné, hogy bőségesen áradjon rá az ellátmány Allahtól és, hogy életkora meghosszabbodjon, az ápolja a rokoni szálakat és kapcsolatokat." [Şahih (hiteles)] - [Muttafaqun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) itt arra buzdít, hogy ápolni kell a rokoni kapcsolatokat - meglátogatásukkal, testi és anyagi nagylelkűséggel és ehhez hasonlókkal - ezen dolgok hozzájárulnak az isteni gondoskodás megnövekedéséhez és az élettartam meghosszabbodásához.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az ar-rahim szó jelentése: a rokonok összessége apai és anyai ágon, minél közelebbi ez a fokozat, annál fontosabb a kapcsolatok ápolása.
2. A jutalmazás a cselekedet fajtája alapján történik: aki odaadó jósággal, kegyes és helyénvaló viselkedéssel ápolja a rokoni szálakat, annak Allah meghosszabbítja életét és megnöveli a gondoskodást róla.
3. A rokoni szálak ápolásának (szilat ur-rahim) következménye lehet az Allahtól való gondoskodásban (ellátmányban) való részesülés, annak növekedése, továbbá az élettartam

növekedése. Még ha az élettartam és a gondoskodás (Allah által) előre meghatározott is, az áldás megléte megnyilvánulhat az Isteni gondoskodásban és az élethosszban, tehát az ember jobban és hasznosabban tölti az életét másoknál. Az Isteni gondoskodás és az élettartam növekedése valóságos növekedés. Ám Allah minden dolognak a legjobb Tudója.

(5372)

(80) - عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «لَيْسَ الْوَأَصِلُ بِالْمُكَافِي، وَلَكِنَّ الْوَأَصِلُ الَّذِي إِذَا قُطِعَتْ رَحْمُهُ وَصَلَّهَا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(80) - ‘Abdullāh bin ‘Amr-tól (Allah legyen elégedett mindkettőjünkkel), aki a Prófétától (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), aki mondta: "A rokonsági kötelékeket pontosan fenntartó (ápoló) személy nem az, aki viszonozza a jót, amit rokonai tettek vele, hanem valójában a rokonsági kapcsolatokat fenntartó az, aki jó kapcsolatot ápol azokkal a rokonokkal, akik megszakítják vele a rokoni kötelékeket." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) hírül adja, hogy aki tökéletesen fenntartja a rokoni kötelékeket és kegyes, istenfélő kedvességet tanúsít rokonai iránt, az nem egyenlő azzal, aki kedvességgel viszonozza a kedvességet, hanem a rokoni kötelékek valódi fenntartója az, akivel ha megszakítják a rokonsági kapcsolatokat, akkor helyreállítja azokat, még akkor is ha rosszul bántak vele vagy rosszat tesznek vele, ő akkor is jósággal viszonozza azt nekik.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A vallásjogban elfogadott rokoni kapcsolatok valódi fenntartása az, ha építed és fenntartod a kapcsolatokat azokkal, akik megszakítják azokat veled, megbocsátasz azoknak, akik rosszat tettek veled és nyújtasz (adsz) azoknak, akik elutasították, hogy adjanak neked. Csupán a jó tettek viszonzása nem egyenlő a jó családi kapcsolatok vagy kötelékek fenntartásával.
2. A rokonsági kapcsolatok fenntartásának lényege, hogy minél többet adjunk nekik a jóból: pénz formájában, értük mondott fohászok formájában, megparancsolni nekik az általánosan elfogadott jót (al-amru bi-l-ma'rūf) és megtiltani nekik az általánosan elfogadott kifogásolandót (an-nahyu 'ani-l-munkar) és ehhez hasonlók. És képesség szerint távol tartani tőlük a rosszat.

(3854)

(81) - عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «أَتَذْرُونَ مَا الْغَيْبَةُ؟»، قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «ذِكْرُكَ أَخَاكَ بِمَا يَكْرَهُ»، قِيلَ: أَفَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ فِي أَخِي مَا أَقُولُ؟ قَالَ: «إِنْ كَانَ فِيهِ مَا تَقُولُ فَقَدْ اغْتَبْتَهُ، وَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهِ فَقَدْ بَهْتَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(81) – Abú Hurajrától (Allah legyen elégedett vele) miszerint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Tudjátok-e mi a rágalmazás(al-ghíbah)?" - Mondták: "Allah és az Ő Küldötte jobban tudják." - Mondta: "Az nem más, mint mikor testvéredet (a Vallásban) olyan módon említed, amit ő kifogásolhatna, vagy nem szeretne." - Majd azt kérdezték: "Hogyan vélekedsz akkor, ha a testvéremben megvan az, amit mondok?" - Erre mondta: "Ha benne valóban megvan az, amit mondasz, akkor kibeszélted őt a háta mögött. De ha nincs meg benne az a tulajdonság, amit te róla állítasz, akkor ez becsületsértő rágalmazás." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

Ebben a hagyományban a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) megmagyarázza a tiltott kibeszélés valós tényét, azaz: egy távollévő muszlim olyan módon történő említése, amit ő maga kifogásolhatna, legyenek azok az ő testi vagy erkölcsi tulajdonságai, mint félszemű, csaló, hazudozó és ezekhez hasonló negatív jelzők. Még abban az esetben is, ha ezek a tulajdonságok megvannak benne.

Ám ha ezek a tulajdonságok nincsenek meg benne, úgy ez súlyosabb, mint a ghíbah (kibeszélés): ez az al-buhtán (a becsületsértő rágalmazás), azaz olyan hazug koholmány állítása egy emberről, amivel valójában nem is rendelkezik.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) szép tanítása, mivel ő a problémákat kérdések útján igyekszik magyarázni.

2. A Társak szép és illendő viselkedése a Prófétával (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) midőn így szólnak: "Allah és az Ő Küldötte jobban tudják."
3. Ha megkérdezett nem rendelkezik tudással azzal kapcsolatban, amiről kérdezik, illendő azt mondania: Alláhu a'lam (Allah jobban tudja).
4. Allah Törvénye a társadalmat olyan módon védelmezi, hogy megőrzi a jogokat és a testvériséget annak tagjai között.
5. A ghíba tilalmas, kivéve néhány esetet, amelyek előnyöket tartalmazhatnak, mint: a bűn elhárítása, midőn a bűnt elszenvedett személy megemlíti annak nevét, aki bűnt követett el vele szemben, annak említve meg, aki képes a jogokat érvényesíteni; így mondhatja: "ez és ez igazságtalan módon járt el velem" vagy "ezt és ezt tette velem". Vagy a házassági ügyek megbeszélése, vagy a közös együttműködés vagy a kapcsolatok helyreállítása és ehhez hasonlók.

(5326)

(82) – عن حذيفة رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «لَا يَدْخُلُ

الْجَنَّةَ قَتَاتٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(82) – Hudhajfahtól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Hallottam a Prófétát (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), amint mondja: "Egyetlen rágalmazón (qattát) sem léphet majd be a Paradicsomba." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Itt ő (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) arról tudósít, hogy az al-nammám (gyalázkodó, rágalmazó, rossz szándékkal

pletykálkodó) az a személy, aki hordja és terjeszti a szót az emberek között azzal a céllal, hogy romlást okozzon közöttük - az ilyen személy joggal érdemli meg azt a büntetést, hogy nem léphet be a Paradicsomba.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az an-namímah (pletyka, rágalmazó beszéd) a nagy bűnök kategóriájába tartozik.
2. An-namímah tiltása: mivel az romlást okoz és károsan hat az egyén és a közösségek viszonyára.

(5368)

(83) - عن عائشة رضي الله عنها عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِنَّ أَبْعَصَ الرَّجَالِ إِلَى اللَّهِ الْأَكْدُ الْخَصْمُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(83) – 'Á'isától (Allah legyen elégedett vele) hogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "A legnagyobb haragvást kiváltó ember Allahnál, a hevesen veszekedő (al-aluddu) és a durván vitatkozó (al-khaszím)" [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) hírül adja, hogy a Magasztos Allah haragvással fordul a hevesen és gyakran vitázó ember felé, aki nem hajlik az igazságosáág felé és az (értelmetlen) vitájával igyekszik eltüntetni azt. Avagy megeshet, hogy jogosan vitázik, ám túlzásokba esik a vita során, túl heves (tekintet nélkül másokra), így letér az egyenesség és kiméertség útjáról és tudás nélküli lesz a vitája.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Nem tekinthető elvetendő, megvetett vitának az, ha a jogtalanságot elszenvedett személy jogosan kéri jogának visszaállítását, vallásjogi érvekkel alátámasztva.
2. A vita, a hangos veszekedő szóváltás, a nézeteltérés a nyelv ördögi gonoszságot tartalmazó részéhez tartoznak, amik szétagoltságot, kölcsönös ellenségeskedést és ellentmondást szítanak a muszlimok között.
3. A vita áldott (al-mudzsádala mahmúda), ha az igazság érdekében történik és annak módszerei jók és illendők. Ám elvetendővé és kifogásolhatóvá (madhmúma) válik, ha az igazságot akarják általa érvényteleníteni és a valótlan hamist (al-bátil) fenntartani érv, indok és bizonyíték nélküli.

(5474)

(84) - عن أبي بكرة رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «إِذَا التَّقَى الْمُسْلِمَانِ بِسَيْفَيْهِمَا فَالْقَاتِلُ وَالْمَقْتُولُ فِي النَّارِ»، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ هَذَا الْقَاتِلُ، فَمَا بَالُ الْمَقْتُولِ؟ قَالَ: «إِنَّهُ كَانَ حَرِيصًا عَلَى قَتْلِ صَاحِبِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(84) – Abú Bakrtól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Hallottam Allah Küldöttét (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), amint mondja: "Ha két muszlim kard által találkozik, abban az esetben a gyilkos és az áldozat is a Tűzbe jut." Mondtam: Ó, Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), [azt értem, hogy] ez a gyilkos [sorsa]. Ám, mi a helyzet a meggyilkolttal? Mondta: "Ő is azon buzgólkodott, hogy társát megölje." [ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquṅ ᵉalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhāri és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) tudatja, ha két muszlim összecsap és mindketten karddal támadnak, és mind a kettőnek az a célja, hogy megsemmisítse a másikat, úgy a gyilkos (szó szerint a megölő: al-qátíl) a Tűzbe kerül annak okán, hogy szándékosan rátámadott a másakra és célja annak megölése volt. A meggyilkolt helyzetének megértése gondot okozott a Társaknak: Hogyan kerülhet a Tűzbe? A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) tudatja, hogy ő szintén a Tűzben van, mivel arra törekedett, hogy megölje a másikat; semmi más nem akadályozta őt az ölésben, csupán az, hogy a gyilkosa rátámadott és megelőzte őt.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A büntetés jogos és megérdemelt azzal szemben, aki engedetlenség elkövetésére adja a fejét, szívében helyeselve ezt a tettet és kihasználva minden eszközt.

2. Ez egy igen szigorú intés azzal kapcsolatban, hogy a muszlimok egymással harcoljanak; a fenyegető ígéret erre pedig: a Tűz.
3. Ha jogos a harc a muszlimok között, abban az esetben nem vonatkozik rá a fenyegető ígéret, mint például harc a zsarnoki módon cselekvők ellen vagy a gonoszságot terjesztők ellen.
4. Azt, aki al-kabírá-t követ el, nem kell hitetlenséggel vádolni, csak és kizárólag tette miatt: hiszen a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) a két szemben álló harcolót muszlimnak nevezte.
5. Ha két muszlim egymással kerül szembe, bármilyen ölésre alkalmas eszközzel felszerelve, majd az egyikük megöli a másikat, úgy a gyilkos és az áldozat is a Tűzbe kerül. A kard említése a hagyományban csupán egy példa (a különböző gyilkoló eszközökre történő utalás).

(4304)

(85) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «لَا تَسْبُوا الْأَمْوَاتَ، فَإِنَّهُمْ قَدْ أَفْضُوا إِلَىٰ مَا قَدَّمُوا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(85) – 'Áisától (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt mondta: "Ne szidalmazzátok a halottakat! Hiszen ők már elérték azt, amit korábban előre küldtek." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

E hagyományban a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) elmagyarázza, hogy tilos szidalmazni a halottakat és nem szabad a becsületükbe gázolni, ez a legalantasabb erkölcsi jellemvonások közé tartozik. Hiszen ők már eljutottak azokhoz a

dolgokhoz, amiket előre küldtek a kegyes vagy bűnös cselekedetektől. Továbbá ez a szidalmazás hozzájuk már nem ér el, ez csupán az élőkét sújthatja.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A hagyomány világos tilalmat ír le az elhunytak bántó szidalmazását illetően.
2. Az elhunytak szidalmazásának elhagyása az élők érdekeinek a tiszteletben tartását is jelenti, illetve a társadalom épségének megőrzését is a baráti kapcsolatok megromlásától és a kölcsönös gyűlölködéstől.
3. Szidalmazásuk megtiltásának a bölcsessége: ők már elérték mindazt, amit előre küldtek, ezért a szidalmazásuknak nincs semmi haszna, ez csupán a hátrahagyott rokonainak bántalmazását szolgálhatja.
4. Nem megengedett az ember számára, hogy olyasmit mondjon, amiben nincs világos előny és haszon (maszlaha).

(5364)

(86) – عن أبي أيوب الأنصاري رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَا يَحِلُّ لِرَجُلٍ أَنْ يَهْجُرَ أَخَاهُ فَوْقَ ثَلَاثِ لَيَالٍ، يَلْتَقِيَانِ، فَيُعْرِضُ هَذَا وَيُعْرِضُ هَذَا، وَخَيْرُهُمَا الَّذِي يَبْدَأُ بِالسَّلَامِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(86) – Abú Ajjúb al-Anszárítól (Allah legyen elégedett vele), miszerint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Nem megengedett a (muszlim) ember számára, hogy testvérét három éjjelen túl is (három nap) elhanyagolja és ne beszéljen vele. Ha találkoznak, akkor az egyik az egyik irányba, míg a másik a másik irányba menne. Bizony a legjobb a két ilyen férfi közül az, aki elsőként köszön a másiknak." [Şahīḥ (hiteles)] - [Muttafaquḥ ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) megtiltja, hogy az egyik muszlim ember a másik muszlim testvérét elhanyagolja, több, mint három napon át. Ha találkoznának egymással, egyikük sem köszönne és nem szólna a másikhöz.

A két ilyen perlekedő fél közül az a jobb, aki igyekszik megszüntetni ezt az elzárkózást, és ő kezdi el a békesség (assz-szalám) szavával. Az al-hadzsr (elhanyagolás, tartózkodás, elvonulás) szó jelentése itt 'elhagyás önmagáért; valaki elhagyása'. Ami az Allah jogáért történő elhagyást illeti, mint például az engedetlenek, az újítók, a rossznak társainak elhagyása, ez a típus nem köthető meg időkorláttal, ez az al-hadzsbban rejlő előny és haszon tárgyát képezi; letelik, ha letelt a kiváltó ok.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az al-hadzsr engedélyezett három napig, vagy annál kevesebb ideig, figyelembe véve az emberi természetet. Három nap

után megszűnik az al-hadzsir, ennyi idő alatt a konfliktus meg kell, hogy oldódjon.

2. A 'békesség' (köszönés) szavának kiválósága, hogy eltörli azon dolgokat, amelyek fájdalmasak lehetnek a lélek számára, illetve ez a szeretetre utaló jel.
3. Az Iszlám buzgón int a követői közötti testvéri kötelékre és a társadalmi barátságra (al-ulfah; szeretetteljes, baráti érzés a másik iránt, amely a kölcsönös tiszteleten alapul) egymás között.

(5365)

(87) - عن سهل بن سعد رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ يَضْمَنْ لِي مَا بَيْنَ لِحْيَيْهِ وَمَا بَيْنَ رِجْلَيْهِ أَضْمَنْ لَهُ الْجَنَّةَ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(87) – Sahl bin Sa‘d-tól (Allah legyen elégedett vele) hivatkozva jegyezték fel, hogy Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "Aki szavatolja nekem, hogy megőrzi azt, ami a két állkapcsa és a két lába között van, annak én szavatolom a Paradicsomot". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) két olyan dolgról adott nekünk hírt, amelyeket ha egy muszlim betart, akkor beléphet a Paradicsomba.

Az első: megőrizni a nyelvet az olyan beszédőtől, amely a Magasztos Allah haragját idézi elő.

A második: a szemérem megóvása az obszcenitástól (tiltott szexuális cselekedetektől).

Mivel ezt a két szervet gyakran használják a bűnök és engedtlenségi cselekedetek elkövetésében.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A nyelv és a szemérmek megőrzése a Paradicsomba való belépés eszköze.
2. A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) kiemelte a nyelvet és a szemérmet, mert e kettő jelenti a legnagyobb megpróbáltatások forrását az emberek számára ezen a világon és a Túlvilágon.

(3475)

(88) – عن أسامة بن زيد رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَا تَرَكَتُ بَعْدِي فِتْنَةٌ أَضَرَّ عَلَى الرَّجَالِ مِنَ النِّسَاءِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(88) – Usāma bin Zayd-tól (Allah legyen elégedett mindkettőjünkkel), aki azt mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mondta: "Nem hagytam magam mögött olyan megpróbáltatást (kísértést), amely a férfiakra nézve ártalmasabb lenne, mint a nőket." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaqun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) hírül adja, hogy nem hagyott maga után olyan megpróbáltatást vagy próbát, amely veszélyesebb lehetne a férfiakra nézve, mint a nőket. Ez azt jelenti, ha a családjából származik, akkor követheti őt Allah törvényei megsértésében, ha pedig idegen számára, akkor a vele való keveredés és egyedüllét, és az ebből fakadó bűnök miatt.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Egy muszlimnak óvakodnia kell a nők kísértésétől, és el kell zárnia minden olyan utat, amely a kísértéshez vezet.

2. Egy hívőnek erősen ragaszkodnia kell Allah-hoz (a Korán és a Sunna [a Próféta gyakorlata, életvitele, szava, tettei és bejegyzései - által tanított dolgok révén), és kérnie kell Tőle, hogy megvédje a kísértésektől.

(5830)

(89) - عن عقبه بن عامر رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَحَقُّ الشُّرُوطِ أَنْ تُوفُوا بِهِ مَا اسْتَحَلَلْتُمْ بِهِ الْفُرُوجَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(89) – ‘Uqba bin ‘Āmir-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta, hogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "A legmértöbb feltételek, amelyeket teljesítetek, azok, amelyekkel törvényessé teszitek a szexuális kapcsolatot (feleségeitekkel)." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ‘alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mondta, hogy a házasság beteljesedésének első feltétele az, ami miatt engedélyezték (a közösülési) örömeik élvezetét egy nővel. Ezek a megengedett feltételek, amelyeket a feleség a házassági szerződésben megkövetel.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Teljesíteni kell azokat a feltételeket, amelyek mellett az egyik házastárs elkötelezte magát a másik felé, kivéve a feltételt, amely ḥarām-má (tiltottá) teszi a ḥalāl-t (megengedett) vagy megengedett) teszi a tiltottat.
2. A házasság feltételeinek betartása és megerősítése biztosabb, mert ezáltal lesz megengedett a házasság élete.

3. A házasság státuszának nagyszerűsége az Iszlámban, ahol erős hangsúlyt kap annak feltételeinek teljesítése és betartása.

(6021)

(90) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «الدُّنْيَا مَتَاعٌ، وَخَيْرُ مَتَاعِ الدُّنْيَا الْمَرْأَةُ الصَّالِحَةُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(90) – ‘Abdullāh bin ‘Umar-tól (Allah legyen elégedett mindkettőjünkkel) miszerint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "Az egész világ egy mulandó élvezet, de (közülük) a legjobb élvezet a világon egy tisztességes (becsületes, erényes) feleség." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) elmondja, hogy az evilági életet és ami benne van, azt csak egy bizonyos ideig élvezzük és azután minden elmúlik. Továbbá, hogy az evilági élet élvezeteiből a legjobb, az a jóra való feleség, akire ha ránéz (a férje), akkor boldogságot okoz neki, ha kér tőle valamit, akkor engedelmeskedik neki, és ha távol van tőle, akkor megőrzi (a feleség) saját magát (becsületességét) és (a férj) vagyonát.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Megengedett, hogy pazarlás és arrogancia nélkül élvezzük az evilág javait, amelyeket Allah engedélyezett az Ő hívő szolgálai számára.
2. Ez a hagyomány ösztönzés a becsületes feleség választására, mert segíteni fogja a férjet, hogy (közösen) engedelmeskedjenek a Urukknak.

3. Az evilági élvezetek közül a legjobb az, amely az Allah iránti engedelmisséget szolgálja és azt segíti elő.

(5794)

(91) – عن ابن عمر رضي الله عنهما: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَهَى عَنِ الْقَرَاعِ.

[صحيح] - [متفق عليه]

(91) – Ibn ‘Umar-tól (Allah legyen elégedett mindkettőjünkkel), aki azt mondta: A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megtiltotta a qaza‘-t. [ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ‘alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megtiltotta a hajnak oly módon történő borotválását, ahol leborotválják az egyik részét ám meghagyják a haj többi részét.

Ez egy általános érvényű tiltás, amely a férfiaknak, a kiskorúaknak és a nagykorúaknak egyaránt szól. Ami a nőket illeti, nekik nem szabad leborotválni a hajukat (a fejükön).

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az Iszlám vallásjogi Törvénye az ember külső kinézetével és megjelenésével is törődik.

(8914)

(92) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما قال: لَمْ يَكُنِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَاحِشًا وَلَا مُتَفَحِّشًا، وَكَانَ يَقُولُ: «إِنَّ مِنْ خِيَارِكُمْ أَحْسَنَكُمْ أَخْلَاقًا». [صحيح] - [متفق عليه]

(92) – ‘Abdullāh bin ‘Amr-tól (Allah legyen elégedett mindkettőjükkel), aki azt mondta: A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) soha nem használt sem rossz, sem pedig obszcén beszédet (sem fáhiš, sem pedig mutafahhiš beszéd). Azt szokta mondani, hogy „közületek a legjobbak azok, akiknek legjobb a modora és jelleme”. [Şaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquḥ ‘alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Nem tartozott a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) erkölcséhez a csúnya beszéd vagy immorális cselekedet, és nem is állt szándékában ilyet tenni, mert Ő (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) nagyszerű, hatalmas, kiváló erkölcsi jellemzők tulajdonosa volt.

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: A legjobb közületek Allah szemében az, akinek nagyszerű az erkölcsé, ami megnyilvánul az általánosan elfogadott jóra történő erőfeszítésben (badhl al-ma‘rūf), a vidám, mosolygós tekintetben, az (emberek) károkozásától való tartózkodásban, és az emberekkel való találkozás alatti szép viselkedésben.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A hívő kötelessége, hogy távol tartsa magát a csúnya és az obszcén beszédetől és a rossz cselekedetektől.
2. Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) erkölcsének tökéletessége: csakis jó és nemes cselekedet valamint szép és jó beszéd származik tőle.

3. A jó és kiemelkedő erkölcs egy verseny terepe, így aki megelőzi a többieket, az a legjobb hívők közé tartozott, és a legtökéletesebb a hitben.

(5803)

(93) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «إِنَّ الْمُؤْمِنَ لَيُدْرِكُ بِحُسْنِ خُلُقِهِ دَرَجَةَ الصَّائِمِ الْقَائِمِ». [صحيح بشواهده] - [رواه أبو داود وأحمد]

(93) – ‘Ā’iša-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Hallottam, ahogy Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "Bizony, a hívő jó erkölcsével (viselkedésével) elnyeri annak rangját, aki éjjel imádkozik, nappal pedig böjtöl". [ṣaḥīḥ bi-šawāhidihi (hiteles, a tanúsítványok alapján, más hagyományozók láncolatában közölt hasonló tartalom)] - [Abū Dāwūd és Aḥmad jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) elmondja, hogy a jó erkölcs olyan státuszra emeli a tulajdonosát, mint aki nappal böjtöl és aki éjjel imádkozik. És a jó erkölcs megnyilvánulása: nagylelkűen adakozás, szép beszéd, kedves arc, valamint a bántalmazástól való tartózkodás és annak eltűrése az emberektől.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az Iszlám nagy hangsúlyt fektet a személyi erkölcs finomítására és tökéletesítésére.
2. A (folyamatos) jó erkölcs erénye, hogy általa eljut a hívő szolga egy olyan böjtölő szintjére, aki nem töri meg a böjtöt, és olyan imádkozó szintjére, aki nem fárad bele az imájában.

3. A napközbeni böjt és az éjszakai imádság két nagyon magasztos tett, amelyek (általában) nehézséget jelentenek a lelkek számára. A jó erkölcsű ember azért érte el a ezt a rangot, mert küzdött önmagával szemben azért, hogy az emberekkel való jó bánásmódot elérje.

(5799)

(94) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا، وَخَيْرُكُمْ خَيْرُكُمْ لِنِسَائِهِمْ». [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

(94) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Hitét tekintve, a legtökéletesebb hívő [a hívők közül] az, akinek az erkölce a legkiválóbb; közületek a legjobbak pedig azok, akik a legjobbak a feleségükhöz." [Ḥasan (jó; a hitelestől gyengébb)] - [Abū Dāwūd, at-Tirmidhī és Aḥmad jegyezték le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) elmondja, hogy hitét tekintve a legtökéletesebb az emberek közül az, aki kiváló és kiemelkedő erkölcsi tulajdonságokkal rendelkezik, és ez megmutatkozik a jókedvű, vidám és kedves arcán, a jó cselekedeteiben, szép és illendő beszédében és a rossztól, ártalom okozásától való tartózkodásában.

A hívők közül a legjobbak azok, akik a legkedvesebbek és a legjobban viselkednek az asszonyaikkal, mint a feleségükkel, lányokkal, lánytestvéreikkel és a női rokonokkal; mivel az emberek közül ők azok, akik jogosultak a legjobb bánásmódra.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A jó és kiemelkedő erkölcsi tulajdonságok kiválósága; hiszen ezek részei a hitnek.
2. A cselekedetek a hit részei, és a hit mértéke pedig nő vagy csökken (a hit erőssége vagy gyengesége).
3. Ez a ḥadīṭ (hagyomány) rámutat a nők tiszteletére (és rangjukra) az Iszlámban és ösztönöz a velük való jó bánásmódra.

(5792)

(95) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: سئِلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ أَكْثَرِ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ الْجَنَّةَ، فَقَالَ: «تَقْوَى اللَّهِ وَحُسْنُ الْخُلُقِ»، وَسُئِلَ عَنْ أَكْثَرِ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ النَّارَ فَقَالَ: «الْفَمُّ وَالْفَرْحُ». [حسن صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(95) – Abú Hurajrától (Allah legyen elégedett vel), aki mondta: Megkérdezték Allah Küldöttét (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) arról, hogy mi az a cselekedet, ami a legesélyesebben juttatja be az embereket a Paradicsomba. Ő mondta: "Allah félése (istenfélelem, taqwá-Allah) és a helyes viselkedés." Majd megkérdezték, mi az, ami a leginkább a Tűzbe juttatja az embereket? Ő mondta: 'A száj (al-famm) és a nemi szerv (al-fardzs)". [Ḥasan ṣaḥīḥ (Jó hiteles)] - [At-Tirmidhī, Ibn Māğā és Aḥmad jegyezték le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) megvilágosítja a legnagyobb okokat, amelyek a Paradicsomot eredményezik. Ezek száma kettő:

Az istenfélelem és helyes viselkedés (erkölcsös tiszta élet).

Az istenfélelem azt jelenti, hogy közéd és Allah büntetése közé védelmi eszközt (wiqája) helyezel, azaz elvégzed és megteszed az Ő parancsait és elkerülsz és elhagyod az Ő tilalmas dolgait.

A helyes viselkedés a mosolygós, tiszta arc, az általánosan elfogadott jóra törekvés és az ártalom, károkozás elhárítása.

A legnagyobb okok, amelyek a Tűzbe vezetnek, ezek száma szintén kettő:

a nyelv és a nemi szerv.

A nyelv az engedetlenségeket (hordozhatja magában): a hazugság, rágalmazás, rosszindulatú pletyka és ehhez hasonlók.

A nemi szerv engedetlenségei közül való: a paráznság (házasságon kívüli nemi élet, az-ziná), al-liwát (szodómia, homoszexualitás) és ehhez hasonlók.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A Paradicsomba történő belépésnek vannak okai, amelyek Allahhoz kötődnek, ezek közül való: az Ő féelme, és vannak okok, amelyek az emberekhez köthetők, ezek közül való a helyes viselkedés.
2. A nyelv veszélyt rejthet magában a tulajdonosa számára, és ez a testrészt a Tűzbe történő belépés egyik oka.
3. A bűnös vágyak és a fertelmes, aberrált szexuális és nem törvényes cselekedetek veszélyt jelentenek az emberre, és ezek a Tűzbe történő belépés okai közül valók.

(5476)

(96) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه قال: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَحْسَنَ النَّاسِ خُلُقًا. [صحيح] - [متفق عليه]

(96) – Anas bin Mālik-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldöttének (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) erkölce a legszebb volt az emberek között. [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquṅ ḥalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) a legtökéletesebb erkölccsel rendelkező ember volt. Ő, az erkölcs és az erény minden részletében az élen járt, mint például a kedves beszédben, a jó cselekedetekben és a kedves mosolyban (barátságos arc). Nem okozott senkinek fájdalmat, viszont eltűrte azt másoktól.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) jellemének tökéletessége.
2. A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) a jó jellem tökéletes példája.
3. Ebben buzdítás van arra, hogy kövessük a Próféát (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) a tökéletes jellemében.

(6180)

(97) – قال سعد بن هشام بن عامر - عندما دخل على عائشة رضي الله عنها: يَا أُمَّ الْمُؤْمِنِينَ، أَنْبِئِينِي عَنْ خُلُقِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَتْ: أَلَسْتَ تَقْرَأُ الْقُرْآنَ؟ قُلْتُ: بَلَى، قَالَتْ: فَإِنَّ خُلُقَ نَبِيِّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ الْقُرْآنَ. [صحيح] - [رواه مسلم في جملة حديث طويل]

(97) – Sa'd bin Hišām bin 'Āmir azt mondta, amikor meglátogatta 'Ā'iša-t (Allah legyen elégedett vele): Ó, Hívők Anyja! Beszélj nekem Allah Küldöttének (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) jelleméről. Azt mondta: Talán nem olvasod a Koránt? Mondtam neki, dehogynem. Erre azt mondta: Bizony, a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) jelleme maga a Korán volt. [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le egy hosszabb hagyomány keretében]

A magyarázat:

Megkérdezték a Hívők Anyját 'Ā'iša-t (Allah legyen elégedett vele) a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) jelleméről. Ő egy átfogó szóval válaszolt, és a kérdezőt a Kegyes Korán felé fordította, amely magában foglalja a tökéletesség minden tulajdonságát, és így szólt: A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) erkölce maga a Korán (-ban megírt) erkölcsössessége volt. Betartotta azt, amit a Korán megparancsolt, és elkerülte azt, amit a Korán megtiltott. Erkölce tehát az volt, hogy ennek megfelelően cselekedjen, és megálljon a (tilalmasnak nyilvánított) határainál, tiszteletteljes volt annak (a Kegyes Koránnak) illetlenségét alkalmazva, és figyelembe vette a benne lévő példabeszédeket, példázatokot és hasonlatokat és történeteit.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ebben a hagyományban buzdítás található a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) példájának követésére, ahogyan a Korán erkölcsrendszerét elfogadva,

alkalmazta azt a saját morális tanaiban és viselkedésének minden egyes mozzanatában.

2. Dicséri Allah Küldöttének (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) erkölcsi normáit, mivel ezek az isteni Sugallat ragyogó megnyilatkozási formái.
3. A Korán minden nemes erkölcsi és morális tulajdonság forrása.
4. Az Iszlámban az erkölcs magában foglalja az egész vallást: a vallásjogi előírások és parancsok véghezvitelével és a tilalmak elkerülésével.

(8265)

(98) – عن شداد بن أوس رضي الله عنه قال: ثنَّانِ حَفِظْتُهُمَا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ الْإِحْسَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ، فَإِذَا قَتَلْتُمْ فَأَحْسِنُوا الْقِتْلَةَ، وَإِذَا ذَبَحْتُمْ فَأَحْسِنُوا الذَّبْحَ، وَلْيُحِدَّ أَحَدُكُمْ شَفْرَتَهُ، فَلْيُرِحْ ذَبِيحَتَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(98) – Saddád ibn Awsztól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Két dolgot jegyeztem meg Allah Küldöttétől (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), aki azt mondta: "Bizony Allah a jólelkű, helyes és kegyes viselkedést (al-ihszán) írta meg mindennel kapcsolatban. Ha a harcban ölnötök kell, azt a helyes, lehető legtisztább módon tegyétek meg. Ha állatot vágtok le, akkor azt a helyes és kegyes módon tegyétek meg. Minden ilyen esetben mindenki jól élesítse meg a pengéjét, hogy a lehető legkevesebb szenvedést okozza a levágandó állatnak!" [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tudósít arról, hogy a magasztos Allah előírta számunkra az al-ihszánt minden

létező dolog esetén. Az al-ihszán nem más, mint Allah (parancsainak és tiltásainak) folyamatos figyelembe vétele és betartása; úgy az Ő szolgálatában, mint a jóra való törekvésben, vagy a teremtményeknek okozott kín és fájdalom tekintetében - így a harcban is és az állat levágásakor az al-ihszánt kell gyakorolni.

Az ihszán, a törvényileg engedélyezett megtorló ölés (qiszász) esetén: a legkönnyebb módot kell választani, a legegyszerűbbet és a leggyorsabbat a kivégzendő személy tekintetében.

Az ihszán, az áldozati állat levágásakor: a levágandó állatot már a megélesített eszközzel kell megközelíteni, és nem az állat előtt kell az eszközt megélesíteni, amelynek azt így végig kellene néznie; nem szabad úgy állatot levágni, hogy a többi állat a közelben figyeli.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a Magasztos Allah Kegyelme és Könyörülete a teremtményekkel kapcsolatban.
2. A harcban vagy az állat levágásakor gyakorolt ihszán nem más, mint a törvényi előírás betartása.
3. Allah törvénye (sarí'ah) tökéletes. Minden jó és kiváló dolgot tartalmaz, többek között a könyörületes és helyes viselkedést az állatokkal szemben is.
4. Törvényileg tiltott az ember megcsonkítása megölése után.
5. Törvényileg tilos minden olyan dolog, amely az állat bántalmazásához vagy kínzásához vezetne.

(99) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ الْمُقْسِطِينَ عِنْدَ اللَّهِ عَلَىٰ مَنَابِرٍ مِنْ نُورٍ، عَنْ يَمِينِ الرَّحْمَنِ عَزَّ وَجَلَّ، وَكَلَّمَا يَدَيْهِ يَمِينٌ، الَّذِينَ يَعْدِلُونَ فِي حُكْمِهِمْ وَأَهْلِيهِمْ وَمَا وَلَوْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(99) – 'Abdulláh ibn 'Amrtól (Allah legyen elégedett kettejükkel), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt mondta: "Bizony az igazságosak (al-muqsziún; uralkodók, bírák és mások), majdan Allahnál fényből készített minbarokon (minbar: szószék a mecsetben) lesznek. A Könyörületes (áldasson és magasztaltasson) jobbán; mindkét Keze jobb! Ők azok, akik igazságosan döntenek és helyesen bánnak családtagjaikkal, népükkel és azzal, amit magukra vállaltak feladatként." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) itt elmondja, hogy azok, akik egyenességgel és igazsággal döntenek az emberek között, akik az ő irányításuk alá tartoznak, döntéseiket és családjaikat illetően, azok magas és kiváló helyeken fognak ülni, amely (helyek) fényből készültek; megtiszteltetés ez számukra a Feltámadás Napján. Ezek a minbarok a Könyörületes (magasztaltasson; az arab szövegben a ta'álá ige szerepel: magasztaltasson; magasan felette van Ő mindennek és mindenkinek) Jobbján vannak, ám az Ő keze (mind a kettő) jobb.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az egyenesség, igazságosság (al-'adl) kiválósága, és az arra történő buzdítás.
2. Az egyenes igazságosság általánosan érvényes minden felügyeleti tevékenységben és az emberek közötti (jogi)

döntésben, mi több, ez vonatkozik a feleségek és a gyermekek közötti igazságos bánásmódra is.

3. Az igazságosan viselkedők, döntők és cselekvők helyzetének megvilágítása (milyen is lesz az) a Feltámadás Napján.
4. A hívők megítélésének alapja (helyzetük fokozata, hogy milyen magas fokozatot érnek el) az Ítélet Napján az evilági cselekedetük lesz.
5. A vágy, az óhaj felkeltésének módszertana a Hívás (ad-Da'wah) módszereinek része, amely révén a megszólított vágyat érez az engedelmességre.

(4935)

(100) – عن أبي سعيد الخدري رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَا ضَرَرَ

وَلَا ضِرَارَ، مَنْ ضَارَّ ضَرَّهُ اللَّهُ، وَمَنْ شَاقَّ شَقَّ اللَّهُ عَلَيْهِ». [صحيح بشواهده] - [رواه الدارقطني]

(100) – Abú Sza'íd al-Khudrítól (Allah legyen elégedett vele) miszerint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Ne legyen károkozás (darar) és ne legyen megtorló (visszaadott, viszonzott) károkozás (dirár). Aki kárt, sérelmet okoz, annak Allah is (hasonló) kárt és sérelmet fog okozni. Ha valaki ellenségeskedést követ el, azzal szemben Allah is ellenségeskedést fog elkövetni, annak megfelelően. [Ṣaḥīḥ bi-ṣawāhidihī (hiteles, a tanúsítványok alapján, más hagyományozók láncolatában közölt hasonló tartalom)] - [Ad-Dāraqūṭnī jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) ebben a hagyományban megmagyarázza, hogy el kell hárítani a károkozást és annak bármilyen megnyilvánulását és különböző formáit, saját

magunkról és másokról is. Senkinek sem megengedett, hogy akár saját magát vagy másokat bántalmazzon.

Nem megengedett, hogy a károkozást (hasonló) károkozással viszonzozza valaki is, hiszen a károkozás károkozás marad, kivéve, ha a qiszász (a törvényileg engedélyezett megtorló büntetés) alapján történik, túlkapasra való vetemedés nélkül.

Majd a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) világossá tette a fenyegető intést: károkozás fog történni azzal, aki kárt okozott az embereknek, illetve ellenségeskedés fog arra szállni, aki ellenségesen viselkedett az emberekkel.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a hadíth megtiltja a károkozás hasonlónál nagyobb mértékű viszonzását.
2. Allah soha semmi olyat nem parancsolt meg az Ő szolgálóinak, ami az ő kárukra vagy sérelmükre lenne.
3. Tiltott a károkozás, a viszonzásképp adott károkozás úgy szóban, mint tettben.
4. A viszonzás a cselekedet típusától függ: aki kárt okoz, annak Allah is kárt, sérelmet fog okozni, aki ellenségeskedést követ el, azzal szemben Allah is ellenségeskedést fog elkövetni.
5. A törvényi alapelv: (az Iszlám) Törvénye nem ismeri el a darart és tiltja a dirárt.

(4711)

(101) – عن أبي هريرة رضي الله عنه: أَنَّ رَجُلًا قَالَ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَوْصِنِي، قَالَ: «لَا تَغْضَبْ» فَرَدَّدَ مِرَارًا قَالَ: «لَا تَغْضَبْ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(101) – Abú Hurajrától (Allah legyen elégedett vele): Egy férfi mondta a Próféának (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), szólván: Hagyj nekem örökül valami kiváló tanácsot! Mondta " Ne légy haragos!" Többször is megismételte ezt: "Ne légy haragos!" [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

Egy ember a Társak (Allah elégedettsége reájuk) közül megkérte a Próféát (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), hogy hagyjon részére valami olyan tudást vagy tanácsot, amely hasznára válhat, ő pedig azon utasítással tanította, hogy "Ne légy haragos!" Ennek értelme: el kell kerülni minden olyan tényezőt, okot, amely végül a haragváshoz vezetne el, igyekezni kell önmagát kordában tartani, önuralmat gyakorolni, ha a harag kezdene eluralkodni rajta. Ne engedje senki, hogy a haragja ölésre, ütlegelésre vagy szidalomra ragadja el.

A férfi többször is megismételte a hasznos tanácsra irányuló kérdését, ám Ő (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) nem tett semmit hozzá a "Ne légy haragos!" tanácshoz.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Intő figyelmeztetés a haraggal és annak kiváltó okaival kapcsolatban, hiszen ez a rossznak a melegágya, ami megakadályozza a jó dolgokat.
2. Dicséretes a harag Allahért, akárcsak az a harag, ami azért ébred, mert Allah tiltásait megszegik.
3. A válasz többszöri megismétlése, ha a helyzet úgy követeli, annak érdekében, hogy a hallgatóság teljes mértékben megértse, felfogja azt és megtudja annak fontosságát.

4. A kiváló tanács kérése az ismerettel és tudással rendelkezőtől és annak kiemelkedő helyzete.

(4709)

(102) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرْعَةِ، إِنَّمَا الشَّدِيدُ الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(102) – Abú Hurajrától (Allah legyen elégedett vele) miszerint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt mondta: "Nem az az erős, aki fizikai harccal győzi le ellenfelét. Az erős bizony csupán az, aki urrá képes lenni magán a harag pillanatában." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaḥun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) elmagyarázza, hogy a valós erő nem a testi, fizikai erőt jelenti, vagy valaki fizikai erejének fölényében valaki mást legyőz, ellenben az igazi erő abban rejlik, midőn saját lelkével, saját magával harcol és erőt is tud venni magán midőn a harag elöntené. Ez egy olyan erő meglétére utal, ami képessé teszi a lelkét (a személyt) hogy a sátán fölé kerekedjen, legyőzve azt.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A türelmes kitartás és a lélek megfékezésének a kiválósága a harag pillanatában; ez azon kegyes cselekedetek sorába tartozik, amire az Iszlám buzdít.
2. Harag pillanatában a lélek (saját magunk) ellen vívott harca sokkal súlyosabb, mint az ellenséggel vívott harc.

3. Az Iszlám megváltoztatta a pogánykori (dzsáhilijjah) erő fogalmát és átalakította azt kegyes, morális tettekké, magasztos tartalommal felruházva azt. A legerősebb ember az, aki uralja lelkét (saját magát) és szorosan fogja lelkének gyepelőjét.
4. Távolságot kell tartani a haragtól, mivel az számos rossz és káros dolog okozója az egyén és a társadalom számára.

(5351)

(103) – عن عبد الله بن عمر رضي الله عنهما قال: سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلًا يَعِظُ أَخَاهُ فِي الْحَيَاءِ، فَقَالَ: «الْحَيَاءُ مِنَ الْإِيمَانِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(103) – 'Abdulláh ibn 'Umartól (Allah legyen elégedett kettejükkel), aki azt mondta: A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) hallott egy férfit, amint kritikusan oktatja testvérét a szemérmességgel kapcsolatban. És mondta: " A szemérmesség a hitből való dolog (annak része)." [Şahīḥ (hiteles)] - [Muttafaquṅ ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) hallott egy férfit, aki azt tanácsolta a testvéreinek (a Vallásban), hogy hagyja el a túlzásba vitt szemérmességet. Ő megmagyarázta neki, hogy a szemérmesség a Hit része, csak és kizárólag jót eredményezhet.

A szemérmesség egy olyan jellembeli vonás, amely a kiváló cselekedetre buzdít és borzalmas, rossz dolog elhagyására ösztönöz.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ami megakadályozhat a jó véghezvitelében, az nem nevezhető szerénységnek, sokkal inkább zavarnak és

önbizalomhiánynak (khadzsal), tehetetlenségnek, hatástalanságnak és gyengeségnek, bátortalanságnak.

2. A szerénység és szemérmesség a Magasztos Allahtól származó tulajdonság, amely megvalósul a megparancsolt dolgok végrehajtásában és a tilalmasak elhagyásában.
3. A szerénység az emberek között az irántuk mutatott tiszteletben nyilvánul meg, s abban, hogy mindenkit a maga helyzetének megfelelően kezelünk és elhagyjuk azokat a dolgokat, amelyek egy (jól bevált) szokást csorbítanak.

(5478)

(104) – عن المقدم بن معدي كرب رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِذَا أَحَبَّ الرَّجُلُ أَحَاهُ فَلْيُخْبِرْهُ أَنَّهُ يُحِبُّهُ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في السنن الكبرى وأحمد]

(104) – Al-Miqdām bin Ma‘dī Karib-tól (Allah legyen elégedett vele) aki a Próféától (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), aki mondta: "Amikor az ember szereti a testvérét, meg kell mondania neki, hogy szereti őt." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Abū Dāwūd, At-Tirmidhī és an-Nasā‘ī, as-Sunanu-l-Kubrā-ban, és Aḥmad jegyezték le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) rámutat egy olyan eszközre, módosatra, amely erősíti a köteléket a hívők között és terjeszti közöttük a szeretetet. Ha valaki szereti valamelyik muszlim testvérét, meg kell mondania neki, hogy szereti őt.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Rámutat annak kiválóságára, hogy a szeretet kizárólag a Magasztos Allah kedvéért van, nem pedig világi érdekekért.

2. Ajánlatos tudatni azzal, akit Allahért szeretsz, hogy szereted őt, hogy ez növelje a szeretetet és a barátságot köztetek.
3. A szeretet terjesztése a hívők között erősíti testvériségüket a hitben, és megvédi a társadalmat a széteséstől és a különböző (egymással rivalizáló) csoportok létrejöttétől, a széttagoaltságtól.

(3017)

(105) – عن جابر بن عبد الله رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «كُلُّ مَعْرُوفٍ صَدَقَةٌ». [صحيح] - [رواه البخاري من حديث جابر، ورواه مسلم من حديث حذيفة]

(105) – Dzsábir bin 'Abdulláhtól (Allah legyen elégedett kettejünkkel), miszerint a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Minden jó cselekedet illetve helyénvaló dolog (ma'rúf) jótékony adakozásnak számít (assz-szadaqah)." [Şahīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le Ğābir hagyománya alapján, és Muslim Ḥudhayfa hagyománya alapján]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) arról szól, hogy minden egyes kegyes és helyénvaló tett, mások hasznára szolgáló cselekedet, legyen az szó vagy tett, az jótékony adakozásnak minősül, amiért jutalom (adzsar, thawáb) jár.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A jótékony adakozás nem korlátozódik csupán arra, hogy az ember a vagyonából megadja a rá kirótt törvényi részt, ám tartalmaz minden jó cselekedetet, amit az ember tehet vagy mondhat és amit eljuttat másokhoz.
2. Ebben ösztönzés (targhīb) van arra nézve, hogy mindenki igyekezzen helyénvaló és illendő jó (ma'rúf) cselekvések

elkövetésre és mindarra, amiben mások számára is haszon rejlik.

3. A ma'rúf egyetlen megnyilvánulási formáját sem szabad lebecsülni, legyen az bármilyen csekély dolog is.

(5346)

(106) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ جَارَهُ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ صَيْفَهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(106) – Abú Hurajrától (Allah legyen elégedett vele), hogy Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Aki hisz Allahban és az Utolsó Napban az (csak) jót szóljon, vagy hallgasson. Aki hisz Allahban és az Utolsó Napban, az tisztelje meg a szomszédját. Aki hisz Allahban és az Utolsó Napban, az tisztelje meg a vendégét." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Ebben a hagyományban a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) megmagyarázza, hogy az a szolga - aki hisz Allahban és az Utolsó Napban, amelyen Ő hozzá lesz a visszatérése, és azon (a Napon) lesz jutalmazása a tettei összessége alapján - az ilyen személyt a hite buzdítja arra, hogy ezeket a (kiváló) részleteket és jellemzőket végrehajtsa.

Az első a szép és illendő beszéd, mint a taszbíh (a szubhán Alláh-magasztaltassék Allah), vagy a tahlíl (a lá iláha illá Alláh - nincs más jogosan imádható isten Allahon kívül) elmondása, és az általánosan elfogadott jó (al-ma'rúf) megparancsolása és az általánosan elfogadott kifogásolandó (al-munkar) megtiltása, az emberek közötti jobbító

tevékenység - ha ezeket nem teszi meg, abban az esetben ragaszkodjon a hallgatáshoz, ártalmat ne okozzon és ügyeljen nyelvére (mit mond).

A második a szomszéd megtisztelése: ami helyes, kegyes és illendő viselkedést jelent a szomszédoddal szemben, elkerülve bármiféle ártó és káros tevékenységet.

A harmadik a vendég tisztelete: aki azért jön , hogy téged meglátogasson, szép kegyes szavakkal kell fogadni és élelemmel kínálni és ehhez hasonlóknak.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az Allahban és az Utolsó Napban való hit az alapja minden jónak, és e két alapelv az, amik a jó tettek megcselekvésére buzdítják (az embert).
2. Intó figyelmeztetés a nyelv által okozott problémákról és kellemetlenségekről.
3. Az iszlám az egymás közötti barátságos viszony (al-ulfa) és a nagylelkűség vallása.
4. Ezek a meghatározó tulajdonságok a hit ágazatainak részét képezik és az áldott viselkedés és illemtan meghatározói.
5. A sok beszéd valami kifogásolthoz, megvetendőhöz (al-makrúh) vagy tiltotthoz vezethet el, a hallgatás biztonsága csak jóhoz vezethet.

(5437)

(107) - عن أبي ذر رضي الله عنه قال: قال لي النبي صلى الله عليه وسلم: «لَا تَحْقِرَنَّ مِنْ

الْمَعْرُوفِ شَيْئًا، وَلَوْ أَنْ تَلْقَى أَخَاكَ بِوَجْهِ طَلْقٍ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(107) – Abú Dharrról (Allah legyen elégedett vele) aki mondta: a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "A jó cselekedetek (al-ma'rúf) közül még a legcsekélyebbet se vessétek meg! Még azt sem, ha valaki csak annyit tesz, hogy mosolygó arccal fogadja testvérét." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) itt arra buzdít mindenkit, hogy kegyes, jó cselekedeteket (al-ma'rúf) hajtson végre. Nem szabad abból semmit sem megvetni, bármilyen csekély legyen is. Ide tartozik az arcon a mosoly a találkozáskor. A muszlimnak törekednie kell ezen dolgokra, mivel ez a barátságos közeledés és viselkedés jele a muszlim testvérel szemben és örömforrás is lehet a másik számára.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A muszlimok közötti kölcsönös szeretet kiválósága, a mosoly és az öröm kimutatása a találkozáskor.
2. Allah törvényének tökéletessége és mindent átfogó jellegének a leírása, hiszen ez elhozott minden olyan dolgot, ami a muszlimok előnyére lehet és egységességük megerősítését szolgálja.
3. Buzdítás az al-ma'rúf cselekedetek végrehajtására, még akkor is ha csupán jelentéktelen dologról van is szó.
4. Annak kívánatossága, hogy örömet szerezzünk a muszlimoknak, hiszen ez valósíthatja meg a szeretetteljes barátságot és társasági viszonyt közöttük.

(108) - عن جرير بن عبد الله رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ

لَا يَرْحَمُ النَّاسَ لَا يَرْحَمُهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ». [صحيح] - [متفق عليه]

(108) – Dzsarír ibn 'Abdulláhtól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt mondta: "Aki nem könyörületes az emberekkel szemben, azon a Magasztos Allah sem fog könyörülni." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquṅ ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt magyarázza, hogy azon személyen, aki nem könyörületes másokkal, azon a Magasztos Allah sem fog könyörülni. A hívő szolga könyörülete a többi teremttel szemben a legmagasabb eszközök és módok egyike, amellyel a Magasztos Allah Könyörületét el lehet érni.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A könyörület (ar-rahmah) megkövetelt dolog a többi teremtménnyel szemben, ám ebben az összefüggésben, a hagyomány az 'embereket' említi, különös törődés jeleként velük szemben.
2. Allah, Ő az ar-Rahím (Könyörületes) és megkönyörül az Ő könyörületes hívő szolgálain. A jutalom a cselekedet fajtájától függ.
3. A könyörület az emberekkel szemben tartalmazza: a jó dolgok eljuttatását hozzájuk, rossz elhárítását tőlük, a velük való együttélést a legjobb és legszebb, a legtökéletesebb formában.

(109) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «حَقُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ خَمْسٌ: رَدُّ السَّلَامِ، وَعِيَادَةُ الْمَرِيضِ، وَاتِّبَاعُ الْجَنَائِزِ، وَإِجَابَةُ الدَّعْوَةِ، وَكَشْمِيْتُ الْعَاطِسِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(109) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "Egy muszlim öt joggal tartozik egy másik muszlimmal szemben: viszonzza a köszönést, meglátogatja őt, ha megbetegszik, (amikor meghal, akkor) követi a temetési menetét, elfogadja a meghívását és fohással válaszol neki, amikor tüsszentett (tašmīt)." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) elmond a muszlimok egymással szembeni jogai közül néhányat. Eme jogok közül az első, hogy viszonzd vagy válaszolsz a köszönésére annak, aki köszönt téged.

A második jog: meglátogatni őt, ha megbetegszik.

A harmadik jog: követni a temetési menetét az otthonától a temetési ima elvégzéséig, és onnan a sírjáig és (ott maradni addig) míg eltemetik.

A negyedik jog: elfogadni a meghívását, ha meghív egy lakomával egybekötött ünnepségre vagy házasságra és hasonló ünnepségre.

Az ötödik jog: amikor tüsszent és (hallhatóan) al-ḥamdu li-Llāhi-t mondván dicsőíti Allahot, akkor úgy válaszoljon neki, hogy: yarḥamuka-Llāhu (Allah legyen kegyes hozzád), amelynek hallatán a tüsszentő személy azt válaszolja vissza, hogy: yahdīkumu-Llāhu wa yuṣliḥu bālakum (Allah vezessen téged a jó úton és tegye jóvá a helyzetedet).

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a hagyomány bemutatja: az Iszlám mérhetetlen kiválóságát mivel hangsúlyozza a muszlimok között tiszteletben tartandó jogokat, és erősíti közöttük a testvériséget és a szeretetet.

(3706)

(110) – عن ابن عمر رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَا زَالَ

يُوصِيَنِي جِبْرِيلُ بِالْجَارِ، حَتَّى ظَنَنْتُ أَنَّهُ سَيُورَثُهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(110) – Ibn 'Umar-tól (Allah legyen elégedett kettejükkel [vele és az apjával]), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Dzsibríl folyamatosan tanácsolta nekem a szomszédal való helyes és kegyes bánásmódot. Végül már azt gondoltam, hogy a szomszéd az örökösök közé fog tartozni." [ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquḥ alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) itt elmondja, hogy Gábriel angyal folyamatosan ismételtette neki és meg is parancsolta a szomszédal való odaadó törődést. A szomszéd a közelben lakó, közvetlenül mellettünk élő, legyen az muszlim vagy nem muszlim, közelünkben vagy kissé távolabb. A jogát meg kell őrizni, nem szabad bántalmazni, kegyesen kell vele viselkedni és türelmet kell gyakorolni vele szemben. Végül már úgy gondolta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), a szomszéd jogainak ilyen magas szintje és Gábriel folyamatos ismétlése miatt, hogy Allah kinyilatkoztatást küld arra vonatkozóan, hogy a muszlim szomszéd is részesedni fog muszlim szomszédjának halála után a hagyatékából .

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A szomszéd jogának nagysága és ennek tiszteletben tartása.
2. A szomszédok jogaira vonatkozó ismételt utasítás elrendeli a szomszédok tiszteletét és a helyes, kegyes viselkedést, az ártalmas dolgokat el kell hárítani róluk, meg kell látogatni őket betegségük esetén, üdvözölni kell örömteli esemény alkalmából, együttérzést kell kifejezni a súlyos csapás idején.
3. Minél közelebb van a szomszéd ajtaja (hozzánk), annál erősebb az ő joga.
4. Allah Törvénye tökéletes, hiszen bemutatja a társadalom boldogulásának útját a szomszédokkal való kegyes és helyes viselkedés által (is) illetve, hogy az ártalmas dolgokat igyekezni kell elhárítani róluk.

(4965)

(111) – عن أبي الدرداء رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ رَدَّ عَنْ عِرْضِ أَخِيهِ رَدَّ اللَّهُ عَنْ وَجْهِهِ النَّارَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

(111) – Abú Ad-Dardá'-tól (Allah legyen elégedett vele), hogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Bárki, aki megvédi másik muszlim testvére becsületét, annak Allah megvédelmezi az arcát a Tűzzel szemben a Feltámadás Napján." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [At-Tirmidhī és Aḥmad jegyezték le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt tanítja, hogy az a személy, aki védelmezően lép fel egy olyan muszlim testvérenek a becsülete érdekében, aki nincs jelen, azáltal, hogy annak korholást, a rosszindulatú beszédet és a vele szembeni kárt

megakadályozza, arról a muszlimról Allah elhárítja a büntetést a Feltámadás Napján.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A muszlimok becsületét (rossz indulatú) beszéddel illetni tilos. (A muszlimok becsületével, tisztességével kapcsolatos beszéd tilalma.)
2. A jutalmazás a cselekedet fajtája szerint történik , aki megvédelmezi testvére becsületét, azt Allah is megvédelmezi és eltávolítja a Tűztől.
3. Az iszlám az egymás közötti testvéri szeretet és egymás kölcsönös megsegítésének vallása.

(5514)

(112) – عن عائشة رضي الله عنها زوج النبي صلى الله عليه وسلم عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِنَّ الرَّفْقَ لَا يَكُونُ فِي شَيْءٍ إِلَّا زَانَهُ، وَلَا يُنْزَعُ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا شَانَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(112) – ‘Ā’iša-tól (Allah legyen elégedett vele), a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) felesége, aki Allah Küldöttétől (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), aki mondta: "Valahányszor kedvesség van valamiben, az feldíszíti azt, és valahányszor eltávolítják (a kedvességet) valamiből, az megcsúfítja és hiányossá teszi azt." [ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) elmagyarázza, hogy a szavakban és a tettekben megjelenő kedvesség és gyengédség hozzáad a dolgok szépségéhez, tökéletességéhez és kiemeli

annak jóságait. Jobb, ha a (beszélő és cselekvő) tulajdonosa felismeri az igényét.

A kedvesség hiánya elrontja és megcsúfítja a dolgokat, és megakadályozza, hogy (a beszéd vagy cselekvés) tulajdonosa felismerje szükségét, még ha nehézségek árán is.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ösztönzés a kedvesség fejlesztésére.
2. A gyengédség megszépíti az embert, és ez minden jónak az okozója a vallási és a világi dolgokban.

(5796)

(113) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «يَسِّرُوا وَلَا

تُعَسِّرُوا، وَبَشِّرُوا وَلَا تُنْفِرُوا». [صحيح] - [متفق عليه]

(113) – Anas bin Mālik-tól (Allah legyen elégedett vele), aki a Próféától (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), aki mondta: „Könnyítsétek meg az emberek dolgát (vallási kérdésekben), és ne nehezítsétek meg a dolgukat, adjatok nekik jó híreket, és ne kényszerítsétek őket a menekülésre (az Iszlám elől)". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaḥun ᵉalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhāri és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megparancsolja az emberek dolgainak megkönnyítését, nem pedig azok megnehezítését a vallás és a világ minden kérdésében. Ez azokon a határokon belül értendő, amit Allah, a Magasságos megengedett és törvényileg előírt.

Ez a hagyomány arra buzdítja őket, hogy jó hírt adjanak az embereknek, és ne idegenítsék el őket tőle (a vallástól).

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Egy hívőre nézve kötelező, hogy Allahért szeresse az embereket és jó dolgokra ösztönözze őket.
2. Az Allah Útjára hívónak (ad-dā'ī) bölcsen kell cselekednie, hogyan közvetítse az Iszlámra hívást az emberek felé.
3. A jó hír közlése boldogságot, könnyebbséget és megnyugvást okoz a (vallás felé) hívónak azért, amit az embereknek ad (a helyes útra való hívással).
4. Az elriasztó beszéd idegenkedést, visszalépést és kételyeket szül az Iszlám felé hívó személy szavaival kapcsolatban.
5. Allah óriási könyörülete a szolgálói iránt, és Ő jóváhagyta számukra a toleráns vallást és a könnyű törvénykezést.
6. A fentiekben leírt könnyítés: az, amit (az Iszlám) Törvény elhozott.

(5866)

(114) – عن أنس رضي الله عنه قال: كُنَّا عِنْدَ عُمَرَ فَقَالَ: «نُهَيْنَا عَنِ التَّكْلِيفِ». [صحيح]

[رواه البخاري]

(114) – Anas-tól (bin Mālik) (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: "Mi éppen 'Umar-nál voltunk, amikor ő azt mondta: megtiltatt nekünk "al-takalluf" (olyan nehéz, felesleges feladatot vállaljunk, amely meghaladja képességeinket)". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

'Umar (Allah legyen elégedett vele) azt mondja el, hogy Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megtiltotta nekik, hogy azt csinálják, ami felesleges nehézséget és túlzást okozna nekik anélkül, hogy erre szükség lenne, akár szóban, akár tettben.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A tilalmas takalluf-hoz (felesleges, túlzott, tiltott cselekedetekhez) hozzátartozik: a sok felesleges kérdés feltevése, vagy olyan dolgokról fecsegni, amelyről nincs tudásunk, vagy megnehezíteni egy olyan dolgot, amelyben Allah könnyítés és könnyebbséget helyezett el.
2. Egy muszlimnak hozzá kell szoktatnia magát az engedékenységhöz és tartózkodnia kell a kényszeres és felesleges viselkedéstől a szavaiban és a cselekedeteiben, továbbá: az evésében, az ivásában, a beszédében és minden más helyzetében.
3. Az Iszlám a könnyítés, az egyszerűség és a könnyebbség (yusr) vallása.

(8945)

(115) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ اللَّهَ لَيَرْضَىٰ عَنِ الْعَبْدِ أَنْ يَأْكُلَ الْأَكْلَةَ فَيَحْمَدُهُ عَلَيْهَا، أَوْ يَشْرَبَ الشَّرْبَةَ فَيَحْمَدُهُ عَلَيْهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(115) – Anas bin Mālik-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta, hogy: Allah küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "Allah elégedett a szolgájával, aki amikor eszik egy (falat) ételt, akkor dicsőíti Allahot és hálát ad Neki (mondván: al-ḥamdu li-Llāhi), vagy iszik egy (korty) italt és azért dicsőíti Allahot és hálát ad Neki (mondván: al-ḥamdu li-Llāhi)". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) elmagyarázza, hogy midőn a szolga az Urát dicsőíti és hálát ad Neki a bőkezűségéért és a kegyeiért az egyik olyan dolog, amellyel elnyeri

Allah elégedettségét. Így megeszi az ételt, és azt mondja: A dicsőség és a hála Allahot illeti (al-ḥamdu li-Llāhi), és amikor megissza az italt, akkor (is) azt mondja: A dicsőség és a hála Allahot illeti (al-ḥamdu li-Llāhi).

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A Mindenható és Magasztos Allah nagylelkűsége: Ő bőkezűen biztosította (a szolgáját) az ellátmánnyal, és megelégedett csupán a (szolgájától az Ő) dicséretével és a Neki mondott hálával.
2. Allah megelégedettségét a legkönnyebb eszközökkel el lehet érni, mint például az étel és ital elfogyasztása utáni dicsőítéssel és hálaadás.
3. Az evés és ivás illemтана közé tartozik: az evés és ivás után Allah, a Magasságos dicsőítése és hála szava.

(5798)

(116) – عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ أَنْ تُؤْتَى رُحْصُهُ، كَمَا يُحِبُّ أَنْ تُؤْتَى عَزَائِمُهُ». [صحيح] - [رواه ابن حبان]

(116) – Ibn ‘Abbās-tól (Allah legyen elégedett kettejükkel), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), mondta: "Bizony, Allah szereti ha a könnyítéseit alkalmazzák, ahogyan azt is szereti ha kötelezően előírt dolgait betartják." [ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Ibn ḥibbān jegyezte le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt tanítja: Allah, bizony szereti, ha (az emberek) alkalmazzák az Ő könnyítéseit, amelyeket Ő törvényileg elrendelt az istenszolgálatokat

illetően. Az ezekben megjelenő enyhítés a felnőtt, törvényileg büntethető korú (al-mukallaflu) egyénre vonatkozik - ha van valami mentsége. Például az ima megrövidítése (qaşru-ş-şalāti) vagy összevonása (két ima ugyanabban az időben) - utazás során. Ugyanígy, Ő szereti ha kötelezően előírt dolgait betartják - a (törvény által) előírt kötelező dolgok esetében; hiszen Allah parancsa az enyhítések és a kötelezően előírt dolgok esetén - egyformán érvényes.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez Allah Könyörületének a jele az Ő hívő szolgálival szemben; illetve Ő szereti, ha azon engedményeket, amelyeket Ő törvényben rendelt el, betartják.
2. Ezen Vallási Törvény tökéletessége; amely leveszi a nehézséget és kényelmet ad a muszlim embernek.

(65017)

(117) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ يُرِدِ اللَّهُ

بِهِ خَيْرًا يُصِبْ مِنْهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(117) – Abú Hurajrától - Allah legyen elégedett vele - aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mondta: "Azt, akivel Allah jót szándékozik tenni, (valamilyen) csapással sújtja." [Şahih (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) tudatja miszerint, ha Allah jót akar tenni valakivel az Ő hívő szolgálai közül, próbának veti őt alá (ibtaláhu): úgy testét, mint vagyonát vagy családját illetően - ezáltal a hívő tudja, hogy a magasztos Allahhoz fordulással, a Hozzá meneküléssel, fohászkodás által, a rossz cselekedetek eltörlésével és fokokkal magasabbra kerüléssel kap jutalmat.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A hívő (szolga) számos próbatételnek (al-balá') van kitéve.
2. A próbatétel lehet a Magasztos Allah szolgálja iránti szeretetének a jele, hogy így magasabb fokra emelje őt és helyzetét, és megítélését is magasabbra helyezze és eltörli tévedéseit és rossz tetteit.
3. Ennek a hagyománynak a fő mondanivalója: Buzdítás a türelemre a csapások idején - szorongás és félelem nélkül.

(4204)

(118) – عن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِذَا مَرِضَ الْعَبْدُ أَوْ سَافَرَ كُتِبَ لَهُ مِثْلُ مَا كَانَ يَعْمَلُ مُقِيمًا صَحِيحًا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(118) – Abū Mūsā al-Aš‘arī-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) mondta: "Ha Allah szolgálja megbetegszik vagy utazáson vesz részt, annyi jó cselekedet (jutalma) íratik fel a számára, amennyit jó egészségben otthon tartózkodása közben cselekedett". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

Ebben a hagyományban a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) Allah nagylelkűségéről és kegyelméről értesít bennünket és arról, hogy ha egy muszlim rendszeresen tesz egy bizonyos jó cselekedetet miközben egészséges és otthon van, és utána történik vele valami, mint például megbetegszik és emiatt nem képes megtenni azt a jó cselekedetet, vagy utazás és azzal járó elfoglaltsága vagy bármi más ok miatt nem tudja azt a jó cselekedetet végrehajtani, akkor Allah ugyanúgy jóváírja számára a teljes jutalmat, mint ahogyan azt jó egészségi állapotban és otthon tartózkodása alatt cselekedte.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a hagyomány megmutatja Allah hatalmas és túlradó kegyét, amit a szolgálainak (teremtényeinek) adományoz.
2. Buzdít bennünket arra, hogy szorgalmasak legyünk a jó cselekedetek megtételében és az idő kihasználásában addig, míg van jó egészségünk és szabadidőnk.

(3553)

(119) - عن معاوية رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ يُرِدِ اللهُ بِهِ خَيْرًا يُفَقِّهْهُ فِي الدِّينِ، وَإِنَّمَا أَنَا قَاسِمٌ، وَاللَّهُ يُعْطِي، وَلَنْ تَزَالَ هَذِهِ الْأُمَّةُ قَائِمَةً عَلَى أَمْرِ اللهِ، لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَالَفَهُمْ، حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(119) – Mu‘āwiyā-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Hallottam, ahogy Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt mondta: "Ha Allah jót akar tenni valakinek, jártassá teszi őt a Vallásban (azaz az Iszlámban; alapelveit, vallásjogi tudását tanítva - yufaqqih-hu), én qāsim vagyok (azaz: szétosztó, a továbbadó) és Allah az Adományozó. És ez a (muszlim, Vallási) Közösség (Umma) követni fogja Allah Parancsait; és nem lesz ártalmára senki, aki szembeszegül velük - míg Allah Parancsa (a Feltámadás Napján) el nem jő". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquṅ ᵉalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) elmondja, hogy Allah, akinek jót akar, azt megáldja a vallásának (az iszlám) megértésének ajándékával. És a Próféta (Allah áldása és békessége legyen reá) az, aki megosztja és továbbítja azt, amit a Mindenható Allah adott neki gondoskodásból, a tudásból és egyéb dolgokból, hogy az örök adományozó valójában Allah, a Magasságos.

És Rajta kívül minden más csakis Allah engedelmével tud haszonnal lenni az embereknek. És azt, hogy ez a muszlim Umah (közösség) Allah engedelmével marad fenn, és azok, akik szembeszállnak velük, nem ártanak nekik, amíg nem jön el az Óra (az Ítélet Napja).

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a hagyomány ismerteti a a vallásjogi tudás kiemelkedő jelentőségét és kiválóságát, annak tanulmányozását és erre is buzdít.
2. Az Igazság (az Igaz Vallás) gyakorlása csak úgy érhető el ha az valóságosan létezik ebben a Vallási Közösségben; ha egy csoport felhagy vele, akkor a másik folytatja.
3. A Vallásban való jártasság alapelveinek ismerete része a Magasságos Allah jóakarátának az Ő hívő szolgájával szemben.
4. A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) Allah Parancsa és Akarata alapján ad (tovább). Ő saját maga nem rendelkezik semmivel.

(5518)

(120) - عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا تَعَلَّمُوا الْعِلْمَ لِثَبَاهُوا بِهِ الْعُلَمَاءَ، وَلَا لِثَمَارُوا بِهِ السُّفَهَاءَ، وَلَا تَخَيَّرُوا بِهِ الْمَجَالِسَ، فَمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ، فَالتَّارُ النَّارُ». [صحيح] - [رواه ابن ماجه]

(120) – Ğābir bin ‘Abdullāh-tól (Allah legyen elégedett kettejünkkel), miszerint a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Ne szerezzetek tudást (csupán azért), hogy felmutathassátok azt és büszkélkedhessetek a tudósoknál, vagy hogy vitázzatok általa a tudatlanokkal, és ne azért hogy az összejövetelekben kiemelkedőek legyetek. Aki így cselekszik, annak a Tűz, a Tűz (jár)". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Ibn Māğa jegyezte le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) óva int attól, hogy a tudás keresése a gőgös büszkélkedés és tudósok előtti hengegés tárgya legyen, vagy annak kimutatása, hogy 'én is olyan tudós vagyok, mint ti', vagy hogy általa megszólítsátok és vitázzatok a tudatlanokkal és sekélyebb értelműekkel, vagy hogy által az első sorban ülhessetek a tudós összejöveteleken, mások elé helyezve magatokat. Aki így cselekszik, az jogosan érdemli meg a Tüzet - képmutatása miatt illetve mert hiányzik belőle az őszinte odaadás és elkötelezettség: az Allah miatt történő tudás keresésében!

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A Tűz fenyegetése (annak), aki a tudást azért tanulmányozza, hogy általa gőgösen büszkélkedhessen, vitázhasson vagy az első sorban ülhessen a tudós összejöveteleken.
2. Az őszinte szándék fontossága - azon személy számára, aki megtanulja, megszerzi a tudást és tanítja is azt.

3. A szándék (an-niyyatu) a cselekedetek alapja, ennek mértékében jár a jutalom.

(65047)

(121) – عن عثمان رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «خَيْرُكُمْ مَنْ تَعَلَّمَ

الْقُرْآنَ وَعَلَّمَهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(121) – ‘Uthmān-tól (Allah legyen elégedett vele), aki a Prófétától (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), aki mondta: "Közületek a legjobb az, aki megtanulja a Koránt és (utána) megtanítja másoknak azt". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) hírül adja, hogy a legjobb muszlim és akinek legmagasabb a rangja Allah szemében: aki megtanulja a Koránt úgy, hogy tudja recitálni, memorizálja, ismeri a recitálásának szabályait, megérti a jelentését és magyarázatát, és ezt követően megtanítja másoknak a Korán tudományaiból mindazt, amit ismer.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a hagyomány leírja a Korán méltóságát, és azt, hogy ez a beszédek közül a legmagasztosabb, mert Allah Szava.
2. A legjobb tanult ember az, aki másokat vértéz fel a tudással, és nem az, aki magának tartja meg a tudást.
3. A Korán tanulása és annak tanítása magában foglalja a recitálást, a jelentéseket és a szabályokat (recitálás szabályai).

(5913)

(122) - عَنْ أَبِي عَبْدِ الرَّحْمَنِ السُّلَمِيِّ رَحِمَهُ اللَّهُ قَالَ: حَدَّثَنَا مَنْ كَانَ يُقْرئُنَا مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُمْ كَانُوا يَقْتَرُونَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَشْرَ آيَاتٍ، فَلَا يَأْخُذُونَ فِي الْعَشْرِ الْأُخْرَى حَتَّى يَعْلَمُوا مَا فِي هَذِهِ مِنَ الْعِلْمِ وَالْعَمَلِ، قَالُوا: فَعَلِمْنَا الْعِلْمَ وَالْعَمَلَ. [حسن] - [رواه أحمد]

(122) - Abū ‘Abdu-r-Rahmān as-Sulamī-tól (Allah könyöröljön rajta), aki mondta: A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) Társai közül hagyományozta nekünk az, aki recitálta nekünk a Koránt, miszerint ők Allah Küldöttétől (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) hallgatták meg tíz vers recitálását, és nem mentek tovább a következő tíz versre, egészen addig amíg teljesen meg nem értették az abban (a tíz versben) található tudást (tartalmat) és a cselekedetet. Mondták: így egyszerre tanultuk a tudást és az elvégzendő cselekedeteket is. [Ḥasan (jó; a hitelestől gyengébb)] - [Aḥmad jegyezte le]

A magyarázat:

A Társak (Allah legyen elégedett velük) általában tíz verset tanultak meg a Koránból (egy-egy alkalommal) Allah Küldöttétől (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget). Nem haladtak tovább a többi versre addig amíg meg nem tanulták és értették mindazt a tudást, ami ebben a tíz versben található és az a szerinti cselekvést; így a tudást és a (helyes) cselekvést együtt tanulhatták meg.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A Társak (Allah legyen elégedett velük) kiválósága, és buzgalmuk a Korán tanulmányozásában.
2. A Korán tanulmányozása a tudással és az az alapján történő cselekvéssel együtt sajátítandó el; nem csupán annak recitálása és memorizálása révén.
3. A tudást előbb jön, mint a beszéd és a cselekvés.

(123) – عن عبد الله بن مسعود رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ قَرَأَ حَرْفًا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ فَلَهُ بِهِ حَسَنَةٌ، وَالحَسَنَةُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا، لَا أَقُولُ {الم} حَرْفٌ، وَلَكِنْ {أَلِفٌ} حَرْفٌ، وَ{لَامٌ} حَرْفٌ، وَ{مِيمٌ} حَرْفٌ». [حسن] - [رواه الترمذي]

(123) – ‘Abdullāh bin Mas‘ūd-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "Aki elmond egy betűt [egy szót] Allah könyvéből, akkor kap egy jutalmat érte, és ez az egy jutalom tíz hasonló jutalommal egyenlő. Nem úgy kell értelmezni, hogy {Alif - Lām-Mīm} egy betű, hanem {Alif} egy betű, {Lām} egy betű és {Mīm} is egy betű." [Ḥasan (jó; a hitelestől gyengébb)] - [At-Tirmidhī jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta, hogy minden muszlim, aki elolvas Allah könyvéből egy betűt, egy jutalmat kap, és ez az egy jutalom tíz hasonló jutalommal ér fel.

Ezt követően elmagyarázta, amit mondott, hogy: (nem úgy kell értelmezni, hogy "Alif-Lām-Mīm" egy betű, hanem {Alif} egy betű, {Lām} egy betű és {Mīm} is egy betű: Így lesz a három betűből harminc jutalom.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Buzdítás arra, hogy minél többet recitáljuk a Koránt.
2. Az olvasó minden szavának minden betűjére, amit recitál, tízszeresére nő a jutalma.
3. Allah irgalmának és nagylelkűségének bősége, hogy kegyelméből és nagylelkűségéből megsokszorozza a hívő szolgáló jutalmát.

4. A Korán erénye és kiválósága minden más beszéddel szemben, és a recitálása iránti odaadó szolgálat, mert ez a Magasztos Allah Szava.

(6275)

(124) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «يَقَالُ لِصَاحِبِ الْقُرْآنِ: اقْرَأْ وَارْتَقِ، وَرَتَّلْ كَمَا كُنْتَ تَرْتَلُ فِي الدُّنْيَا، فَإِنْ مَنَزَلَكَ عِنْدَ آخِرِ آيَةٍ تَقْرُؤُهَا». [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في الكبرى وأحمد]

(124) – ‘Abdullāh bin ‘Amr-tól (Allah legyen elégedett kettejünkkel), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Az mondatik a Korán emberének: Recitálj és emelkedj (fokokkal magasabbra), ahogyan recitáltál a földi létben! Hiszen a helyed annál az utolsó versnél lesz, amelyet recitálsz." [Ḥasan (jó; a hitelestől gyengébb)] - [Abū Dāwūd, at-Tirmidhī, an-Nasā’ī, a Kubrā-ban, és Aḥmad jegyezték le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tudatja, hogy az mondatik a Koránt recitáló embernek (qāri'u-l-Qur'āni), aki aszerint cselekszik, aki tartja magát annak előírásaihoz, recitálásában, megtanulásában; s midőn belép a Paradicsomba: Recitáld a Koránt! És általa emelkedj magasabb fokra, a Paradicsom különböző fokozatain! Szép hangon recitáld azt, ahogyan a földi életben is recitáltad azt - kellő odafigyeléssel és lelki nyugalommal (ṭuma'nīna); hiszen helyed az utolsó versnél lesz, amelyet utolsóként recitáltál.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A jutalom a cselekedetek mennyisége és milyensége alapján jár.

2. Buzdítás a Korán recitálására (tilāwatu-l-Qur'ān), tökéletes végrehajtására (itqān), memorizálására (ḥifẓ), a tartalmán történő elmélkedésre (tadabbur) és a benne foglaltak szerinti cselekvésre.
3. A Paradicsomnak különböző rangos helyei és fokozatai vannak; a Korán népe (a földi létben a Koránnal sokat foglalkozók) ott a legmagasabb fokokat fogják tudni elérni.

(65054)

(125) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَيُّجِبُّ أَحَدَكُمْ إِذَا رَجَعَ إِلَى أَهْلِهِ أَنْ يَجِدَ فِيهِ ثَلَاثَ خَلِيفَاتٍ عِظَامِ سِمَانٍ؟» قُلْنَا: نَعَمْ. قَالَ: «ثَلَاثَ آيَاتٍ يَفْرَأُ بِهِنَّ أَحَدُكُمْ فِي صَلَاتِهِ خَيْرٌ لَهُ مِنْ ثَلَاثِ خَلِيفَاتٍ عِظَامِ سِمَانٍ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(125) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Nem szeretné-e bárki is közületek, midőn visszatér a családjához, és ott három hatalmas húsos (zsiros) terhes nősténytevéet találna?" Mondtuk: De, igen! Mondta: "Három Vers (a Koránból), amit elrecitálsz az imában jobb neked, mint három, húsos terhes nőstényteve." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) arról szól, hogy három Vers elrecitálása az ima során (sokkal) jobb, mint az ha az ember az otthonában találna három hatalmas, húsos terhes nősténytevéet.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az ima során történő Korán recitálás kiválósága.

2. Az istenfélő kegyes cselekedetek jobbak, mint a földi lét múlandó, csalóka élvezetei.
3. Ezen megállapítás nem csupán három vers recitálására vonatkozik és korlátozódik; bármikor, ha az imádkozó ennél többet recitál az imája során, annál nagyobb jutalom jár majd neki.

(65053)

(126) – عن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «تَعَاهَدُوا هَذَا الْقُرْآنَ، فَوَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَهَوَّ أَشَدُّ تَفَلُّتًا مِنَ الْإِبِلِ فِي عُقْلِهَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(126) – Abū Mūsā al-Aš‘arī-tól (Allah legyen elégedett vele), aki a Próféától (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget), aki mondta: "Folyamatosan erősítsétek a kapcsolatokat ezzel a Koránnal, mert esküszöm Ó rá, Akinek Kezében Muḥammad élete van, hogy az könnyebben szökik meg (az emlékezetből), mint egy teve a megkötözéséből". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquṅ ᵉalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megparancsolta a Koránnal való elköteleződést és kitartást a recitálásában, hogy ne felejtődjön el, miután megtanulták kívülről és memorizálták az emberek. És a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) ezt megerősítette az esküjével, hogy a Korán tudása (memorizált tudása) jobban és könnyebben száll el, mint egy megkötözött teve, amelyet kötéllal kötnek egy rögzített rúdhoz; ha az ember (rendszeresen) felügyeli azt, akkor az megmarad vele, azonban ha otthagyja, akkor megszökik és eltűnik.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ha a Korán memorizálója rendszeresen ismétli, azáltal hogy időről-időre recitálja, akkor megőrződik a szívében, különben elmegy tőle, és elfelejti azt.
2. A Koránnal való kapcsolatnak és ragaszkodásnak az előnyei között szerepel: jutalom és rangban való felemelkedés a Feltámadás Napján.

(5907)

(127) - عن أبي هريرة رضي الله عنه: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَا تَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ مَقَابِرَ، إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْفِرُ مِنَ الْبَيْتِ الَّذِي تُقْرَأُ فِيهِ سُورَةُ الْبَقَرَةِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(127) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele) miszerint Allah Küldötte (Allah békéje és áldásai legyenek vele) azt mondta: "Ne tegyétek az otthonaitokat temetőkké (sírokká)! Bizony, az ördög elmenekül abból az otthonból, amelyben olvassák a Tehén fejezetet (a Koránból)." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megtiltotta a házakban elvégzett imák szüneteltetését, hogy azok ne legyenek olyanok, mint a temetők, ahol nem imádkoznak.

Ezt követően a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) hírül adja, hogy a sátán elmenekül az olyan otthonból, amelyben (rendszeresen) olvassák a Tehén fejezetet (Q 2) a Koránból.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Kívánatos, hogy sok istenszolgálati cselekedetet és önkéntesen végzett imát végezzenek az otthonokban.

2. Nem szabad imádkozni a temetőben, kivéve a temetési imákat, mivel ez az egyik eszköze a társításnak és a (halottak felé mutatott tisztelet stb.) túlzásnak.
3. Mivel a társak már jól tudták, hogy nem szabad a síroknál imádkozni, a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megtiltotta, hogy a házak sírokhoz hasonlóak legyenek, ahol nem imádkoz(hat)nak.

(6208)

(128) - عَنْ أَبِي بِنِ كَعْبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَا أَبَا الْمُنْذِرِ، أَتَدْرِي أَيُّ آيَةٍ مِنْ كِتَابِ اللَّهِ مَعَكَ أَعْظَمُ؟» قَالَ: قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ. قَالَ: «يَا أَبَا الْمُنْذِرِ، أَتَدْرِي أَيُّ آيَةٍ مِنْ كِتَابِ اللَّهِ مَعَكَ أَعْظَمُ؟» قَالَ: قُلْتُ: {اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ} [البقرة: 255]. قَالَ: فَضْرَبَ فِي صَدْرِي، وَقَالَ: «وَاللَّهِ لِيَهْنِكَ الْعِلْمُ، أَبَا الْمُنْذِرِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(128) – Ubayy bin Ka‘b-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Ó, Aba-l-Munđir! Tudod-e melyik a leghatalmasabb Vers Allah Könyvében?" Mondta: Mondtam: Allah és az Ő Küldötte jobban tudják. Mondta: "Ó, Aba-l-Munđir! Tudod-e melyik vers a leghatalmasabb Allah Könyvében?" Mondta: Mondtam: {Allah! Nincs más isten csak Ő! Az Élő, az Önmagában Létező Örök.} [al-Baqara:255, Q 2:255]. Ekkor ő megveregette a mellkasomat és mondta: "Örvendezz ennek a tudásnak, ó, Aba-l-Munđir!" [Şahih (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) megkérdezte Ubayy bin Ka‘b-ot a leghatalmasabb versről Allah Könyvében. Kicsit habozott a válasszal, majd így felelt: Ez a Szék

Verse (āyatu-l-Kursī): {Allah! Nincs más csak Ő! Az Élő, az Önmagában Létező Örök}, ezt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) helyeselte és megerősítette; majd a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) megveregette a mellkasát, jelezve, hogy telve van tudással és bölcsességgel. Majd fohászzkodott érte, hogy örömmel töltse el őt ez a tudás és könnyítse számára a megszerzését.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ubayy bin Ka‘b (Allah legyen elégedett vele) megkülönböztetett kiválósága.
2. A Szék Verse a leghatalmasabb vers Allah Könyvében; ajánlott memorizálni, elgondolkodni annak fenséges tartalmán és aszerint cselekedni.

(65059)

(129) – عن أبي مسعود رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «مَنْ قَرَأَ بِالْآيَتَيْنِ مِنْ آخِرِ سُورَةِ الْبَقَرَةِ فِي لَيْلَةٍ كَفَتَاهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(129) – Ibn Mas‘ūd-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "Ha valaki éjjel elmondja 'a Tehén' fejezetből (al-Baqara) az utolsó két Verset (āya), az elégséges (lesz) számára". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ‘alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) tudatja, hogy aki éjjel elmondja a sūratu-l-Baqara utolsó két versét, Allah távol tartja a gonosztól és minden nemtetsző dologtól. És azt kérdezték: Elégséges az éjjeli imában (awrād) ezeknek az olvasása? Az egyik

álláspont szerint: Elégséges lesz számára. A másik álláspont szerint: Ez a két āya a legkevesebb, amelyért már jutalom jár, a Korán éjszakai imában való olvasásáért. A harmadik álláspont: és mondtak mást is ezzel kapcsolatosan. Talán mindaz, ami elhangzott, helytálló és benne van a megfogalmazásban.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A sūratu-l-Baqarah utolsó részének kiválósága, ahogy Allah, a Magasságos mondja: (A Küldött hitt...) a sūra végéig.
2. A Tehén fejezetének vége elűzi a rosszat, a gonoszt és az ördögöt az olvasójától, ha éjszaka olvassa azt.
3. Az éjszaka napnyugtával kezdődik és a hajnalhasadásával ér véget.

(6274)

(130) - عن النعمان بن بشير رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «الدُّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ»، ثُمَّ قَرَأَ: «{وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ} [غافر: 60]». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(130) – An-Nu'mán ibn Basírtól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Hallottam a Prófétát (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), amint mondja: "A fohász, az istenszolgálat (al-'ibadah)" Majd recitálta: {Így szólt a ti Rabb-otok: Fohászkodjatok Hozzám! És Én válaszolok nektek. Ám, akik gögösen elfordulnak az Én szolgálatomtól, azok megvetett jelentéktelenekeként fognak a Pokolba belépni}. [Gháfír: 60]". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Abū Dāwūd, at-Tirmidhī, Ibn Māġa és Aḥmad jegyezték le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tudatja, hogy a fohászat istenszolgálatnak minősül. Fontos, hogy az egész tisztán, őszintén és kizárólag Allahnak szóljon, akár valamilyen kérés érdekében mondott fohász legyen is az - és kéri Allahot, hogy segítve legyen a hasznára, vagy hárítsa el a rosszat róla a földi létben és a Túlvilágon - vagy istenszolgálati fohász, ez azon dolgok összessége, amiket Allah szeret és elégedett velük, úgy a szavakban, mint a tettekben, külsőségükben és belsőleg, egyaránt, a szívbeli (meggyőződésbeli) istenszolgálatok, a fizikai (mozgással, mozdulatokkal végzett) istenszolgálatok, vagy az anyagi javak által véghez vitt istenszolgálatok.

Majd a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) ilyen következtetést vont le, midőn mondta, Allah mondja: {Fohászkodjatok Hozzám! És Én válaszolok nektek. Ám, akik gögösen elfordulnak az Én szolgálatomtól, azok megvetett jelentéktelenekeként fognak a Pokolba belépni}.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A fohász az istenszolgálat (egyik) alapja, ez nem szólhat máshoz, csupán a Magasságos Allahhoz.
2. A fohász tartalmazza: a hívő szolgálói lét lényegét (haqíqatul 'ubúdíjja) és annak a ténynek az elismerését, hogy Allah mindenek fölött van, nincs ráutalva senkire és semmire, az Ő hatalmas és végtelen képességét, illetve rámutat arra, hogy a hívő szolgának mekkora szüksége van Rá.
3. Szigorú fenyegetés az Allah szolgálatától történő gőgös elfordulás jutalma és a Hozzá történő fohász elhagyásának jutalma a Tűz, hiszen azok, akik gőgösen elfordulnak az Allahhoz történő fohászoktól, azok megvetett semmikként fognak a Dzsahannum (a Pokol egyik neve) Tüzébe lépni.

(5496)

(131) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَذْكُرُ اللَّهَ عَلَى كُلِّ

أَحْيَانِهِ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(131) – ‘Ā’iša-tól (Allah legyen elégedett vele), aki azt mondta: A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) minden pillanatában megemlékezett Allahról. [ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

‘Ā’iša, a Hívők Anyja (Allah legyen elégedett vele) elmondja, hogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) nagyon figyelt és szorgalmas odaadással emlékezett meg Allahról, a Magasságosról, megemlékezve Róla: minden időben, helyen és helyzetben.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A kisebb vagy nagyobb tisztátalanságtól való megtisztulás nem feltétele az Allahról történő megemlékezésnek (dhikru-Llāhi ta‘ālā).
2. A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) kitartóan és folyamatosan emlegette Allahot.
3. Ez a hagyomány arra buzdít, hogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) gyakorlatát (Sunna; tettei, szavai és beleegyezései) követve, minden alkalommal, gyakran emlékezzünk meg Magasságos Allahról. Kivéve olyan helyzetekben, amelyekben tilos a dhikr, mint például az illemhely használata idején.

(8402)

(132) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «لَيْسَ شَيْءٌ أَكْرَمَ

عَلَى اللَّهِ تَعَالَى مِنَ الدُّعَاءِ». [حسن] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(132) – Abú Hurajrától (Allah legyen elégedett vele), hogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Semmi sem tiszteltebb és kedvesebb a Magasztos Allahnál, mint a (Hozzá intézett) fohász." [Ḥasan (jó; a hitelestől gyengébb)] - [At-Tirmidhī, Ibn Māğā és Aḥmad jegyezték le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tudtunkra adja, hogy semmi sem kiválóbb az istenszolgálatok terén a Magasztos Allahnál, mint a fohász (du‘á), hiszen ez elismerése annak a ténynek, hogy a Magasztos Allah felette van mindennek és mindenkinek - Ő nem szorul senkire és semmire, illetve beismerése a hívő szolga tehetetlenségének, és képtelenségének (valamit

végrehajtani) - illetve annak beismerése és elismerése, hogy a teremtett mindenben a Magasztos Allahra van utalva.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A hagyomány bemutatja a fohász kiválóságát, hiszen aki Allahhoz fohászkodik, az Őt magasztalja; ugyanakkor állítja, hogy Ő mindenek felett Létező. Aki nincs ráutalva senkire és semmire, hiszen a tehetetlen szegényhez nem fohászkodnak. Ő Halló, hisz a sükethez nem fohászkodnak; Ő Nagylelkűen Kegyes, hisz a fősvény zsugorihoz nem fohászkodnak. Ő Könyörületes, hisz a durva, keményszívűhöz nem fohászkodnak. Ő mindenre képes (qádir), hisz a tehetetlenhez nem fohászkodnak; Ő közel van, hisz a távollévő nem hall (meg semmit) és az ehhez hasonló jelzői a Magasztosságnak, a Szépségnek, mind-mind a Magasztos és Fenséges Allahot illetik.

(5509)

(133) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ الْإِيْمَانَ لَيَخْلُقُ فِي جَوْفِ أَحَدِكُمْ كَمَا يَخْلُقُ الثَّوْبُ الْخَلْقُ، فَاسْأَلُوا اللَّهَ أَنْ يُجَدِّدَ الْإِيْمَانَ فِي قُلُوبِكُمْ». [صحيح] - [رواه الحاكم والطبراني]

(133) - ‘Abdullāh bin ‘Amr bin al-‘Āṣ-tól (Allah legyen elégedett kettejünkkel), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Bizony a hit elhasználódik akármelyikötök belsejében (szívében), ahogyan egy ruhadarab is elhasználttá válik. Kérjétek hát Allah-ot, hogy újítsa meg a hitet a szíveitekben!" [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Ḥākim és aṭ-Ṭabarānī jegyezték le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tudatja, hogy a hit elhasználttá válik, meggyengül a muszlim ember szívében és kopottá válik, ahogyan az új ruha is elhasználódik a hosszas használat során. Ez az istenszolgálat ernyedtségének az eredménye, továbbá az egyre nagyobb számú engedetlenségi cselekedet végrehajtásának és a vágyakban, élvhajász dolgokban történő elmerülésnek. Így a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt az útmutatást adja, hogy fohászkodjunk a Magasztos Allah-hoz azért, hogy Ő újítsa meg a hitünket - a törvényileg előírt (istenszolgálati) cselekedetek végrehajtása, a gyakori (Allah-ról történő) megemlékezés (ḍikr) és Allah bocsánatának kérése révén.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Buzdítás: Allah-tól kell kérni az állhatatos kitartást (aṭ-ṭabātu) és a hit megújítását a szívben.
2. A Hit tartalmazza a szavakban történő megvallást, a tetteket és a hitbeli meggyőződést (i’tiqād); (a hit) növekedhet az engedelmesség (aṭ-ṭā’atu) révén és csökken az engedetlenség által.

(134) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنْ رَبِّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ، فَأَكْثِرُوا الدُّعَاءَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(134) – Abú Hurajrától (Allah legyen elégedett vele) miszerint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "A hívő szolga akkor van a legközelebb az ő Urához, amikor a leborulás állapotában van (az ima során; wa huwa szádzsid). Ezért sokat fohászokodjatok (amikor leborultok)!" [Şahīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) egyértelművé teszi, hogy a hívő szolga akkor van a legközelebb az ő Urához, amikor leborulást végez. Hiszen az imádkozó a legmagasabb és legnemesebb testrészét (a homlokát) helyezi a földre, alázattal, mély odaadással a Magasztos Allah iránt - és ez a leborulás során történik meg.

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) megparancsolta, hogy (az imádkozó) gyakran mondjon fohászt (ad-du'á) a leborulás (szádzsdah tbsz. szudzszúd) során. Ebben egyesül az Allah iránti teljes alázat szavakban és tettekben egyaránt.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az engedelmesség (at-tá'ah) közelebb viszi a hívő szolgát a Magasztos Allahhoz.
2. Ajánlott nagyon gyakran fohászokodni a leborulások során, hiszen ez (a mozzanat) azon pillanatok sorába tartozik, amelyekben választ és meghallgatást kap (a fohászokodó).

(135) - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ إِذَا أَوَى إِلَى فِرَاشِهِ كُلِّ لَيْلَةٍ جَمَعَ كَفْيَيْهِ، ثُمَّ نَفَثَ فِيهِمَا فَقَرَأَ فِيهِمَا: {قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ}، وَ{قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ}، وَ{قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ}، ثُمَّ يَمَسُّحُ بِهِمَا مَا اسْتَطَاعَ مِنْ جَسَدِهِ، يَبْدَأُ بِهِمَا عَلَى رَأْسِهِ وَوَجْهِهِ وَمَا أَقْبَلَ مِنْ جَسَدِهِ، يَفْعَلُ ذَلِكَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ. [صحيح] - [رواه البخاري]

(135) - 'Ā'īša (Allah legyen elégedett vele) említette: Ha a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), esténként készült lefeküdni az ágyában, két tenyerét összefogta, beléjük lehelt, majd recitálta: {Mondd: Ő, Allah az Egyedüli, az Egyetlen!} és {Mondd: A Hajnal Uránál keresek menedéket} és {Mondd: Az emberek Urához menekülök} Majd (két tenyerével) végigsimította testének minden lehetséges részét, kezdve a fejével, majd az arcát, majd folytatta tovább a testén; ezt háromszor ismételte meg. [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Al-Bukhārī jegyezte le]

A magyarázat:

Az ő (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) útmutatásából származik: midőn alváshoz készülődött, összefogta két tenyerét, felemelte azokat - ahogyan a fohászkozó is tesz - majd beléjük lehelt a szájából egyetlen könnyed leheletet kicsiny nyállal együtt, és recitálta a három sūra-t {Mondd: Ő, Allah az Egyedüli, az Egyetlen!} és {Mondd: A hajnal uránál keresek menedéket.} és {Mondd: Az emberek Urához menekülök.}. Majd két tenyerével végigsimította a testén mindazt a részt, amit elért; kezdve a fejével, majd az arcával folytatva, majd teste elülső részét - ezen tettét háromszor ismételte meg.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ajánlott recitálni a Sūratu-l-Ikhlāṣ-t (Q 112) és az al-Mu'awwidatāni-t (a Két Segítségért folyamodó sūra, Q 113 és

Q 114) az alvás előtt, továbbá a tenyérbe lehelés és a test végigsimítása - amennyire képes.

(65060)

(136) - عن سَمْرَةَ بن جندبٍ رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَحَبُّ الْكَلَامِ إِلَى اللَّهِ أَرْبَعٌ: سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، لَا يَضُرُّكَ بِأَيِّهِنَّ بَدَأْتَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(136) – Szamrah bin Dzsundubtól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "A legkedveltebb szavak száma Allahnál négy: Szubhán Alláh (Magasztaltassék Allah), és alhamdu Lilláh (hála legyen Allahnak), és Lá iláha illá Alláh (nincs más jогоan imádni való isten, kivéve (az Egy Igaz) Allah, és Alláhu akbar (Allah a legnagyobb, a leghatalmasabb), nem lesz károdra, bármelyikkel kezded is". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) elmondja, hogy a Magasztos Allahnak négy kifejezés a legkedvesebb:

Szubhán Alláh, ennek értelme és jelentése Allahot mentesnek nyilvánítjuk minden hiányosságtól.

alhamdu Lilláh, ez nem más, mint Allah leírása a teljes tökéletességgel, ami együtt jár az Iránta érzett szeretettel és dicsőítéssel.

Lá iláha illá Alláh, nincs senki és semmi más, amit vagy akit joggal lehetne szolgálni és imádni kizárólag Allahot.

Alláhu akbar, vagyis Ő Hatalmasabb, Fennköltebb, Magasztosabb minden másnál.

Ezek kiválósága és az értük járó jutalom megszerzése nem függ a sorrendjüktől, bármelyikkel kezdi is valaki, az megfelelő.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ezáltal az Isteni Törvény könnyítést ad mindenkinek, felkínálva a lehetőséget és a jogot arra, hogy melyikkel kezdje.

(5475)

(137) – عن أبي أيوب رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، عَشْرَ مِرَارٍ كَانَ كَمَنْ أَعْتَقَ أَرْبَعَةَ أَنْفُسٍ مِنْ وَلَدِ إِسْمَاعِيلَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(137) – Abū Ayyūb-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt mondta: "Aki egy nap alatt tízszer azt ismétli, hogy: 'Nincs más jogosan imádni való isten Allahon kívül, Ő az Egyetlen, nincs Neki társa, Övé a Hatalom (al-Mulk) és Őt illeti a dicséret, s Ő minden dologra képes', az olyan, mintha négy lelket szabadított volna fel Ismā'īl (Izmael) fiai közül." [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun 'alayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) elmondja, hogy aki azt mondja, hogy: Lā ilāha illā-Llāhu waḥdahū lā šarīka, Lahu-l-Mulku wa Lahu-l-ḥamdu wa Huwa 'alā kulli šay'in qadīr, azaz: "Nincs más jogosan imádni való isten Allahon kívül, Ő az Egyetlen, nincs Neki társa, és egyedül Övé minden Hatalom (Uralom) a teljes és mindenre kiterjedő uralom, és kizárólag Őt illeti a szeretettel és tisztelettel teli dicséret és dicsőítés, s Ő minden dologra képes, nincs Számára olyan dolog, ami lehetetlen". Aki ezt a hatalmas megemlékezést (Allahról) (dhikr) egy nap alatt tízszer megismétli, annak ahhoz hasonló jutalom jár, mint annak, aki négy rabszolgát szabadított fel Ismā'īl bin Ibrāhīm leszármazottai közül (áldás és béke

legyen mindkettőjükön). Itt Ismā'īl próféta (béke legyen vele) utódairól adott példát, mert tiszteletreméltóbbak, mint mások.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ennek az megemlékezésnek (adh-dhikr) a kiválósága, hogy magába foglalja azt, hogy egyedül és kizárólag Allahot illetjük az Isten meghatározással (al-ulūhiyya), a hatalom, a dicséret, és minden dolog fölötti teljes és kizárólagos rendelkezés (Ő mindenre képes).
2. Magas jutalom jár annak, aki egymás után vagy különböző időpontokban ismétli ezt a fohászt egy nap alatt.

(5517)

(138) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «كَلِمَتَانِ خَفِيفَتَانِ عَلَى اللِّسَانِ، ثَقِيلَتَانِ فِي الْمِيزَانِ، حَبِيبَتَانِ إِلَى الرَّحْمَنِ: سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ، سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(138) – Abú Hurajrától (Allah legyen elégedett vele), hogy a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: "Van két szó (mondat), amelyek könnyűek a nyelv számára, ám súlyosak lesznek a Mérlegen (az Ítélet Napján) és nagyon kedvesek a Könyörületesnél. Ezek: Szubhán Alláhil 'Adhím (Magasztaltassék a Hatalmas Allah, felette van Ő mindennek) Szubhán Alláhi wa bi-hamdihi (Magasztaltassék Allah, felette van Ő mindennek! És az Iránta való hála által!)" . [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaqun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) hírt ad két rövid kifejezésről, amit az ember minden különösebb nehézség nélkül ki tud mondani bármilyen körülmények között; ám e kettőnek

hatalmas a jutalma és a súlya a Mérlegen (az Ítélet Napján). És a mi Rabbunk, a Könyörületes nagyon szereti mind a kettőt.

Szubhán Alláhil 'Adhím, Szubhán Alláhi wa bi-hamdihí : ez két mondat Allahot írják a Hatalmasság a mindenek felettség és a Tökéletesség jelzőivel, egyben mentesnek nyilvánítják Őt a hiányosságoktól, tökéletlenségektől - Magasztaltassék, Felette van Ő mindennek és mindenkinek!

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A legmagasztosabb megemlékezés (Allahról, dhikr), amely együtt említi Allah mentességét (mindenféle hiányosságtól) a Rá mondott dicséretet és magasztalást.
2. Allah Könyörülete végtelenségének magyarázata az Ő hívő szolgálóival szemben, hiszen Ő az egyszerű cselekedetért is elképzelhetetlenül bőséges jutalommal jutalmaz.

(5507)

(139) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ قَالَ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، فِي يَوْمٍ مِائَةَ مَرَّةٍ، حُطَّتْ خَطَايَاهُ وَإِنْ كَانَتْ مِثْلَ زَبَدِ الْبَحْرِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(139) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele) aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt mondta: "Aki naponta százszor elmondja, hogy: 'subhāna-Llāhi wa bi-ḥamdihī', annak bűnei megbocsáttatnak, még ha olyanok (annyi van belőlük), mint a tenger habja is". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muttafaquun ʿalayhi (közmegegyezés van vele kapcsolatban, mindkét sejk, al-Bukhārī és Muslim is lejegyezték)]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) elmondja, hogy aki egy nap alatt százszor elmondja, hogy: 'subhāna-

Llāhi wa bi-ḥamdihi!; annak bűnei eltöröltetnek és megbocsáttatnak, még akkor is, ha olyan sok van belőlük, mint a fehér hab, amely a tenger hullámzása és tombolása következtében képződik a tengervíz tetején.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Ez a jutalma annak, aki egymás után vagy különböző időpontokban ismételte ezt a fohászt egy nap alatt.
2. Allah a Magasságos dicsőítése (at-tasbīḥ): Allah magasztalása, és mentesnek nyilvánítása minden tökéletlenségtől és hiányosságtól, és Allahnak hálát adva dicsérni Őt (al-ḥamdu): Szeretettel és tisztelettel leírni Allah, a Magasságos tökéletességét.
3. Itt a hagyományban az összes bűn megbocsátása alatt a kisebb bűnök értendőek. Ami a nagy bűnöket illeti, azokért feltétlenül bűnbocsánat kéressel kell fordulni Allahhoz.

(140) - عن أبي مالك الأشعري رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «الظُّهُورُ شَطْرُ الْإِيمَانِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلَأُ الْمِيزَانَ، وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلَأَانِ - أَوْ تَمْلَأُ - مَا بَيْنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَالصَّلَاةُ نُورٌ، وَالصَّدَقَةُ بُرْهَانٌ، وَالصَّبْرُ ضِيَاءٌ، وَالْقُرْآنُ حُجَّةٌ لَكَ أَوْ عَلَيْكَ، كُلُّ النَّاسِ يَغْدُو، فَبَايَعُ نَفْسَهُ فَمُعْتِقُهَا أَوْ مُؤَيِّقُهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(140) - Abu Málik al-Asari-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) mondta: " A tisztaság (at-tuhúru) a Hit felét jelenti. Az 'al-hamdu li-Lláhi (dícséret és hála legyen Allah-nak)' említése megtölti és nehezebbé teszi a Mérleget. A 'subhána-Lláhi (és az al-hamdu li-Lláhi' (Magasztaltassék és dicsőíttessék Allah) megtöltik mindazt, ami az Egek és a föld között van. Az ima fényesség. Az adakozás nyilvánvaló bizonyíték (valaki hitének bizonyítéka) és a türelem világosság. A Korán pedig érv melletted, avagy ellened. Reggelente minden ember úgy indul neki a napnak, hogy felszabadításba vagy pusztulásba viszi a lelkét. [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

Itt a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) tudatja velünk, hogy a külső tisztaság a kisebb mosakodással(al-wudu) vagy a nagyobb mosakodással (al-ghusl) valósul meg - a külső tisztaság az ima egyik feltétele. Továbbá : "al-hamdu li-Lláhi" "megtölti és nehezebbé teszi a Mérleget" kifejezés a Magasztos (Allah) iránt mondott dicsőítés és magasztalás. Ez a Feltámadás Napján a cselekvések Mérlegét megtölti. A "subhána-Lláhi és az al-hamdu li-Lláhi" kifejezések jelentése: mentesnek nyilvánítjuk Őt minden hiányosságtól és a teljes Tökéletesség Jelzőjével írjuk le, amely az Magasztosságához illik, az Iránta való szeretettel telve. - ezen szavak pedig megtöltik mindazt, ami az Egek és a Föld között van. Az "Ima fényesség" a hívő szolga számára a szívében, az arcán (visszatükröződve), a sírjában és a feltámasztása idején is. "Az adakozás nyilvánvaló bizonyíték" - a hívő hitének egyik

legkiemelkedőbb bizonyítéka; továbbá ez tesz különbséget a hívő és a képmutató között, hiszen ezen utóbbi tartózkodik az adakozástól, mivel nem hisz és nem tartja igaznak az érte járó ígéretet. És, hogy "A türelem világosság" - ez a lélek visszatartása a szorongástól, a nehezteléstől. Olyan fény, amely melegséget és égést okozhat, hasonlóan a Nap fényéhez: hiszen a türelem nehéz, amihez a lélekkel való buzgó harcra van szükség, hogy vissza lehessen tartani attól, ami elcsábíthatná. Az ilyen világossággal rendelkező személy mindig fényességben fog járni, igaz vezetés talaján állva, a helyest követve. Ez nem más, mint állhatatos türelem az Allah iránti engedelmességgel kapcsolatban, és az Iránta való engedetlenségekkel szemben. Továbbá türelem a csapások és más kellemetlen dolgokkal kapcsolatban a földi lét során. Továbbá "A Korán érv melletted" - a recitálása és az aszerint való cselekvés révén; "avagy ellened" amennyiben elhanyagolja valaki, nem aszerint cselekszik és elhanyagolja az olvasását, recitálását. Majd a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) azt említi, hogy minden ember buzgólkodik, szétszéled, reggelente különböző munkákba indul. Van közöttük olyan, aki szigorúan az Allah iránti engedelmességből cselekszik, ezáltal megszabadítja a lelkét (saját magát) a Tűztől; ám, van olyan is, aki eltér ettől és engedetlen, így pusztulásba taszítja magát a Tűzbe való belépéssel.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. A tisztaságnak két fajtája létezik: a külső, fizikai tisztaság, ami a kisebb (wudu) vagy nagyobb (ghuszul) mosakodás által érhető el; a belső, lelki tisztaság pedig az egyistenhittel (at-tawhíd) érhető el, a Hittel és a kegyes cselekedettel.
2. Az ima elvégzésének fontossága, hiszen ez világosság a hívő szolga számára a földi létben és a Feltámadás Napján egyaránt.
3. Az adakozás pedig a hit igaz voltának megerősítő bizonyítéka.

4. Annak fontossága, hogy a Korán által tanított dolgok szerint kell élni és azokat igaznak kell elfogadni, hogy így a Korán érv lehessen melletted és ne ellened szóljon.
5. Ha a lelket nem az Allah iránti engedelmesség foglalja le, abban az esetben az engedetlenség veszi át a helyét.
6. Minden egyes ember cselekszik valamilyen módon: vagy megszabadítja magát az engedelmesség által, vagy a pusztulásba taszítja az engedetlenség által.
7. A türelem folyamatos erőfeszítést, Allah-hal való elégedettséget és Rá hagyatkozást követel - ami számos nehézséget jelenthet.

(65004)

(141) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «لَأَنْ أَقُولَ: سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا طَلَعَتْ عَلَيْهِ الشَّمْسُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(141) – Abū Hurayra-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "Hogy azt mondjam, hogy: "subḥāna-Llāhi wa-l-ḥamdu li-Llāhi wa lā ilāha illā-Llāhu wa-Llāhu akbaru", kedvesebb számomra, mint mindaz, amire a nap felkel (azaz az egész világ)". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondja, hogy Allahra emlékezni ezekkel a nagyszerű szavakkal jobb, mint ez a világ és ami benne van, nevezetesen:

"subḥāna-Llāhi" (Magasztaltassék Allah): Allah, a Magasságos mentesítése minden hiányosságtól, antropomorf tökéletlenségtől.

"al-ḥamdu li-Llāhi": Allah dicsőítése a tökéletesség Attribútumaival, szeretettel és magasztalással.

"lā ilāha illā-Llāhu": Nincs más jogosan imádható és szolgálható isten Allahon kívül.

"Allāhu akbaru": Magasztosabb és Fenségesebb mindennél.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Buzdítás arra, hogy (mindig) emlékezzünk Allahra, és arra, hogy ő szeretettebb annál, amelyre a nap felkel (vagyis az egész világnál).
2. Ösztönzés és buzdítás a gyakori ḍikr-re - a benne rejlő jutalom és a kegyesség miatt.
3. A világi élet és minden, ami benne van nagyon kevés, és a vágyai, örömei múlandók.

(6211)

(142) - عن جابر رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «أَفْضَلُ الذِّكْرِ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَفْضَلُ الدُّعَاءِ: الْحَمْدُ لِلَّهِ». [حسن] - [رواه الترمذي والنسائي في الكبرى وابن ماجه]

(142) – Ğābir-tól (Allah legyen elégedett vele), aki így szólt: Hallottam, ahogy Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondta: "A legjobb dhikr (Allah említése): a lā ilāha illā-Llāhu (nincs más jogosan imádni való isten, kivéve Allah), a legjobb fohász pedig: az al-ḥamdu li-Llāhi (A hála, és a köszönet Allahot illeti)." [Ḥasan (jó; a hitelestől gyengébb)] - [At-Tirmidhī, An-Nasā'ī, a Kubrā-ban, és Aḥmad jegyezték le]

A magyarázat:

Ebben a hagyományban a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) arról ad nekünk hírt, hogy a legnemesebb és a legjobb szavak Allah említésére: lā ilāha illā-Llāhu, amelynek jelentése, hogy nincs más jogosan imádni való isten kivéve Allah, és a legjobb fohász pedig az al-ḥamdu li-Llāhi, amely annak elismerése, hogy Allah, a Magasságos minden kegynek az adományozója, és Az, Aki méltó a Tökéletesség és a Kiválóság tulajdonságainak birtoklására.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Arra ösztönöz bennünket, hogy gyakran emlegessük Allahot a tisztán Egy Istenben való kifejezés tanúságtételével és a magasztalásával, hálával és köszönettel forduljunk Hozzá fohászunkban.

(3567)

(143) - عن خَوْلَةَ بِنْتِ حَكِيْمِ السُّلَمِيَّةِ قَالَتْ: سَمِعْتُ رَسُوْلَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُوْلُ: «مَنْ نَزَلَ مَنْزِلًا ثُمَّ قَالَ: اَعُوْذُ بِكَلِمَاتِ اللهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ، لَمْ يَضُرَّهُ شَيْءٌ حَتَّى يَرْتَحِلَ مِنْ مَنْزِلِهِ ذَلِكَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(143) – Khawla bint Ḥakīm as-Sulamiyya-tól (Allah legyen elégedett vele), aki mondta: Hallottam, hogy Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) azt mondja: "Ha valaki megszáll egy helyen, és azt mondja: "Allah tökéletes szavaiban keresek menedéket annak gonoszága elől, amit teremtett", akkor semmi sem árthat neki, amíg el nem utazik arról a pihenőhelyről". [Ṣaḥīḥ (hiteles)] - [Muslim jegyezte le]

A magyarázat:

A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megtanítja az Közösségének (Umma) az Allahnál való menedék kérésnek helyes útját, amely minden olyan veszélyt eltávolít, amitől az ember fél, amikor a föld valamelyik pontján megszáll, legyen szó utazásról, kirándulásról vagy bármi másról. Hogy ragaszkodik és menedéket kér Allah tökéletes szavaival - azok kegyelme, áldásuk és hasznuk miatt - amelyek mentesek minden hibától és hiányosságtól, minden olyan teremtmény gonoszágától, amelyben ártás van, így (ez a fohász) megvédi az otthonában addig, amíg benne tartózkodik mindentől, ami ártalmat okozna neki.

A hagyomány jelentőségei és hasznai:

1. Az Allahnál való menedék kérés (al-isti‘āda) egy istenszolgálati cselekedet (‘ibāda), ami a Magasságos Allah vagy az Ő Nevei és Attribútumai által történik.
2. Ez a hagyomány említi Allah Szavai által történő menedék kérés megengedett voltát; mivel ez az Ő, a Magasztos,

- Attribútumai egyikével történik meg és nem pedig bármilyen más teremtmény nevével, mert az társítás Allahal szemben.
3. Ez a hagyomány mutatja ennek a fohásznak a kiválóságát és benne rejlő áldást.
 4. Az Allahról történő megemlékező fohások (al-adhkāru) felvértézve megvédik a hívő szolgát (muszlim embert) a gonosztól.
 5. Menedék kereséssel Allahon kívül más teremtményekhez - mint pl. dzsinnekhez, varázslókhöz, szélhámosokhoz stb. - való fordulás teljes elutasítása.
 6. Ennek a fohásznak az érvényessége azok számára, akik utazás vagy kirándulás közben valahol megszállnak.

(5932)

Table of Contents

Bevezető	1
Bizony a tettek kizárólag a szándékok szerint ítéltetnek meg. Minden embernek csupán az jár, ami a szándékában állt	3
"Az Iszlám azt jelenti, hogy tanúságot teszel arról, hogy nincs más jogosan imádható isten, kivéve az Egyetlen Allah, és arról, hogy Muhammad, Allah Küldötte! Továbbá azt, hogy (az idejében és a szabályok szerint) elvégzed az imát (assz-szalát), (az előírásoknak megfelelően megadod a szegényeknek járó alamizsnát (az-zakát), végigböjtölöd Ramadánt és elzarándokolsz a Házhoz (Ká'ba), ha arra módot találsz	5
Allah joga a szolgálkkal szemben az, hogy csak és kizárólag Őt imádják és ne társítsanak senkit és semmit Mellé. A szolgálk jogai Allah-hal szemben pedig, hogy ne büntessen meg senkit, aki nem követi el a társítás bűnét	11
Ha valaki a szívéből őszintén tanúságot tesz arról, hogy: 'Nincs más jogosan imádni való isten, Allahon kívül, és hogy Muḥammad Allah Küldötte', Allah tiltottá fogja nyilvánítani a pokol tüzétől.....	13
Aki azt vallotta, hogy nincs más jogosan imádható isten Allahon kívül és megtagadta mindazt, amit az emberek Allahon kívül imádnak, annak tulajdona és vére sérthetetlené vált, és a számonkérése egyedül Allahra tartozik	15
Aki úgy hal meg, hogy nem társított Allah mellé senkit és semmit, az a Paradicsomba kerül. Aki pedig úgy hal meg, hogy társítást követett el Allah-hal szemben, az a Tűzbe kerül	17
A Könyv Népéhez fogsz menni. Amikor eléred őket, szólítsd fel őket, hogy tegyenek tanúságot arról, hogy nincs más jogosan imádatra méltó isten Allahon kívül, és hogy Muḥammad Allah Küldötte	19
A legboldogabb ember azok közül, akik a Feltámadás (Ítélet) Napján megkapják közbenjárásomat az, aki őszintén, szívéből vagy lelkéből azt mondja, hogy: „Nincs más jogosan imádni való isten Allahon kívül”	22
A hitnek több, mint hetven ága van - vagy több, mint hatvan ága - amelyek közül a legmagasabb ág annak a kijelentése, hogy: 'Nincs más jogosan imádható isten Allahon kívül', és a legalacsonyabb ága a kárt okozó tárgyak eltávolítása az útról.....	24
Én vagyok az, Aki a leginkább mentes a társítás igényétől. Tehát az, aki Rajtam kívül valaki másért tesz valamit, elvetem őt és az ő társítását (többistenhitét)	25
A Vallási Közösségem minden tagja a Paradicsomba fog belépni, kivéve azt, aki tagad és visszautasít." Megkérdezték: "És ki tagad?	26

Ne vigyétek túlzásba a dicséretemet, ahogy a keresztények túlzásba vitték Mária fiának dicséretét, mert én csak az Ő (Allah) szolgája vagyok. Tehát úgy szólítsatok, hogy Allah szolgája és az Ő Küldötte	28
Egyikőtök sem lesz (teljes mértékben) hívó addig, amíg nem vagyok kedvesebb neki az édesapjánál, a gyermekénél és az egész emberiségnél	29
Továbbítsatok tőlem, még ha csupán egy āya-t (Korán verse) is, és mondjátok el Izrael fiai történeteit, és nincs (ebben) rátok nézve bűn, ha ezt teszitek. Aki (azonban) szándékosan hazugságot mond rólam, az biztosra veheti a helyét a Tűzben (Pokolban)	31
Talán hamarosan egy tőlem származó hagyomány fog elérni egy férfit, aki egy szófán fekszik az oldalán és mondja: Köztünk és köztetek csupán Allah Könyve van	33
Ó, Uram! Allah! Ne tedd a síromat bálvánnyá, amelyet imádnak	35
Ne változtassátok otthonaitokat sírokká, és ne tegyétek síromat ünneplés helyévé, és kérjétek (Allah) áldásait rám, mert a számomra Allahtól való áldás kérésetek eljut hozzám, akárhol is legyetek!	36
Felmentve állok Allah előtt, hogy bárkit közületek bizalmas barátnak vegyek, mert a Magasztos Allah engem ugyanúgy bensőséges (bizalmas, közeli) barátnak vett, mint ahogyan Ábrahámot	38
„Ugyanarra a küldetésre küldelek téged, mint Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) engem: Ne menj el egyetlen bálvány (kép, illusztráció, szobor stb.) mellett se úgy, hogy azt el ne törölnéd, vagy egy magas(itott) sír mellett anélkül, hogy ne egyenlítőnél ki a föld színével!	40
Nem tartozik közénk, aki sorsot húz vagy sorsot húznak neki, aki jósol vagy jósolnak neki, vagy az, aki varázsol vagy varázslást hajtanak végre neki	41
Tudjátok-e mit mondott az Uratok?" Azt felelték: Allah és a Küldötte jobban tudják! Allah azt mondta: "Reggelre kelve néhány szolgám hisz Bennem, míg mások hitetlenek Velem szemben.....	43
Bizony az al-ruqá és az amulettek (at-tamájim) és az al-tiwala a társítás (sirk) részét képezik	45
Aki meglátogat egy jóst (‘arrāf) és bármit kérdez tőle, annak (Allah) negyven éjszakán keresztül nem fogadja el az imádkozását	47
Az aki Allahon kívül másra esküszik, az hitetlen vagy társat állított Allah mellé	48
Ne üljétek a sírokon, és ne imádkozzatok feléjük (azokhoz)!	49

A sátán el fog jönni hozzátok és mondja: Ki teremtette ezt és ezt? Ki teremtette ezt és ezt? Végül így szól: Ki teremtette az Uradat? Ha valakihez elér (az ilyen fertelmes ördögi sugalmazás) az Allah-nál keressen menedéket és vesse el ezeket a gondolatokat	51
Ha Allah egy embert hatalommal és felelősséggel ruház fel, és ez az ember úgy hal meg, hogy ezzel visszaélt, akkor Allah tiltottá teszi számára a Paradicsomot	52
Ó, Allah! Ha valakit az én Ummámból (közösségemből) valamilyen felelősséggel bíznak meg, és ez a személy szigorúan bánik velük, úgy Te is légy szigorú vele. Ha valakit az én Ummámból (közösségemből) valamilyen felelősséggel bíznak meg, és ő kegyesen bánik velük, úgy Te is bánj vele kegyesen.....	54
A Vallás őszinteség (an-naszíhah)	55
Ha azokat látod, akik azt követik, ami több értelemmel bír - azokat említette Allah, így óvakodj azoktól!.....	58
Aki közületek valami rosszat lát, az változtassa meg a kezével. Ha erre nem képes, akkor a nyelvével (azaz szavakkal). Ha erre sem képes, akkor ítélje el a szívében. Ám, ez a leggyengébb foka a hitnek.....	62
Aki bármilyen jóhoz is vezet el, annak a jutalma olyan, mint azé, aki meg is cselekszi azt	64
Aki hasonlatos egy néphez, az közülük való	65
Elpusztíttatnak a szélsőségesek	67
Allah megírta a teremtettek sorsát, ötvenezer évvel azelőtt, hogy megteremtette volna az Egeket és a földet.....	68
Hagyományozta nekünk Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), ő pedig az igazat szóló és a megbízható: " Bizony mindenki közületek, a megteremtésekor negyven napot és negyven éjjelt tölt édesanyja méhében	70
A Paradicsom közelebb van bármelyikőtökhöz, mint a cipőfűzője, és ugyanúgy a Pokol is.....	72
A Tüzet (Pokolét) mindenféle vágy és szenvedély veszi körül, míg a Paradicsomot mindenféle ellenszenves, nemkívánatos dolog	73
Midőn Allah megteremtette a Paradicsomot és a Poklot, elküldte Gibríl-t (Gábiel arkangyal) (béke reá)	75
A (ti Földi) tüzetek egy rész a Ğahannam (Pokol egyik neve) Tüzének hetven részéből	78

Mondd: Nincs más jogosan imádható isten, kivéve az Egyetlen Igaz isten Allah! Tanúskodni fogok neked erről a Feltámadás Napján	79
Az én Medencém egy hónapnyi út (hosszú), annak vize fehérebb, mint a tej, az illata kellemesebb, mint a mósusz	81
A halál előhozatik egy fekete-fehér kos alakjában	82
Ha ti úgy támaszkodnátok és hagyatkoznátok Allahra, ahogyan azt csinálni kell (szó szerint: az Órá hagyatkozásnak teljesen megfelelően), akkor Ő úgy gondoskodik rátok, ahogyan a madárról is gondoskodik. Hiszen (a madár) reggel üres beggyel (éhesen) indul el, ám este étellel megtelve tér vissza	84
Ó, hívő szolgálaim! Én bizony tilalmasnak nyilvánítottam a igazságtalanságot Magam számára. Azt köztetek is tilalmassá tettem, így ne kövessetek el igazságtalanságot egymás ellen!	86
Allah haladékot ad az elnyomónak, de amikor elragadja őt, soha nem engedi el	90
Bizony Allah megírta és meghatározta a jótetteket, és a rossz cselekedeteket, majd megmagyarázta azokat. Aki egy jótett elvégzésére készül, ám végül nem hajtja azt végre, Allah azt Magánál egy teljes jó cselekedetként jegyzi fel. És ha egy jó (cselekedetre) készül és végre is hajtja azt, Allah azt tíztől egészen hétszázszoros jóként jegyzi fel, vagy még sokkal többszörös jóként. Ám ha egy rossz cselekedetre készül, de nem hajtja azt végre, Allah azt Magánál egy jó cselekedetként jegyzi fel. És ha egy rosszra készül és végre is hajtja azt, Allah azt csupán egyetlen rossz cselekedetként jegyzi fel Magánál	92
Aki jól és helyénvaló módon (ahszana) cselekszik az Iszlámban, az nem lesz számonkérve azokért a dolgokért, amit a Tudatlanság Korában elkövetett. Ám az, aki helytelen és bűnös módon cselekszik az Iszlámban - az számon lesz kérve az előbbiért és az utóbbiért is	94
Muszlim lettél, a korábbi jótetteid kíséretével együtt	95
A magasztos Allah nem követ el jogtalanságot a hívő szolgálával szemben egy jó cselekedet tekintetében; annak mértéke szerint kap a földi életben, és annak mértékében kap jutalmat majdan a Túlvilágon	96
Egy hívő szolga bűnt követett el. Majd mondta: Ó, Allah! Uram (Alláhumma)! Bocsásd meg nekem a bűnömet!	98
A mi Urunk (Rabbunā), a Magasztos és Áldott, minden éjjel leereszkedik (yanzilu) a legalacsonyabb (a földi) égbe, amikor az éjszaka utolsó egyharmada hátra van	100

A törvényileg megengedett dolgok (al-halál) világosak. A törvényileg megtiltottak is (al-harám) világosak.....	102
Ó, fiatalember! Én bizony tanítani fogok neked (hasznos) szavakat: Őrizd meg Allahot és Ő is meg fog őrizni téged! Őrizd meg és emlékezz mindig Allahra és ott fogod Őt találni magadnál! Ha kérsz valamit, abban az esetben Allahot kérd! Ha segítségért fordulsz, úgy Allahhoz fordulj segítségért	104
Ha valaki jó módon (alaposan) végzi a rituális mosakodást (al-wuḍū'), annak bűnei eltávoznak a testéből, még a körmei alól is.....	106
Az as-siwāku megtisztítja a száját, és elégedettségként szolgál az Úrnak (Allahnak) .	107
Hallod az imára hívást? - Amikor azt a választ kapta, hogy igen, hallja - azt mondta neki: "Nos, válaszolj rá! (az imára hívásra)	108
A naponta ötször (kötelezően) elvégzendő imák, a pénteki ima a következő pénteki imáig, és a Ramaḍān a következő Ramaḍān-ig a köztük elkövetett bűnök engesztelésére szolgálnak mindaddig, amíg (a hívők) elkerülik a nagyobb bűnöket ..	109
Aki a hajnali imát imádkozza, az a személy Allah védelme alatt áll	110
Aki elhagyja az al-'aṣru imát, annak minden (jó) cselekedete semmissé válik.....	112
A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) két leborulás közötti ülés alatt azt mondta: "Ó, Uram, Allah! Bocsáss meg nekem, könyörülj meg rajtam, adj nekem épséget, vezérelj a helyes útra és gondoskodj rólam!.....	113
Ó, Uram, Allah! Te vagy a Béke, és Tőled van a béke. Áldott vagy, Ó Magasztos és Fenséges.....	114
Allah Küldötte (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) ezekkel a szavakkal dicsőítette Allahot minden ima befejezése után	116
Imádkozz állva, és ha nem tudsz, ülve imádkozz, ha pedig nem tudsz, oldalt fekvé végezd el az imát.....	118
A jótékony adakozás nem csökkenti a vagyont. Allah pedig megbecsülésben és dicsőségben növeli azt a hívő szolgát, aki tud megbocsátani. Aki pedig a kellő odaadó alázattal viseltetik Allahhal szemben, azt a Magasztos Allah fokokkal magasabb rangra emeli	119
A Magasságos Allah azt mondta: Költs ó, Ádám fia! Én is költeni fogok rád	120
Ha egy férfi a családjára költ, és az érte járó jutalmat Allahtól reméli (megkapni), akkor az neki ṣadaqa-nak (adakozás) számít.....	121

Az, aki haladékot ad a szorult helyzetben lévőknek, vagy elengedi neki (az adósságot), azt a Magasztos Allah a Trónja árnyékával fogja a Feltámadás Napján beárnyékolni. Azon a Napon, amikor nincs más árnyék, csak az Ő árnyéka	122
Allah mutasson könyörületet azzal az emberrel szemben, aki kegyes viselkedést tanúsít, amikor elad, amikor vásárol, és amikor adóssága visszafizetését kéri.....	123
Volt egy ember, aki kölcsönt adott az embereknek. Azt mondta a szolgájának: "Ha fizetésképtelen szorongatott helyzetben lévő emberhez érkezel, nézd el az adósságát, így talán Allah is elnézi nekünk (a bűneinket)	124
Bizony lesznek emberek, akik jogtalanul el fogják tulajdonítani Allah vagyonát. Nekik a Feltámadás Napján Tűz lesz az osztályrészük	125
Az, aki hiánytalanul betartja a böjtöt Ramadán havában, tiszta és teljes hittel, a jutalmát pedig kizárólag Allahtól reméli (ihtiszában), annak Allah megbocsájtja a múltbeli (kisebb) bűneit.....	126
Bárki, aki elvégzi a qijámot (az éjszaka során történő felkelést az ima szándékával) az Elrendelés Éjszakáján (laylat al-Qadr), hittel eltelve és Allahtól remélve érte a jutalmat, annak minden korábbi bűne megbocsátásban részesül	127
Aki Allahért oly módon teljesítette a zarándoklatot, hogy ezalatt nem létesített testi kapcsolatot és nem követett el semmilyen gonosz, erkölcstelen bűnös dolgot, az olyan tisztán tér majd vissza, mint amilyen azon a napon volt, amikor édesanyja a világra hozta	128
Nincs olyan erényes cselekedetben töltött nap sem, amelynek cselekedete jobban tetszene Allahnak, mint az ezekben a napokban végzett, vagyis Dū-l-Ĥiġġa első tíz napjában.....	130
Bizony Allah nem a ti alakotokat (külső megjelenéseket) vagy javaitokat tekinti meg, hanem Ő a szíveiteket és tetteiteket figyeli és vizsgálja meg	131
Kerüljétek el a hét pusztulásba vivő bűnt	133
Nem lép be a Paradicsomba az, aki megszakítja a rokoni kötelékeket	135
Aki azt szeretné, hogy bőségesen áradjon rá az ellátmány Allahtól és, hogy életkora meghosszabbodjon, az ápolja a rokoni szálakat és kapcsolatokat.....	136
A rokonsági kötelékeket pontosan fenntartó (ápoló) személy nem az, aki viszonyozza a jót, amit rokonai tettek vele, hanem valójában a rokonsági kapcsolatokat fenntartó az, aki jó kapcsolatot ápol azokkal a rokonokkal, akik megszakítják vele a rokoni kötelékeket	137

Tudjátok-e mi a rágalmazás(al-ghíbah)?" - Mondták: "Allah és az Ő Küldötte jobban tudják." - Mondta: "Az nem más, mint mikor testvéredet (a Vallásban) olyan módon említed, amit ő kifogásolhatna, vagy nem szeretne	139
Egyetlen rágalmazón (qattát) sem léphet majd be a Paradicsomba.....	140
A legnagyobb haragvást kiváltó ember Allahnál, a hevesen veszekedő (al-aluddu) és a durván vitatkozó (al-khaszím).....	141
Ha két muszlim kard által találkozik, abban az esetben a gyilkos és az áldozat is a Tűzbe jut.....	143
Ne szidalmazzatok a halottakat! Hiszen ők már elérték azt, amit korábban előre küldtek	144
Nem megengedett a (muszlim) ember számára, hogy testvérét három éjjelen túl is (három nap) elhanyagolja és ne beszéljen vele. Ha találkoznak, akkor az egyik az egyik irányba, míg a másik a másik irányba menne. Bizony a legjobb a két ilyen férfi közül az, aki elsőként köszön a másiknak	146
Aki szavatolja nekem, hogy megőrzi azt, ami a két állkapcsa és a két lába között van, annak én szavatolom a Paradicsomot	147
Nem hagytam magam mögött olyan megpróbáltatást (kísértést), amely a férfiakra nézve ártalmasabb lenne, mint a nőket	148
A legméltóbb feltételek, amelyeket teljesítetek, azok, amelyekkel törvényessé teszitek a szexuális kapcsolatot (feleségeitekkel)	149
Az egész világ egy mulandó élvezet, de (közülük) a legjobb élvezet a világon egy tisztességes (becsületes, erényes) feleség	150
A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) megtiltotta a qaza'-t.....	151
közületek a legjobbak azok, akiknek legjobb a modora és jelleme”	152
Bizony, a hívő jó erkölcsével (viselkedésével) elnyeri annak rangját, aki éjjel imádkozik, nappal pedig böjtöl	153
Hitét tekintve, a legtökéletesebb hívő [a hívők közül] az, akinek az erkölcse a legkiválóbb; közületek a legjobbak pedig azok, akik a legjobbak a feleségükhöz	154
Megkérdezték Allah Küldöttét (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) arról, hogy mi az a cselekedet, ami a legesélyesebben juttatja be az embereket a Paradicsomba. Ő mondta: "Allah félese (istenfélelem, taqwá-Alláh) és a helyes viselkedés.'	155

Allah Küldöttének (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) erkölce a legszebb volt az emberek között	157
Bizony, a Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) jelleme maga a Korán volt	158
Bizony Allah a jólelkű, helyes és kegyes viselkedést (al-ihszán) írta meg mindennel kapcsolatban.....	159
Bizony az igazságosak (al-muqsziún; uralkodók, bírák és mások), majdan Allahnál fényből készített minbarokon (minbar: szószék a mecsetben) lesznek. A Könyörületes (áldasson és magasztaltasson) jobbján; mindkét Keze jobb!	161
Ne legyen károkozás (darar) és ne legyen megtorló (visszaadott, viszonzott) károkozás (dirár). Aki kárt, sérelmet okoz, annak Allah is (hasonló) kárt és sérelmet fog okozni. Ha valaki ellenségeskedést követ el, azzal szemben Allah is ellenségeskedést fog elkövetni, annak megfelelően	162
Ne légy haragos!	164
Nem az az erős, aki fizikai harccal győzi le ellenfelét. Az erős bizony csupán az, aki urrá képes lenni magán a harag pillanatában.....	165
A szemérmesség a hitből való dolog (annak része)	166
Amikor az ember szereti a testvérét, meg kell mondania neki, hogy szereti őt	167
Minden jó cselekedet illetve helyénvaló dolog (ma'rúf) jótékony adakozásnak számít (assz-szadaqah).....	168
Aki hisz Allahban és az Utolsó Napban az (csak) jót szóljon, vagy hallgasson	169
A jó cselekedetek (al-ma'rúf) közül még a legcsekélyebbet se vessétek meg! Még azt sem, ha valaki csak annyit tesz, hogy mosolygó arccal fogadja testvérét	171
Aki nem könyörületes az emberekkel szemben, azon a Magasztos Allah sem fog könyörülni.....	172
Egy muszlim őt joggal tartozik egy másik muszlimmal szemben: viszonozza a köszönést, meglátogatja őt, ha megbetegszik, (amikor meghal, akkor) követi a temetési menetét, elfogadja a meghívását és fohással válaszol neki, amikor tüszentett (tašmīt)	173
Dzsibríl folyamatosan tanácsolta nekem a szomszáddal való helyes és kegyes bánásmódot. Végül már azt gondoltam, hogy a szomszéd az örökösök közé fog tartozni	174

Bárki, aki megvédi másik muszlim testvére becsületét, annak Allah megvédelmezi az arcát a Tűzzel szemben a Feltámadás Napján	175
Valahányszor kedvesség van valamiben, az feldíszíti azt, és valahányszor eltávolítják (a kedvességet) valamiből, az megcsúfítja és hiányossá teszi azt	176
„Könnyítsétek meg az emberek dolgát (vallási kérdésekben), és ne nehezítsétek meg a dolgukat, adjatok nekik jó híreket, és ne kényszerítsétek őket a menekülésre (az Iszlám előli)	177
Mi éppen 'Umar-nál voltunk, amikor ő azt mondta: megtiltatott nekünk "al-takalluf" (olyan nehéz, felesleges feladatot vállaljunk, amely meghaladja képességeinket)	178
Allah elégedett a szolgájával, aki amikor eszik egy (falat) ételt, akkor dicsőíti Allahot és hálát ad Neki (mondván: al-ḥamdu li-Llāhi), vagy iszik egy (korty) italt és azért dicsőíti Allahot és hálát ad Neki (mondván: al-ḥamdu li-Llāhi)	179
Bizony, Allah szereti ha a könnyítéseit alkalmazzák, ahogyan azt is szereti ha kötelezően előírt dolgait betartják.....	180
Azt, akivel Allah jót szándékozik tenni, (valamilyen) csapással sújtja	181
Ha Allah szolgája megbetegszik vagy utazáson vesz részt, annyi jó cselekedet (jutalma) íratik fel a számára, amennyit jó egészségben otthon tartózkodása közben cselekedett	182
Ha Allah jót akar tenni valakinek, jártassá teszi őt a Vallásban (azaz az Iszlámban; alapelveit, vallásjogi tudását tanítva - yufaqqih-hu)	183
Ne szerezzetek tudást (csupán azért), hogy felmutathassátok azt és büszkélkedhessetek a tudósoknál, vagy hogy vitázzatok általa a tudatlanokkal	185
Közületek a legjobb az, aki megtanulja a Koránt és (utána) megtanítja másoknak azt	186
Allah Küldöttétől (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) hallgatták meg tíz vers recitálását, és nem mentek tovább a következő tíz versre, egészen addig amíg teljesen meg nem értették az abban (a tíz versben) található tudást (tartalmat) és a cselekedetet	187
Aki elmond egy betűt [egy szót] Allah könyvéből, akkor kap egy jutalmat érte, és ez az egy jutalom tíz hasonló jutalommal egyenlő.....	188
Az mondatik a Korán emberének: Recitálj és emelkedj (fokokkal magasabbra), ahogyan recitáltál a földi létben! Hiszen a helyed annál az utolsó versnél lesz, amelyet recitálsz	189

Nem szeretné-e bárki is közületek, midőn visszatér a családjához, és ott három hatalmas húsos (zsíros) terhes nősténytevet találja?	190
Folyamatosan erősítsétek a kapcsolatokat ezzel a Koránnal, mert esküszöm Ó rá, Akinek Kezében Muḥammad élete van, hogy az könnyebben szökik meg (az emlékezetből), mint egy teve a megkötözéséből.....	191
Ne tegyétek az otthonaitokat temetőkké (sírokká)! Bizony, az ördög elmenekül abból az otthonból, amelyben olvassák a Tehén fejezetet (a Koránból)	192
Ó, Aba-l-Munḍir! Tudod-e melyik vers a leghatalmasabb Allah Könyvében?" Mondta: Mondtam: {Allah! Nincs más isten csak Ó! Az Élő, az Önmagában Létező Örök.} [al-Baqara:255, Q 2:255]. Ekkor ő megveregette a mellkasomat és mondta: "Örvendezz ennek a tudásnak, ó, Aba-l-Munḍir!	193
Ha valaki éjjel elmondja 'a Tehén' fejezetből (al-Baqara) az utolsó két Verset)āya), az elégséges (lesz) számára	194
A fohász, az istenszolgálat (al-'ibadah).....	196
A Próféta (Allah áldja meg és adjon Neki örök üdvösséget) minden pillanatában megemlékezett Allahról	197
Semmi sem tiszteltebb és kedvesebb a Magasztos Allahnál, mint a (Hozzá intézett) fohász	198
Bizony a hit elhasználódik akármelyikőtök belsejében (szívében), ahogyan egy ruhadarab is elhasználttá válik. Kérjétek hát Allah-ot, hogy újítsa meg a hitet a szíveitekben!.....	200
A hívő szolga akkor van a legközelebb az ő Urához, amikor a leborulás állapotában van (az ima során; wa huwa szádzsid). Ezért sokat fohászoktatok (amikor leborultok)! .	201
Ha a Próféta (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget), esténként készült lefeküdni az ágyában, két tenyerét összefogta, beléjük lehelt, majd recitálta: {Mondd: Ó, Allah az Egyedüli, az Egyetlen!} és {Mondd: A Hajnal Uránál keresek menedéket} és {Mondd: Az emberek Urához menekülök}	202
A legkedveltebb szavak száma Allahnál négy: Szubhán Alláh (Magasztaltassék Allah), és alhamdu Lilláh (hála legyen Allahnak), és Lá iláha illá Alláh (nincs más jogaan imádni való isten, kivéve (az Egy Igaz) Allah, és Alláhu akbar (Allah a legnagyobb, a leghatalmasabb), nem lesz károdra, bármelyikkel kezded is.....	203
Aki egy nap alatt tízszer.....	204
Van két szó (mondat), amelyek könnyűek a nyelv számára, ám súlyosak lesznek a Mérlegen (az Ítélet Napján) és nagyon kedvesek a Könyörületesenél	205

Aki naponta százszor elmondja, hogy: 'subhāna-Llāhi wa bi-ḥamdihi', annak bűnei megbocsáttatnak, még ha olyanok (annyi van belőlük), mint a tenger habja is	206
A tisztaság (at-tuhúru) a Hit felét jelenti. Az 'al-ḥamdu li-Llāhi (dícséret és hála legyen Allah-nak)' említése megtölti és nehezebbé teszi a Mérleget. A 'subhāna-Llāhi (és az al-ḥamdu li-Llāhi' (Magasztaltassék és dicsőíttessék Allah) megtöltik mindazt, ami az Egek és a föld között van	208
Hogy azt mondjam, hogy: "subhāna-Llāhi wa-l-ḥamdu li-Llāhi wa lā ilāha illā-Llāhu wa-Llāhu akbaru", kedvesebb számomra, mint mindaz, amire a nap felkel (azaz az egész világ).....	210
A legjobb dhikr (Allah említése): a lā ilāha illā-Llāhu (nincs más jogosan imádni való isten, kivéve Allah), a legjobb fohász pedig: az al-ḥamdu li-Llāhi (A hála, és a köszönet Allahot illeti)	212
Ha valaki megszáll egy helyen, és azt mondja: "Allah tökéletes szavaiban keresek menedéket annak gonoszsága elől, amit teremtett", akkor semmi sem árthat neki, amíg el nem utazik arról a pihenőhelyről.....	213

Rövid összefoglaló

A Próféta Hagymányok a Vallásjogi Törvény második számú forrása. A Magasztos mondja: {Nem a (saját) vágya szerint beszél (3) Ez bizony nem más, mint sugallt Sugallat} [A Csillag:3-4; Q 53:3-4]

Ez a válogatás a Hagymányok Enciklopédiájából tartalmaz egy nagyobb mennyiségű, általános hasznu, átfogó jellegű hagyományt, amelyekre a muszlim embernek Vallása és földi élete dolgai során szüksége van; rövid magyarázattal ellátva, tartalmainak, jelentéseinek megvilágításával ellátva és számos hasznának bemutatásával - a világ számos élő nyelvére lefordítva; hogy tartalmának haszna és értékei általánosan hozzáférhetőek legyenek, és Allah Küldöttének (Allah áldja meg és adjon neki örök üdvösséget) Sunna-jának terjesztése szándékával - az egész emberiség részére, mindenkinek a saját nyelvén.

Hu380